Krystal Sutherland

INIMI CHIMICE

STORIA

YA YOUNG ADULT

Krystal Sutherland s-a născut și a crescut în Townsville, Australia, unde iarna nu a venit niciodată. A locuit în Sidney, unde a condus revista studențească a universității la care a studiat, în Amsterdam, unde a fost corespondent străin, și în Hong Kong. Krystal a făcut un stagiu de pregătire la Bloomsbury Publishing și a fost nominalizată pentru premiul Queensland Young Writers Award. Nu are animale de casă și nici copii, însă îi place să dea nume obiectelor neînsufletite: în Olanda a avut o bicicletă numită Kim Kardashian și un velociraptor mic, gonflabil, pe nume Herbert. *Inimi chimice* este romanul său de debut.

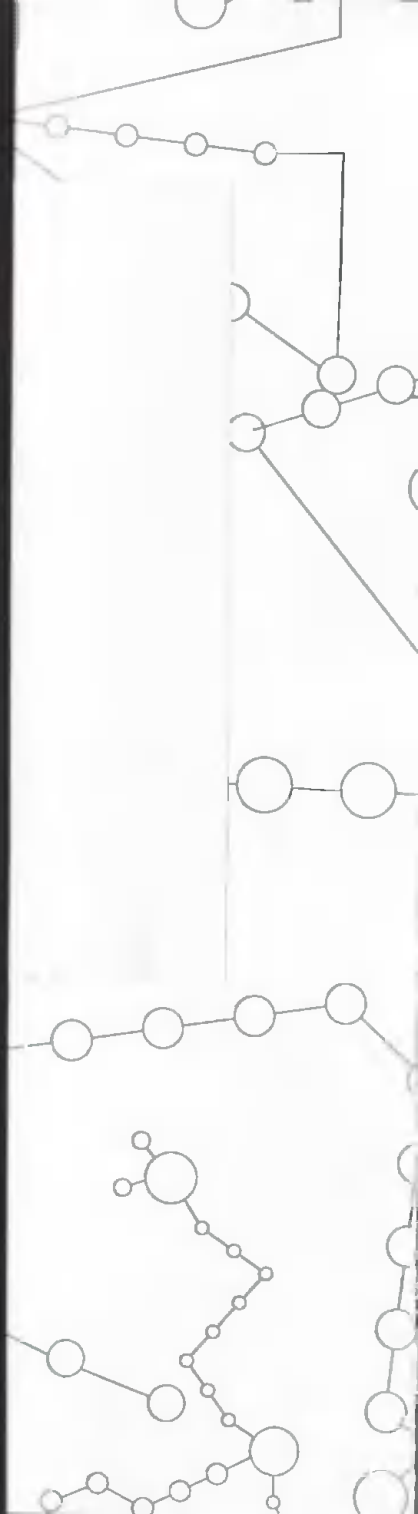

Krystal Sutherland

INIMI CHIMICE

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA

COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original al acestei cărți este:
Our Chemical Hearts de Krystal Sutherland.

Copyright: OUR CHEMICAL HEARTS, Krystal Sutherland © 2016

© Storia, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUTHERLAND, KRYSTAL
Inimi chimice / Krystal Sutherland ; trad.: Bogdan Voiculescu. - București : Storia, 2016
ISBN 978-606-94251-6-9

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Laura Davidescu

CORECTORI: Mirela Vișan, Rodica Crețu

ILUSTRAȚIE COPERTĂ ȘI DESIGN: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru familia mea,
pentru tot,
pentru totdeauna.

Capitolul 1

MEREU AM CREZUT că momentul în care îţi vei cunoaşte dragostea vieţii va fi ca în filme. Nu chiar ca în filme, bineînţeles, cu secvenţele alea cu încetinitorul, cu tipa căreia îi flutură părul în bătaia vântului şi cu o coloană sonoră care clocoteşte pe fundal. Dar mă aşteptam să se întâmple totuşi ceva, ştii? Să-mi stea inima-n loc măcar o clipă. Să simt că trage ceva de sufletul meu, că undeva, în sinea mea, *ceva* îmi spune: „Oau! Iat-o. În sfârşit, după atâta amar de timp, uite c-a apărut"

Nici vorbă de aşa ceva când Grace Town a intrat la cursul de arte teatrale al doamnei Beady cu zece minute întârziere, în a doua zi de marţi din ultimul an de liceu. Grace era genul de persoană care face impresie în orice încăpere în care intră, dar nu din motivele pentru care cineva câştigă imediat simpatia nemuritoare a celorlalţi. Avea o înălţime şi o siluetă potrivite, era destul de atrăgătoare, deci ar fi trebuit să-i fie uşor să se integreze într-un liceu nou, evitând laitmotivele dramatice care se regăsesc de obicei în asemenea poveşti.

Însă Grace ieşea imediat în evidenţă sub trei aspecte, înainte s-o poată salva banalitatea ei:

1. Grace era îmbrăcată din cap până-n picioare cu haine bărbăteşti. Nici măcar nu era vorba de stilul ăla băieţos de skater-girl, ci efectiv de haine purtate în mod normal de un băiat şi care îi erau mult prea mari. Purta o pereche de blugi croiţi skinny, dar la ea erau legaţi de brâu cu o curea. Deşi era doar jumătatea lui septembrie, purta un pulover, peste o cămaşă în carouri, o căciulă împletită şi, la gât, un şnur lung din piele, de care era agăţată o ancoră.
2. Grace părea neîngrijită şi cam bolnavă. Adică văzusem până şi drogaţi care arătau mai bine decât ea în dimineaţa aia. (De fapt, nu am văzut atât de mulţi drogaţi, dar am văzut *Cartelul Crimelor* şi *Breaking Bad* şi bineînţeles că şi astea se pun.) Părul ei blond era nepieptănat şi tuns aiurea, era palidă şi sunt destul de sigur că, dacă aş fi mirosit-o în orice moment în ziua aia, aş fi simţit o duhoare...
3. De parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns să-i distrugă şansele de a se integra într-un liceu nou, Grace Town mergea ajutându-se de-un baston.

Şi aşa s-a-ntâmplat. Aşa am cunoscut-o. Nu tu scenă cu începătorul, nu tu adiere a vântului, nu tu coloană sonoră

şi, în mod sigur, nu tu vreun fior la inimă. Grace a intrat şchiopătând, cu zece minute întârziere, fără să zică nimic, de parcă ar fi fost de-a locului, de parcă participa la cursul nostru de ani de zile, şi, poate pentru că era nou-venită, poate pentru că era ciudată sau pentru că profesoara şi-a dat seama, dintr-o singură privire, că o mică parte din sufletul ei era frânt, doamna Beady nu a zis nimic. Grace s-a aşezat pe un scaun aflat în fundul unei săli cu pereţii negri, şi-a pus bastonul pe picioare şi tot cursul n-a scos un cuvânt.

S-a întâmplat de două ori să mă uit la ea, dar, spre sfârşitul orei, uitasem că era de faţă. A părăsit încăperea fără să observe nimeni.

Aşadar, în mod sigur, povestea de faţă nu e despre o dragoste la prima vedere.

Însă *este* o poveste de dragoste.

Ei bine.

Oarecum.

Capitolul 2

ÎN PRIMA SĂPTĂMÂNĂ de cursuri din ultimul an, înainte de apariția subită a lui Grace, nu se întâmplase nimic deosebit, în măsura în care așa ceva e posibil într-un liceu. Deocamdată, izbucniseră doar trei scandaluri: un elev dintr-a unsprezecea fusese exmatriculat temporar pentru că fumase în toaleta fetelor (dacă tot e să fii exmatriculat, măcar fă-o într-un mod original), un necunoscut urcase pe YouTube filmarea unei încăierări care a avut loc după ore, în parcare (povestea asta i-a înnebunit pe cei de la administrație), și începuseră să circule zvonuri cum că Chance Osenberg și Billy Costa și-ar fi transmis unul celuilalt o BTS, făcând sex neprotejat cu aceeași fată (nu e o invenție a mea, dragi cititori, oricât de mult aș vrea să fie așa).

Ca de obicei, viața mea era în continuare ferită de scandaluri. Aveam șaptesprezece ani, eram un tip ciudat, deșirat, genul de persoană pe care poate ai fi ales-o să joace în rolul unei versiuni mai tinere a lui Keanu Reeves, dacă ai fi cheltuit deja o mare parte din buget pe realizarea pe calculator a unor imagini de proastă calitate și pe gustări pentru echipa

de filmare. Nu fumasem în viața mea, nici măcar nu trăsesem un fum de la altul și, slavă Domnului, nimeni nu mă abordase să-mi propună vreo giugiuleală fără pantaloni și neprotejată. Părul negru îmi ajungea până la umeri și mă obișnuisem să port jacheta sport a tatălui meu, din anii 1980. Să zicem că eram o combinație între varianta masculină a actriței Summer Glau și Severus Plesneală*. Dacă scoateți din ecuație nasul coroiat și adăugați o pereche de gropițe, gata: obțineți rețeta perfectă pentru Henry Isaac Page.

De asemenea, în acea perioadă nu mă interesau fetele (și nici băieții, dacă sunteți curioși). Prietenii mei deja începeau și sfârșeau relații dramatice de adolescenți de vreo cinci ani, însă mie nu mi se aprinseseră călcâiele nici măcar o dată. Bine, trecusem prin povestea aia cu Abigail Turner, la grădiniță (am pupat-o pe obraz pe neașteptate; după incidentul ăla, relația noastră a luat-o rapid la vale), iar în școala primară am fost obsedat trei ani de zile de ideea unei căsătorii cu Sophi Zhou, dar odată cu venirea pubertății parcă s-a declanșat un întrerupător din interiorul meu și, în loc să mă transform într-o fiară năpădită de testosteron și ahtiată după sex, cum s-a întâmplat cu majoritatea tipilor din școală, eu nu am întâlnit pe nimeni cu care să vreau să am genul ăla de relație.

Îmi era suficient să mă concentrez asupra învățăturii și să-ncerc să obțin notele de care aveam nevoie pentru admiterea la o facultate cât de cât bună și probabil de asta,

* În original, Severus Snape, personaj din seria *Harry Potter* (n.t.).

câteva zile cel puțin, nu m-am mai gândit la Grace Town. Poate că nu m-aș mai fi gândit la ea niciodată, dacă n-ar fi intervenit un anumit profesor de engleză, pe nume Alistair Hink.

Nici acum nu știu prea multe despre Alistair Hink, ci doar atât cât știu majoritatea liceenilor despre profesorii lor. Avea o problemă serioasă cu mătreața, care nu s-ar fi observat, dacă n-ar fi insistat să poarte helănci pe gât în fiecare zi, a căror culoare neagră evidenția clar acel praf alb, fin, care-i cădea pe umeri precum zăpada pe asfalt. Din moment ce n-avea nimic pe degetele de la mâna stângă, am presupus că nu e căsătorit, situație cauzată probabil de problema cu mătreața și de faptul că semăna uimitor de mult cu Kip, fratele lui Napoleon Dynamite*.

De asemenea, Hink avea o pasiune aprigă pentru limba engleză, atât de puternică încât, când s-a-ntâmplat odată ca ora de matematică să dureze cu cinci minute mai mult și deci să ia din timpul cursului de engleză, Hink l-a sunat pe profesorul de matematică, pe domnul Babcock, și i-a ținut o predică, explicându-i că științele umaniste nu sunt mai puțin importante decât matematica. Mulți elevi au râs de el pe ascuns – bănuiesc că țelul lor era o carieră în inginerie, în științele exacte sau în asistență clienți –, dar, privind din urmă, îmi dau seama că acea după-amiază petrecută în sala înăbușitoare a orei de engleză a fost momentul în care m-am îndrăgostit de ideea de a deveni scriitor.

---

* Personajul principal al comediei americane cu același nume, lansată în 2004. Napoleon era supranumit „tocilarul preferat al Americii" (n.r.).

Mereu am fost bun la scris, mă pricepeam să leg cuvintele între ele. Unii oameni se nasc cu ureche muzicală, unii, cu talent la desen, iar alţii – ca mine, bănuiesc – se nasc cu un fel de radar încorporat, care le indică unde trebuie pusă virgula într-un enunţ. Dacă e să vorbim despre superputeri, intuiţia gramaticală se încadrează undeva jos pe scara gradelor de „mişto", dar cel puţin m-a ajutat să mă apropii de domnul Hink, care întâmplător se ocupa de conducerea şi organizarea ziarului elevilor, la care mă oferisem ca voluntar încă dintr-a zecea, sperând să devin, într-o bună zi, redactor-şef.

Pe la jumătatea orei de artă teatrală de joi a doamnei Beady a sunat telefonul, iar Beady a răspuns. După ce au stat de vorbă câteva minute (Beady şi Hink mereu s-au înţeles bine; două suflete născute într-un secol nepotrivit, în care lumea râde de cei cărora încă li se pare că arta a fost, este şi va fi cea mai mare realizare a speciei umane), Beady a spus:

— Henry, Grace. Domnul Hink doreşte să vă vadă în biroul său după ore.

Am dat din cap şi am evitat în mod intenţionat să o privesc pe Grace, deşi vedeam cu coada ochiului că se uită fix la mine din fundul încăperii.

Atunci când elevii sunt chemaţi în birourile profesorilor după ore, îşi imaginează că urmează situaţii oribile, dar, după cum am spus, eu trăiam tragedia de a nu fi fost implicat în niciun scandal. Ştiam (sau speram că ştiu) de ce voia să mă vadă Hink. Grace se alăturase „deţinuţilor" de la Liceul Westland, cu doar două zile în urmă, şi cu mare greutate ar

fi avut timp să transmită unui alt elev o tricomoniază şi/sau să se ia la bătaie după terminarea orelor (cu toate că *avea* un baston şi părea adesea furioasă).

De ce dorea Hink să o vadă pe Grace? Era un mister, la fel ca întreaga ei fiinţă.

Capitolul 3

CÂND AM AJUNS la biroul lui Hink, Grace aştepta deja pe hol. Şi azi era îmbrăcată în haine bărbăteşti, altele de data asta, însă arăta mult mai curată şi mai sănătoasă. Îşi spălase şi îşi aranjase părul blond. Îi schimba înfăţişarea semnificativ, chiar dacă acum, curat fiind, îi cădea asimetric pe umeri, ca şi cum şi l-ar fi tuns singură cu o foarfecă de grădină ruginită.

M-am aşezat lângă ea pe bancă, mult prea conştient de propriul trup, atât de mult, încât mi-am pierdut dezinvoltura mişcărilor şi a trebuit să-mi aranjez braţele şi picioarele cu un efort conştient. Nu am reuşit să obţin postura dorită, aşa că am rămas aplecat în faţă, cumva, într-o poziţie incomodă, şi mă durea gâtul, dar nu am vrut să mă mişc din nou, pentru că simţeam că Grace mă privea cu coada ochiului.

Grace stătea cu genunchii strânşi la piept, cu bastonul proptit între ei. Citea dintr-o carte cu paginile făcute ferfeniţă, de culoarea dinţilor pătaţi de cafea. Nu puteam citi titlul cărţii, dar se vedea că paginile sunt pline de poezii. Când m-a surprins privind cartea, mi-am închipuit că o va

închide sau că o va îndepărta de privirile mele, dar, nu, a întors-o uşor-uşor spre mine, ca să pot citi şi eu.

Poezia pe care o citea Grace, probabil, în repetate rânduri, din moment ce pagina avea colţurile roase, era pătată cu mâncare şi părea în general neîngrijită, era scrisă de un tip pe nume Pablo Neruda*, de care nu mai auzisem. Titlul, „Nu te iubesc", m-a intrigat, aşa că am început să o citesc, cu toate că Hink nu reuşise încă să-mi inspire dragostea pentru poezie. Două versuri anume fuseseră subliniate.

Te iubesc aşa cum trebuie iubite anumite lucruri
întunecate, în secret, undeva între umbră şi suflet.

Hink ieşi din biroul său în acel moment, iar Grace închise cartea subit, înainte să citesc până la capăt.

— A, foarte bine, văd că aţi făcut cunoştinţă, spuse Hink când ne văzu împreună.

M-am ridicat imediat, dornic să-mi descâlcesc trupul din poziţia incomodă în care îl pliasem. Grace se deplasă la marginea băncii şi se ridică încet, distribuindu-şi cu grijă greutatea între baston şi piciorul sănătos. M-am întrebat întâia oară cât de gravă i-o fi afecţiunea. De cât timp avea problema asta? Se născuse cu o malformaţie sau o fi avut vreun accident tragic în copilărie?

— Ei bine, poftiţi înăuntru.

* Poet şi om politic chilian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1971 (n.t.).

Biroul lui Hink se afla în capătul unui culoar care o fi fost considerat modern şi atrăgător cândva, la începutul anilor '80. Pereţi de un roz-pal, tuburi de neon, plante dureros de artificiale şi acel linoleum ciudat, care, chipurile, seamănă cu granitul, dar care e alcătuit, de fapt, din sute de bucăţi mici de plastic, cu spaţii transparente între ele. M-am luat după Hink, păşind mai lent ca de obicei, pentru că îmi doream ca Grace să meargă alături de mine. Nu pentru că aş fi vrut ca ea să... ştiţi voi... *să meargă alături de mine*, ci pentru că m-am gândit că i-ar face plăcere, că ar fi un gest drăguţ din partea mea să-i permit să ţină pasul cu mine. Dar chiar şi când simţeam că înaintez cu o lentoare dureroasă, ea rămânea mereu în spatele meu, şchiopătând cu doi paşi în urmă, aşa încât am avut senzaţia că ne întrecem să vedem cine poate merge mai încet. Hink era deja cu vreo zece metri în faţă, aşa că am mărit pasul şi am lăsat-o pe Grace în urmă. Cred că i-am părut complet ţicnit.

Când am ajuns în biroul lui Hink (înghesuit, mohorât, în culori verzui; atât de deprimant, încât mi-am închipuit că Hink frecventa, probabil, un club de lupte în weekend), ne-a invitat înăuntru şi ne-am aşezat în faţa biroului, pe două scaune. Luând loc, m-am încruntat, întrebându-mă ce-o fi căutând Grace aici, alături de mine.

— Amândoi aţi fost invitaţi aici, desigur, datorită abilităţilor voastre excepţionale la scris. Când a trebuit să aleg doi redactori-şefi pentru ziar, nimeni nu mi-a părut mai potrivit pentru asta.

— Nu, îl întrerupse Grace Town, iar vocea ei produse un şoc atât de puternic în mine, încât mi-am dat seama că o auzeam vorbind întâia oară.

Glasul ei avea un fel de putere, era limpede şi profund şi contrasta puternic cu imaginea de fată timidă şi distrusă pe care o sugera înfăţişarea ei.

— Poftim?, spuse Hink, evident surprins.

— Nu, repeta Grace, de parcă răspunsul ăsta nu ar fi cerut alte explicaţii.

— Nu... nu înţeleg, continuă Hink şi se întoarse către mine, cu o expresie descumpănită pe chip.

Aproape că îi auzeam efectiv strigătul tăcut de ajutor, dar nu am putut decât să ridic din umeri.

— Nu vreau să fiu redactor-şef. Vă mulţumesc sincer că v-aţi gândit la mine. Dar refuz.

Grace îşi luă geanta de jos şi se ridică în picioare.

— Domnişoară Town. Grace. Martin a venit la mine înainte să înceapă anul şcolar, special ca să mă roage să citesc textele pe care le-ai scris în timp ce erai la Liceul East River. Din câte ştiu, dacă nu te-ai fi transferat aici, ai fi preluat postul de redactor-şef al ziarului lor. Nu-i aşa?

— Nu mai scriu.

— Mare păcat. Scrierile tale sunt fermecătoare. Ai un talent înnăscut.

— Iar dumneata ai un talent înnăscut pentru clişee.

Hink fu atât de şocat, încât rămase cu gura căscată.

Expresia de pe chipul lui Grace se îmblânzi puţin.

— Îmi cer scuze. Dar e vorba doar despre cuvinte. Nu înseamnă nimic.

Grace îmi aruncă o privire plină de un fel de dispreţ, la care nu mă aşteptam şi pe care nu am înţeles-o, apoi îşi puse rucsacul pe umeri şi părăsi încăperea şchiopătând. Hink şi cu mine am rămas acolo, în tăcere, străduindu-ne să pricepem ce se întâmplase. Au trecut zece secunde bune înainte să-mi dau seama că eram furios, dar, odată ce mi-am dat seama, mi-am luat şi eu ghiozdanul şi m-am îndreptat grăbit spre uşă.

— Putem vorbi mâine?, i-am spus lui Hink, care probabil că şi-a dat seama că mă duceam după ea.

— Da, da, desigur. Vino la mine înainte de ore.

Hink îmi făcu semn să plec, iar eu pornii grăbit de-a lungul coridorului, surprins că nu o văd nicăieri pe Grace.

Când să deschid uşa aflată în capătul îndepărtat şi să ies din clădire, ea era deja la marginea terenului liceului. Se pare că se putea deplasa al naibii de repede când avea chef. Am alergat după ea, iar când m-am apropiat îndeajuns, am strigat:

— Hei!

Grace se întoarse o clipă, mă măsură din priviri din cap până-n picioare, se uită furioasă în ochii mei şi plecă mai departe.

— Hei, i-am spus eu gâfâind, când am ajuns-o, în sfârşit, din urmă şi am încetinit la pas, alături de ea.

— Ce?, spuse ea, încă mergând cu repeziciune, în timp ce vârful bastonului ei pocnea caldarâmul la fiecare pas.

În spatele nostru claxonă o mașină. Grace îi arătă bastonul cu o mișcare violentă și îi făcu semn să treacă pe lângă noi. Până-n clipa aia nu mai văzusem în viața mea o mașină care să se miște cu atâta *timiditate*.

— Ei bine... am spus eu, dar nu-mi veneau cuvintele potrivite să spun ce gândeam.

La scris eram destul de priceput, dar când venea vorba despre vorbit... Cum adică să vorbesc? Cu sunet? Din gură? Asta, da, pacoste.

— Ei bine?

— Ei bine, nu m-am gândit ce să spun de-aici încolo.

— Pari supărat.

— Chiar sunt supărat.

— De ce?

— Pentru că toți se strofocă ani de zile să ajungă redactori, iar tu vii așa, fără nicio problemă, la începutul ultimului an, ți se pune postul pe tavă și refuzi?

— Tu te-ai strofocat?

— Normal că m-am strofocat. Îl lingușesc pe Hink și o fac pe scriitorul chinuit cu o afinitate pentru Holden Caulfield*, de la vreo cinșpe ani încoace.

— Ei, bine, felicitări. Nu pricep de ce ești furios. De obicei, e loc doar pentru un singur redactor-șef, nu? Faptul că am refuzat nu te afectează câtuși de puțin.

— Dar... Vreau să spun... De ce ai refuzat?

---

* Personajul principal al romanului *De veghe în lanul de secară*, scris de J.D. Salinger în 1951 (n.r.).

— Pentru că nu vreau postul.

— Bine, dar...

— Și din moment ce nu mă vei avea pe mine pe cap, vei putea să iei toate deciziile creative de unul singur și vei aranja ziarul exact așa cum, probabil, ți-l închipui de doi ani încoace.

— Da... Cred... Dar...

— Așa că, vezi bine, ai doar de câștigat din situația asta. Apropo, nu e nevoie să-mi mulțumești.

Am mers mai departe câteva minute, fără să vorbim, până când mi-a dispărut cu totul furia și nu am mai fost în stare să-mi amintesc precis de ce alergasem după ea.

— Totuși *de ce* mă urmărești în continuare, Henry Page?, spuse ea și se opri în mijlocul drumului, ca și când nu i-ar fi păsat câtuși de puțin că putea da o mașină peste noi în orice clipă.

Și mi-am dat seama că, deși nu făcusem cunoștință și nu vorbisem deloc până astăzi, Grace îmi cunoștea numele întreg.

— Știi cine sunt?, am întrebat eu.

— Da. Și tu știi cine sunt, așa că hai să nu ne mai prefacem că nu știm. De ce mă urmărești?

— Pentru că am ajuns deja prea departe de liceu, *Grace Town*, iar autobuzul meu probabil că a plecat deja. M-am tot gândit cum să-nchei conversația într-un mod elegant, dar nu mi-a venit nicio soluție în minte, așa că m-am împăcat cu soarta.

— Şi anume cu ce soartă?

— Soarta de a merge în continuare în direcţia asta, până când părinţii mă declară dispărut, mă găseşte poliţia la marginea oraşului şi mă duce acasă.

Grace oftă.

— Unde locuieşti?

— Chiar lângă cimitirul Highgate.

— Bine. Hai la mine. Te duc eu cu maşina.

— A. Super. Mersi.

— Doar să-mi promiţi că n-ai de gând să insişti pe tema postului de redactor.

— Bine. Nu insist. Dacă tu vrei să dai cu piciorul unei asemenea ocazii, n-ai decât, e treaba ta.

— Bine.

Era multă umezeală în acea după-amiază în purgatoriul suburbiilor, norii de deasupra noastră aveau aceeaşi consistenţă precum glazura de pe tort, iar peluzele şi copacii încă aveau acea culoare verde-aurie, luminoasă, specifică sfârşitului de vară. Am mers cot la cot pe asfaltul fierbinte. Au mai trecut cinci minute de linişte stânjenitoare, timp în care m-am tot gândit la o întrebare pe care să i-o pun.

— Pot să citesc restul poeziei ăleia?, am spus în cele din urmă, pentru că mi-a părut varianta cea mai puţin penibilă. (Prima variantă: Şi... eşti un fel de travestită sau ceva de genul ăsta? Nu că n-ar fi în regulă; sunt doar curios. A doua variantă: Ce-i cu piciorul tău, frate? Varianta a treia: Nu se poate să nu fii un fel de drogată. Am dreptate? Adică tocmai

ai ieşit de la dezintoxicare, nu? A patra variantă: Pot să citesc restul poeziei?)

— Ce poezie?, spuse ea.

— Aia cu Pablo nu-mai-ştiu-cum. „Nu te iubesc". Sau cum s-o fi chemând.

— A, da.

Grace se opri, îmi înmână bastonul, îşi mută rucsacul în faţă, pescui cartea aceea veche şi jerpelită şi mi-o vârî în mâini. Se deschise de la sine la pagina cu Pablo Neruda, aşa încât m-am convins că citea poezia la nesfârşit. Privirea îmi tot revenea la versurile despre dragostea pentru lucruri întunecate.

Te iubesc aşa cum trebuie iubite anumite
lucruri întunecate, în secret,
undeva între umbră şi suflet.

— E frumoasă, i-am spus lui Grace şi era adevărat.

Am închis cartea şi i-am dat-o înapoi.

— Aşa crezi?, mă întrebă ea.

Se uită la mine cu o privire care conţinea un fel de întrebare sinceră şi îşi mişi uşor ochii.

— Nu eşti de acord?

— Cred că asta spun oamenii când citesc câte-o poezie pe care n-o înţeleg. Cred că e tristă. Nu frumoasă.

Nu puteam să pricep ce ar putea fi trist la o poezie de dragoste atât de frumoasă, dar, până la urmă, singura mea dragoste era laptopul meu, aşa că nu am spus nimic.

— Uite, spuse Grace, deschizând din nou cartea și rupând din cotor pagina cu poezia respectivă.

Am tresărit ca și cum aș fi simțit cu adevărat un junghi.

— Mai bine rămâne la tine dacă-ți place. E o risipă să păstrez eu poeziile astea drăgălașe.

Am luat foaia, am împăturit-o și am strecurat-o în buzunar, îngrozit, în parte, pentru că rănise o carte și încântat, pe de altă parte, că mi-a dăruit cu atâta generozitate ceva la care, era limpede, ținea foarte mult. Îmi plăcea genul ăsta de oameni. Persoane care se puteau despărți de obiectele lor fără să ezite prea mult sau deloc. Așa, ca Tyler Durden* și replica sa: „Lucrurile pe care le posezi ajung să te posede", și toată povestea aia.

Casa lui Grace era exact așa cum mi-o închipuisem. Grădina era năpădită de plante care deja nu mai aveau flori și dădeau sămânță, peluza era neîngrijită și se sălbăticise de ceva vreme. Draperiile erau trase la ferestre, iar casa, în sine, înaltă de două etaje și construită din cărămidă cenușie, părea să se lase greoi, apăsată de povara lumii. Pe aleea care pornea din strada principală era o mașină singuratică, un Hyundai mic și alb, cu logoul trupei The Strokes imprimat pe geamul din spate.

— Așteaptă aici, spuse ea. Trebuie să-mi iau cheile.

Am dat din cap și am așteptat singur pe peluza din față. Prezența mașinii era o ciudățenie, la fel ca întreaga ei persoană. De ce se obosea să meargă (sau, mai bine zis, să șchiopăteze)

---

* Personaj din filmul *Fight Club* (n.t.).

pe jos, cincisprezece minute până la liceu în fiecare zi, din moment ce avea permis și o mașină care îi stătea la dispoziție? Toți elevii dintr-a douăspea pe care îi cunoșteam mureau de nerăbdare să poată merge cu mașina până la mall sau la McDonald's, în pauza de prânz, și astfel să evadeze de pe proprietatea liceului. Și apoi, după-amiaza, să scape de coada din stația de autobuz și să meargă direct acasă, unde-i așteaptă masa, consola PlayStation și mult îndrăgiții pantaloni de trening.

— Ai permis?, m-a întrebat Grace.

Am tresărit puțin, pentru că nici nu auzisem când a ieșit din casă, și totuși ieșise. Cheile îi atârnau de degetul mic. Și de astea era prins un breloc cu The Strokes. Nu prea avusesem ocazia să le ascult muzica, dar mi-am pus în gând să-i caut pe Spotify, odată ajuns acasă.

— Ăăă, da, de fapt. L-am luat acum vreo două luni, dar încă nu am mașină.

— Bun.

Îmi aruncă cheile, se duse la portiera din dreapta și își scoase telefonul. După vreo 20 de secunde își înălță privirea din ecran și ridică din sprâncene. Ei? Ai de gând să descui mașina sau nu?

— Vrei să conduc *eu*?

— Nu, doar mi s-a părut o idee hazlie să-ți dau cheile și să stau așa până când cineva inventează teleportarea. Da, Henry Page, vreau să conduci tu.

— Ăăă, bine, cred. Mi-am cam pierdut exercițiul, dar OK.

Am descuiat maşina, am deschis uşa şi m-am aşezat pe locul şoferului. Înăuntru se simţea mirosul ei, un miros masculin, de mosc, al unui băiat adolescent. Fapt care mă deruta foarte tare, ca să nu zic altceva. Am pornit motorul – toate bune deocamdată – şi am inspirat adânc.

— Am să-ncerc să nu pun capăt vieţilor noastre, am spus eu.

Grace Town nu răspunse, aşa că am râs singur la propria glumă – un singur „ha", penibil –, apoi am băgat maşina în marşarier.

Până şi bunica ar fi arătat mai stăpână pe sine pe drumul spre casă. M-am aplecat peste volan, transpirând, mult prea conştient de faptul că a) conduc maşina altcuiva, b) nu am mai condus de luni bune şi c) am trecut cu chiu, cu vai examenul de conducere doar pentru că se întâmplase ca instructorul să-mi fie văr de-al doilea, care în ziua respectivă suferea de o mahmureală cruntă, şi pentru că a trebuit să opresc maşina de trei ori ca el să poată vomita pe marginea şoselei.

— Eşti *sigur* că ai luat examenul de conducere?, mă întrebă Grace şi se aplecă să se uite la vitezometru, care arăta că mergeam cu vreo opt kilometri sub limita legală.

— Hei, a trebuit să mituiesc doar *doi* funcţionari. Mi-am obţinut permisul pe *merit*.

Jur că aproape am zărit un zâmbet pe chipul ei.

— Şi ai venit de la Liceul East River, nu?

— Da.

— De ce ai schimbat liceul în ultimul an?

— Am un spirit de aventură pronunţat, spuse ea pe un ton sec.

— Ei bine, liceul nostru e deosebit de palpitant. Înţeleg foarte bine de ce te-a atras.

— Hink pare un tip foarte nostim. Pun pariu că face tot felul de năzdrăvănii.

— E mereu în centrul atenţiei la petreceri, să ştii.

Apoi, slavă Domnului, am ajuns. Am oprit în faţa casei mele şi mi-am relaxat degetele pe volan. Abia atunci mi-am dat seama cât de încordat fusesem pe drum.

— Nu cred că am mai văzut pe nimeni să conducă atât de încordat de când... Vrei să stăm puţin, să-ţi revii?, mă întrebă ea.

— Ce să zic? Sunt un rebel fără cauză.

Mă aşteptam să treacă pe locul şoferului, dar mi-a spus să opresc motorul. Am coborât amândoi, i-am dat cheile, iar ea a încuiat uşa de parcă avea de gând să intre cu mine. Nu ştiam cum să reacţionez. Trebuia s-o invit în casă? Dar apoi s-a întors către mine şi a spus:

— OK. La revedere. Ne vedem mâine. Sau poate nu. Cine ştie unde voi fi, şi porni şchiopătând de-a lungul străzii, în sens opus faţă de drumul pe care-am venit.

— Nu e mare lucru încolo, în afară de un bazin de drenaj şi un cimitir pe strada următoare.

(Cimitirul era atât de aproape, încât am ajuns să merg la câteva şedinţe de consiliere în şcoala primară, pentru că am avut o perioadă scurtă, dar intensă, în care am fost convins că

stafia stră-străbunicului meu, Johannes van de Vliert, încerca să mă omoare.)

Grace nu a spus nimic, nu s-a întors, a ridicat doar din mâna cu care îşi ţinea bastonul, ca şi cum ar fi spus că *ştie asta,* şi a mers mai departe.

Am urmărit-o, total debusolat, până când a dispărut după colţul străzii.

— Hola, frăţioare, spuse sora mea, Sadie, imediat ce am intrat şi-am închis uşa.

— Doamne, Suds, m-ai speriat de-a binelea, am spus eu, ducând o mână la piept.

Sadie era mai mare decât mine cu doisprezece ani, era o stimată cercetătoare în neurologie şi era, în general, considerată simultan **atât** copilul-geniu, cât şi oaia neagră a familiei. Semănam **mult** la înfăţişare: păr negru, o privire uşor zănatică, gropiţe care se vedeau la fiecare zâmbet. Doar că Suds era *puţintel* mai în pas cu moda, din moment ce avea un inel prins în nas, tatuaje pe braţe, de sus până jos, şi dreduri complicate, toate astea fiind un fel de suveniruri de pe vremea adolescenţei ei tulbure.

— Nu te-am mai văzut de vreo două zile, puştiule. Nici nu m-ai sunat. A început să mă bată gândul că mama şi tata te-au omorât şi te-au băgat într-o groapă mică.

Era vorba, desigur, de o minciună strategică. Suds tocmai divorţa de soţul ei, care era medic – un om de căcat şi un proces tot de căcat. Din acest motiv, când nu era la spital, petrecea cam 90% din timp la noi acasă.

— Sadie, fii serioasă, spuse tata din bucătărie, îmbrăcat în ţinuta sa obişnuită: cămaşă hawaiiană, şort şi ochelari negri.

(Gusturile lui vestimentare se deterioraseră rapid, după ce-şi mutase atelierul de tâmplărie în curtea din spate, în urmă cu trei ani. Sincer, era un miracol că purta altceva decât o pijama.)

Eu şi Sadie semănam cu el la păr. Sau, cel puţin, aşa ne-nchipuiam. Într-adevăr, obrajii lui veşnic nebărbieriţi erau de culoare închisă, însă în rest era chel de când mă ştiam.

— I-am săpat o groapă adâncă de cel puţin un metru, un metru jumate. În casa asta nu comitem crime cu jumătate de măsură.

— Toby şi Gloria pot confirma, spuse Sadie, referindu-se la o întâmplare care se petrecuse cu şase ani înainte să mă nasc, în care au fost implicate o pereche de peştişori aurii, un spray insecticid şi moartea accidentală, dar prematură a animalelor ei acvatice.

— 23 de ani, Suds. Au trecut 23 de ani de când ţi-au murit peştişorii. Îţi vei reveni vreodată?

— Întâi, răzbunarea!, strigă Sadie, cu un aer dramatic.

În încăperile din spate începu să plângă un copil. Sadie oftă.

— Ai crede că, după trei ani, m-am obişnuit şi eu cu viaţa asta de mamă, dar tot uit de nenorocitul ăla de copil.

— Mă duc eu, am spus, în timp ce-mi lăsam jos ghiozdanul, şi m-am dus de-a lungul coridorului, până în fosta cameră a lui Sadie, unde dormea copilul de obicei.

Puştiul a fost la fel ca mine, un eveniment neaşteptat şi o surpriză. Mama şi tata avuseseră de gând să facă un singur copil: după doisprezece ani de la naşterea lui Sadie s-au trezit cu mine pe cap.

— Ryan, prietene, ce s-a-ntâmplat?, l-am întrebat eu, când am deschis uşa şi am dat cu ochii de nepotul meu în vârstă de doi ani şi jumătate, de care tata avea grijă în timpul săptămânii.

— Henwee, îngână el şi se frecă la ochi. Unde-i mama?

— Hai, te duc eu la ea.

— Apropo, cine-i tipa?, întrebă Sadie când m-am întors cu Ryan de mână.

— Tipa?

— Tipa care te-a adus cu maşina.

Îl luă pe Ryan în braţe, cu un fel de zâmbet pieziş, subţire, pe chip. I-am văzut de multe ori expresia asta în adolescenţă. Nu preconiza nimic bun.

— A. O cheamă Grace. E nou-venită. Am pierdut autobuzul, aşa că s-a oferit să mă aducă cu maşina.

— E drăguţă. Într-un stil ciudat, de Janis Joplin, de genul „probabil că va muri la 27 de ani".

Am ridicat din umeri şi m-am prefăcut că nu observasem.

Capitolul 4

DUPĂ CE L-AM LINIŞTIT pe Ryan, am coborât la demisolul pe care Sadie îl transformase în bârlogul ei de adolescentă cu mai bine de zece ani în urmă (şi pe care l-am moştenit după plecarea ei la facultate). Nu era o încăpere sofisticată. Arăta cam ca un adăpost antiatomic postapocaliptic. Mobila nu se potrivea deloc, podeaua din beton era acoperită cu un amestec de covoare de imitaţie persană, frigiderul era mai bătrân decât părinţii mei, iar pe perete era agăţat un cap de elan împăiat fără pricepere. Toţi pretindeau că nu ştiu de unde a apărut, dar aveam o vagă bănuială că Sadie îl furase în adolescenţă, iar părinţii mei au fost fie prea ruşinaţi, fie prea impresionaţi de gestul ei, încât să-l înapoieze proprietarului de drept. Poate că ambele variante erau adevărate.

Cei doi prieteni buni ai mei erau deja aici, ca de obicei, şi jucau *GTA V* pe consola mea PS4. În ordinea apariţiei (adică în ordinea în care stăteau pe canapea), e vorba despre:

- Murray Finch, 17, australian. Înalt, bronzat și musculos, cu un păr blond și creț, care îi cădea pe umeri, și o mustață neîngrijită, de adolescent. Părinții lui imigraseră în State în urmă cu vreo șase ani, însă Muz încă vorbea ca Steve Irwin (în mod intenționat) și folosea în mod frecvent expresii precum „'nă ziua" și „tembel" și „pe-onoarea mea". Era ferm convins că difuzarea filmului *Crocodile Dundee* era cel mai fericit eveniment din istoria Australiei. Fetele erau înnebunite după el.
- Lola Leung, 17. Piele măslinie, ochi căprui, păr brunet (tuns scurt). Vecina mea de-o viață întreagă și o „triplă amenințare a diversității", după cum singură își spunea: pe jumătate chineză, din partea tatălui, pe jumătate haitiană, din partea mamei, și sută la sută lesbiană. De când mă știam, La era „aleasă în mod aleatoriu" pentru a figura în prim-planul tuturor materialelor promoționale ale liceului, printre care se numărau coperta albumului cu fotografiile absolvenților, panoul de la intrarea în liceu, pagina web a instituției, până și semnele de carte care se dădeau la bibliotecă. Era, de asemenea, persoana cu care mă sărutasem prima dată, în urmă cu trei ani. După două săptămâni a dezvăluit că e lesbiană și a început o relație la distanță, pe termen lung, cu o fată pe nume Georgia, dintr-un oraș învecinat. Lumea

avea încă impresia că s-a hotărât să „treacă la echipa adversă" din cauza acelui sărut. Eu încă mă străduiam să nu mă simt jignit. (Şi după ea erau înnebunite fetele.)

La baza scărilor, m-am sprijinit de balustradă şi i-am privit.

— Mă bucur că, deşi nu am reuşit să urc în autobuz şi era posibil să fi murit şi/sau să fiu pe moarte, voi doi v-aţi gândit oricum să veniţi la mine acasă, să-mi mâncaţi mâncarea şi să-mi jucaţi jocurile în absenţa mea. Tata a observat măcar că nu sunt cu voi?

— Să recunoaştem, spuse Lola şi se întoarse spre mine zâmbind. Justin chiar ne iubeşte pe noi mai mult decât pe tine.

— Cine-i fătuca, amice?, întrebă Murray, fără să-şi ia privirea din ecran, pe care se putea vedea cum intră cu tancul într-un cordon de maşini ale poliţiei. Am văzut cum te-ai dus după ea ca un crevete crud.

— Mai uşor cu dialectul, Kangaroo Jack, am spus eu şi am traversat încăperea, să pornesc calculatorul iMac vechi al lui Sadie, care, deşi era folosit în familie de aproape 20 de ani, încă şuiera plin de viaţă. Aici nu e nicio fată americană naivă pe care s-o poţi vrăji.

Murray era de obicei capabil să vorbească asemenea unui om normal, însă descoperise, la un moment dat, că neamul femeiesc era atras de limbajul ăsta de locuitor al sălbăticiei. Uneori uita că e bine să se mai oprească.

Pe desktopul iMacului era un singur folder, intitulat „Fotografii dispăruți/înmormântări/vânătoare de oameni", în care se regăseau fotografii atrăgătoare ale tuturor celor din încăpere (inclusiv ale lui Sadie), pentru a fi folosite dacă vreunul dintre noi ar fi dispărut/murit/devenit infractor urmărit. Părinții noștri au primit instrucțiuni să acceseze pozele astea și să le pună în circulație pe mass-media înainte ca jurnaliștii să-și bage nasul pe Facebook și să aleagă la nimereală poze nereușite, în care ne-a fost dat tag fără voia noastră.

— Totuși Muz pune bine problema, spuse La. Cine e fata ciudată, după care alergai de mama focului? Ai spus cumva în sinea ta: „Uite, în sfârșit o tipă care nu poate fugi de mine", ca apoi să-ți dai seama că te-ai înșelat?

— Ha-ha. Nu pot să cred că ați văzut amândoi.

Am luat o cutie de Cola din frigider și m-am întors la calculator, pe ecranul căruia se încărca chinuit Facebookul, pixel cu pixel.

— O cheamă Grace Town. E nou-venită. Hink i-a oferit postul de redactor-șef, dar ea a refuzat, așa că m-am enervat și m-am dus după ea.

— O cheamă Grace Town? Ca pe orașul *Gracetown*?, întrebă Murray și deschise și el o cutie de Cola, din care luă o înghițitură. Iisuse. Sărmana fată.

Lola era deja în picioare.

— Hink i-a oferit ei postul, în loc să ți-l dea ție? Ce *nenorocit*! Nici nu mă gândesc să mai concep grafica acelui newsletter cu pretenții, dacă nu ești tu la conducere!

— Nu. Calmează-te. A oferit postul *amândurora*, dar ea a refuzat, pentru că – citez – „nu mai scrie". A zis-o pe un ton atât de amenințător.

— A, spuse Lola.

Murray o trase înapoi, jos, pe canapea.

— Poate au loc întâmplări nefericite când scrie. A! Poate chestiile pe care le scrie se adeveresc? Sau poate că-i blestemată și fiecare cuvânt pe care-l scrie îi sfărâmă câte-un os din picior și de-asta umblă cu un baston?

— Hai s-aruncăm un ochi la dragul de FB, ce zici?, spuse Murray. Problemele astea se rezolvă cât ai clipi cu puțin cyberstalking.

— Ți-am luat-o-nainte.

Am scris numele lui Grace în câmpul de căutare, am apăsat pe Enter și a apărut o listă cu toate persoanele pe care le cunoșteam, care aveau în nume cuvântul Grace. Prima era Sadie Grace Elizabeth Smith, apoi Samantha Grace Lawrence (am fost colegi în școala primară), Grace Park (cine știe ce rudă îndepărtată) și Grace Payne (habar nu am). Dedesubt era o listă cu persoane ale căror nume se potriveau perfect – în jur de cinci Grace Town autentice. Nu aveam prieteni comuni cu niciuna dintre ele și una singură locuia în aceeași zonă geografică.

M-am apropiat de ecran.

— N-o văd.

— Stai, ce zici de aia?, spuse Lola și arătă cu degetul.

Am apăsat pe poza de profil a lui Grace Town, cea care

locuia în apropiere, o fată îmbrăcată cu o rochie roşie, dată cu ruj roşu şi cu un păr blond, de culoarea mierii, uşor buclat. Zâmbea luminos, cu ochii închişi, cu capul dat pe spate de râs, aşa încât conturul pronunţat al claviculei i se vedea prin piele. Au trecut câteva momente bune până ca vreunul dintre noi să o recunoască. Pentru că, într-adevăr, *ea* era. Era aceeaşi Grace Town care mă condusese până acasă. Avea aceleaşi buze, aceeaşi formă a chipului.

— Să-mi bag *picioarele*, spuse Murray. Cred că tipii trag la ea ca pescăruşii la promontoriu.

— Traducere: e o fată atrăgătoare, căreia băieţii îi acordă, probabil, multă atenţie, spuse Lola. La fel şi lesbienele, adăugă după o clipă şi se apropie de ecran. Oau! Are stilul ăla al lui Edie Sedgwick. Tipa e bună rău.

Şi chiar aşa era. Pe Facebook, Grace Town era înaltă, suplă şi bronzată, iar braţele şi picioarele ei duceau cu gândul la cuvinte precum *graţie*, *lebădă* şi, *vai, să-mi bag picioarele. Probabil că e o poză veche*, m-am gândit, dar nu. Judecând după data la care fusese încărcată, trecuseră în jur de trei luni de când îşi schimbase poza de profil. M-am uitat printre celelalte cinci poze publice de profil, dar toate spuneau aceeaşi poveste. Niciuna nu era mai veche de câteva luni, însă persoana care apărea în ele era foarte diferită de cea pe care o cunoscusem eu. Părul ei era mult mai lung, îi ajungea la talie şi-i cădea în bucle discrete, curate. Erau poze cu ea la plajă, poze cu ea machiată, poze în care afişa un zâmbet incredibil de luminos, aşa cum au fotomodelele când sunt

superentuziasmate de regimul cu salată. Nu se vedeau niciun baston, niciun cearcăn sub ochi, nimic din toate straturile de haine bărbătești.

Oare ce pățise în ultimele trei luni, ce-o distrusese, de s-a schimbat atât de mult?

Sadie ne-a chemat sus, să-l ajutăm pe tata să pregătească masa înainte să se-ntoarcă mama de la galeria de artă din oraș, unde era custode. („Slavă Domnului. Mai că aș mesteca picioarele unui vultur de mică altitudine", spuse Murray.) Câteva ore am uitat cu toții de misterioasa Grace Town, am mâncat, am spălat vasele și ne-am uitat împreună pe Netflix, după cum ne era obiceiul săptămânal de joi seara. Abia după ce mi-am luat la revedere de la prieteni și m-am întors în demisol, unde-am observat ecranul bietului iMac, care încă șuiera pornit, m-am gândit din nou la ea, dar odată cu primul gând mi s-a pus pata.

În acea seară nu m-am spălat pe dinți. N-am făcut duș, nu m-am schimbat de hainele de școală și nu mi-am luat la revedere de la Sadie și Ryan, când au plecat în cele din urmă, pe la miezul nopții. În schimb, am rămas la demisol și mi-am petrecut restul serii ascultând toate piesele pe care le aveau the Strokes pe Spotify.

You say you wanna stay by my side, îngâna Julian Casablancas. *Darlin', your head's not right.*

Dac-aș fi fost mai în vârstă ori mai înțelept sau dac-aș fi fost mai atent la emoțiile dramatice specifice adolescenților pe care mi le-au descris semenii mei când s-au îndrăgostit

prima oară, poate că nu aș fi diagnosticat greșit senzația de strânsoare arzătoare din piept și nu aș fi gândit că e vorba despre o indigestie provocată de cele patru bucăți chimichanga cu pui prăjit prea tare, ci aș fi recunoscut adevărul: era vorba despre o afecțiune mult mai gravă și mult mai dureroasă.

În acea noapte am visat-o întâia oară pe Grace Town.

Capitolul 5

DIMINEAŢA URMĂTOARE, când am bătut la uşa deschisă a biroului lui Hink, el îmi zâmbi şi mă invită înăuntru.

— Bine ai făcut că ai convins-o pe Town să primească postul, Henry, spuse el. A fost un gest foarte drăguţ din partea ta. A trecut prin multe, sărmana.

— Cum adică a acceptat?, am spus eu.

— A venit acum o jumătate de oră şi mi-a spus că ai convins-o să se răzgândească. Nu ştiu ce i-ai zis, dar a avut efect.

Am ridicat din sprâncene.

— A spus că *eu* am făcut-o să se răzgândească?

— Ar trebui să începeţi cât de curând să plănuiţi prima voastră ediţie. Pare că mai e mult până-n decembrie, dar veţi vedea cât de repede trece timpul. La cursul de engleză de ieri am băgat frica de Dumnezeu în câţiva elevi de-a unsprezecea, aşa că ai face bine să-ţi iei o mână de redactori voluntari să vă ajute. În mare parte, e vorba despre cei care au nevoie de activităţi extracurriculare, care să-i ajute să intre la facultate

cu chiu, cu vai, aşa că nu garantez că-ţi vor preda vreun text lizibil, dar trebuie să începem de undeva.

— Cum adică „A trecut prin multe"?

— Ei, ştii tu. A schimbat liceul în ultimul an. E întotdeauna dificil. Oricum, du-te şi instalează-te în birou. Vei găsi pe un bileţel, în faţa calculatorului, datele tale de acces. Town e deja acolo. Şi Leung. Vă cunoaşteţi deja, nu?

Hink mă privi aşa cum mă priveau mereu oamenii care ştiau că eram ultimul băiat care-şi lipise buzele de cele ale Lolei Leung, înainte să dispară fără învoire din cercurile speciei masculine.

— Da.

Mi-am dres glasul, în loc să fac ceea ce voiam să fac, anume să spun: *A fost dintotdeauna lesbiană! Nu ştii cum funcţionează biologia umană?*

— Lola e vecină cu mine.

— Vecină. Da, desigur. Deci nu e nevoie să vă fac cunoştinţă. Du-te şi acomodează-te în birou şi ne vedem la o întâlnire la începutul săptămânii viitoare, să începem lucrul la prima ediţie.

Hink îşi întoarse atenţia la ecranul calculatorului, pe care cine ştie ce făcea (programa întâlniri la fight club? Scria haikuuri*?), ca şi cum nu mi-ar fi aruncat în braţe bomba asta de ştire despre Grace.

I-am întors spatele şi m-am dus debusolat până-n micul birou în care lucra echipa de redactare a ziarului elevilor. Era

* Gen de poezie japoneză, alcătuită din 17 silabe repartizate pe 3 versuri formate din câte 5, 7, 5 silabe (n.t.).

un acvariu. Peretele paralel cu holul era făcut în întregime din sticlă, iar ușa (tot din sticlă) nu se putea încuia, chipurile, pentru a împiedica desfășurarea partidelor de coit sălbatic adolescentin pe suprafața mobilierului, o strategie care eșuase în mod spectaculos în cazul redactorului din anul anterior, care obișnuia să facă frecvent sex cu iubita lui pe canapea. În prezent, petele suspecte care se adunaseră pe tapiserie până la începutul vacanței de vară erau, slavă Domnului, acoperite cu o pătură.

Lola stătea în fața Macului desemnat designerului, cu picioarele ridicate pe birou, încălțate în bocanci masivi. Se uita pe site-ul ASOS, cu o acadea în gură. Grace stătea la un birou mic, lipit de peretele din sticlă, ceva mai departe de biroul redactorului-șef. Probabil că biroul fusese adus în grabă, în ultima jumătate de oră, pentru a o primi pe Grace Town, după ce anunțase că s-a răzgândit.

— Hei, am spus eu intrând în cameră.

Când am văzut-o, m-a cuprins un entuziasm ciudat, cu care nu eram obișnuit. Aceste momente în care o priveam erau profund derutante, îmi dădeau acea senzație pe care o are cineva când vede o fotografie de pe vremea Războiului Civil sau a marii crize economice căreia i-a fost adăugată culoare și își dă seama, întâia oară, că persoanele ilustrate sunt adevărate. Numai că fenomenul era inversat, pentru că o văzusem pe Grace cea colorată pe Facebook, iar cea de față era versiunea sepia – versiunea greu de înțeles –, care-mi apărea înaintea ochilor, cenușie și fantomatică.

Grace gesticulă din cap în semn de salut, fără să spună nimic.

— Hola, hombre!, spuse Lola, fluturând înspre mine mâna în care ţinea acadeaua, fără a-şi lua privirea din ecran.

M-am aşezat la biroul redactorului-şef. Am pornit calculatorul care-mi fusese desemnat. Am accesat contul care fusese pregătit pentru mine. Am savurat o clipă sentimentul pentru care mă zbătusem doi ani.

Bucuria mi-a fost subit întreruptă în momentul în care Grace s-a întors cu faţa la mine de pe scaunul ei.

— Nu voi scrie nimic. Asta-i înţelegerea. Niciun editorial. Niciun articol în care-mi exprim părerile. Dacă vrei să iei poziţie pe vreun subiect anume, te descurci de unul singur. Te voi ajuta cu orice altceva, dar nu scriu niciun cuvânt.

I-am aruncat lui La o privire piezişă, dar ea se străduia din răsputeri să pară că ne ignoră conversaţia. Teoria cu blestemul părea din ce în ce mai plauzibilă.

— Nu mă deranjează. De fapt, şi eu sper să nu fie nevoie să scriu mare lucru. Hink a spus că putem găsi câţiva elevi dintr-a unşpea, care s-au oferit voluntari.

— Am vorbit deja cu Hink. Eu voi fi redactor-şef adjunct. Ai muncit ani de zile ca să obţii postul ăsta; corect e ca proiectul să fie al tău.

— OK.

— Bine.

— Atunci, ăă, cred că ar trebui să citeşti politicile şi procedurile noastre, directivele noastre editoriale şi actul constitutiv. Toate se găsesc pe server.

Eu și Lola le citiserăm cu un an în urmă, când am venit la redacție ca voluntari.

— Ai primit date de acces?

— Hink mi le-a dat înainte să vii tu.

— Atunci ești gata de lucru.

— Direct la subiect. Îmi place.

Grace se răsuci pe scaun și se-ntoarse cu fața la ecran, deschise serverul, găsi documentele despre care vorbisem și începu să le citească.

Lola se învârti încet cu scaunul, într-un cerc de 360 de grade, cu ochii mari și sprâncenele înălțate, dar eu dădui din cap, iar ea oftă și se întoarse la ASOS.

Nu erau multe de făcut în acea primă dimineață, era vorba doar de planificare, așa că am dat drumul la playlistul meu de pe Spotify, setat pe shuffle. Prima piesă a fost „Hey", de la The Pixies. „Been trying to meet you", cânta Black Francis. Am mărit puțin volumul și am început să fredonez în ton cu melodia, în timp ce mă uitam în inbox (și mă gândeam că ar trebui neapărat să revăd filmul *Diavolul se îmbracă de la Prada*, din moment ce acum eram redactor-șef, să fur câteva ponturi), până când am perceput o mișcare discretă cu colțul ochiului. Mi-am înălțat privirea și am văzut-o pe Grace Town care își mișca buzele fredonând în tăcere versurile piesei. „If you go, I will surely die", mima ea distrată, în timp ce parcurgea documentul de 30 de pagini cu politicile și procedurile ziarului despre subiectele pe care nu aveam voie să le abordăm (fără sex, fără droguri, fără rock'n'roll, în general, nimic relevant pentru adolescenții din viața reală etc.).

— Îi ştii pe The Pixies?, am întrebat-o după primul refren.

Grace îşi înălţă ochii şi se-ntoarse cu faţa la mine, dar nu vorbi imediat.

— M-ai cunoscut într-un moment foarte ciudat din viaţa mea*, spuse în cele din urmă.

Nu am zis nimic, aşa că şi-a înclinat uşor capul într-o parte şi a spus:

— *Fight Club*?! „Where is My Mind?"**?

— Ştiu. M-am prins. *Fight Club* e unul dintre filmele mele preferate.

— Şi ale mele.

— Chiar aşa?

— Da. De ce eşti surprins?

— Majoritatea fetelor – am început să spun.

Lola îşi smuci mâna în sus.

— Ai *mare* grijă ce spui în continuare, Henry Page, spuse ea. Nu iese mai nimic bun de pe urma frazelor care încep cu „Majoritatea fetelor"

— E adevărat, fu de acord Grace.

— Ăăă... Bine. *Voiam* să spun că multora – nu majorităţii, dar multora – dintre fetele pe care le cunosc nu le place *Fight Club*.

— Şi mie-mi place *Fight Club*, misoginule, spuse Lola.

— Majorităţii fetelor nu le plac filmele inteligente?, spuse Grace. Sau vrei să zici că fetele cărora *le place Fight Club* sunt

---

* Replică celebră din filmul *Fight Club* (n.t.).

** Piesă a celor de la The Pixies a fost folosită ca fundal muzical a ultimei scene din *Fight Club* şi a genericului (n.t.).

ființe deosebite și că, prin urmare, sunt mai bune decât restul sexului feminin?

— Doamne, nu, nu asta ziceam. Fetele din liceul ăsta – probabil că nici nu au văzut *Fight Club*, știi? Nici măcar nu l-au văzut.

— Eu sunt fată și am văzut *Fight Club*, spuse Lola.

— Vezi? Sută la sută din cele două fete din încăpere au văzut *Fight Club*. Cred că statistica ta cu „majoritatea fetelor" ar trebui reevaluată.

— Mă voi opri din vorbit, am spus eu, ca nu cumva din gura mea să se mai verse din spiritul ăsta patriarhal.

Grace zâmbi larg.

— Te tachinam, Henry.

Trecu un moment de tăcere tensionată – momentele astea aveau să se repete constant în conversațiile noastre – în care am încercat cu disperare să continui conversația dincolo de sfârșitul ei firesc.

— De ce te-ai răzgândit?, am spus imediat.

Grace mă privi fix și îi dispăru ultimele urme de surâs.

— Nu știu, spuse ea în cele din urmă.

În clipa imediat următoare sună clopoțelul de începere a primei ore, iar Grace Town se ridică, își strânse lucrurile și părăsi încăperea, deși, teoretic, noi nu eram obligați să participăm, din moment ce se hotărâse să lucrăm la ziar în perioada asta.

— Ai auzit?, am întrebat-o pe La după ce a plecat Grace. Îi plac și The Pixies, *și Fight Club*.

— Sunt destul de sigură că și mie îmi plac The Pixies și *Fight Club*, băi, coaie.

— Da, dar tu ești o lesbiană vicleană care fură primele sărutări ale băieților și apoi, după două săptămâni, își declară adevărata sexualitate, știrbindu-le masculinitatea pe vecie.

— Apropo, am uitat să-ți spun ceva. Madison Carlson m-a întrebat ieri, la modul serios, cât de prost poți să săruți, încât să faci o fată să i se acrească de bărbați pentru tot restul vieții.

— Sper că i-ai explicat politicos că orientarea sexuală e prestabilită și că erai deja lesbiană în momentul în care m-ai sărutat.

— A, nu, i-am spus că ai un penis strâmb și că, după ce l-am văzut, n-am mai vrut să văd altele.

— Mersi, frate.

— N-ai pentru ce, spuse Lola.

Se ridică și ea și își strânse lucrurile. La ușă se opri și privi în urmă, cu capul aplecat în direcția în care plecase Grace Town.

— Îmi place de ea, Henry. Are... nu știu... ceva deosebit.

Am dat din cap și nu am spus nimic, dar, din moment ce Lola era cea mai bună prietenă a mea și ne știam de-o viață, îmi zâmbi. Pentru că, deși nu am zis nimic, deși nu i-am explicat în cuvinte, și-a dat seama cu precizie ce înseamnă gestul meu: *Și mie îmi place de ea.*

Capitolul 6

ÎN ACEA DUPĂ-AMIAZĂ, după ultima oră, când a sunat clopoţelul, am ieşit din clasă şi, în timp ce-mi băgam cărţile-n geantă, aproape că m-am izbit de Grace Town. Abia ulterior mi-am dat seama că probabil o întrebase pe Lola unde e dulapul meu. Eu cu siguranţă nu-i spusesem şi n-o mai văzusem vorbind cu altcineva în afară de domnul Hink, care nu ştia nici el.

— Henry, spuse ea.

— Bună, am spus eu lent.

— Vrei să te duc până acasă?

— Bine.

— Trebuie să conduci tot tu însă.

— Ăăă... de ce nu?

Grace se întoarse fără cuvinte şi porni de-a lungul coridorului, fără să se uite să vadă dacă o urmez (bineînţeles c-o urmam). Odată ce am ajuns la terenul de fotbal, a grăbit pasul, motiv pentru care se vedea mai clar că şchioapătă, cu mişcări oarecum sălbatice. Era un stil de a merge pe care îl puteam descrie precis comparându-l doar cu mersul lui

Ochi-Nebun Moody*. Alergam câte puţin la fiecare cinci paşi, să menţin distanţa. La marginea liceului, m-am uitat peste umăr, la Lola şi la Murray, care aşteptau la rând să prindă autobuzul spre casa mea (ca de obicei). Le-am făcut cu mâna. Amândoi au ridicat braţul drept şi au salutat sincronic, milităreşte. Grace Town, slavă Domnului, nu i-a văzut.

Mergând pe stradă, liniştea era întreruptă doar de câte o maşină care trecea din când în când pe lângă noi şi de pocnitul pe care-l făcea constant bastonul lui Grace când lovea trotuarul, până când, în cele din urmă, a vorbit.

— Deci care-i povestea ta, Henry Page?, spuse ea.

Am simţit din nou un fel de furie mocnită, o furie pe care n-o înţelegeam. Parcă aş fi dezamăgit-o cu ceva.

— Dă-mi toate detaliile sângeroase.

— Eu, ăăă... Ei, bine...

Am simţit că mă cuprinde un fel de trac.

— Îmi plac Piña Colada şi mersul prin ploaie**, am spus cu o voce slabă.

— Nu ţi se pare ciudat că, atunci când cineva îţi cere să te descrii pe tine însuţi, nu iese nimic? Ar trebui să fie cel mai uşor subiect de conversaţie din lume – doar *eşti* persoana în discuţie –, dar nu e.

— Da. Cam aşa e. De parcă ai întreba pe cineva „Cum a fost în Europa?", după ce persoana respectivă a petrecut trei luni acolo, nu crezi? Sunt prea multe de zis.

---

* În original, Mad-Eye Moody, personaj din seria *Harry Potter* (n.t.).

** Vers din piesa „Escape (The Piña Colada Song)", a lui Rupert Holmes (n.t.).

— Adevărat. Ce-ai zice de-o întrebare mai precisă? Dă-mi voie să te-ntreb ceva.

— Bine.

— E o întrebare extrem de intimă, deci nu te simți obligat să răspunzi, dacă nu vrei.

— Ăă... bine, am spus eu, pregătindu-mă psihic pentru eventuale întrebări legate de orientarea mea sexuală sau de predilecția mea nefirească față de haina neagră a tatălui meu, pe care o purtam chiar și când era foarte cald. De fiecare dată când întâlneam străini, astea două păreau să fie direcțiile preferate de interogare.

— Care e culoarea ta preferată?

Nu la asta mă așteptam.

— Ăă...

Niciodată n-am avut așa ceva. Sau poate că aveam prea multe încât să le pot înșirui. Din punctul meu de vedere, toate culorile au fost create egale între ele.

— Nu-mi place să discriminez culorile. A ta care e?

— Culoarea albastră a rochiei lui Alice din Țara Minunilor.

— Atunci, albastrul cerului?

— Nu, nici *gând*. Detest albastrul cerului și bleul de bebeluși și albastrul de nu-mă-uita, dar albastrul rochiei lui Alice din Țara Minunilor e perfect.

— Asta e denumirea tehnică a nuanței deci? Asta scrie pe roata culorilor?

— Ei, probabil că s-ar putea numi și albastrul mașinilor din epoca anilor 1950, dar e mai simplu cu Alice. Dacă nu se poate altfel, accept și albastrul de albăstrea.

— Te-ai gândit mult la problema asta.

— Vreau să am răspunsurile pregătite când lumea-mi pune întrebări despre mine. Adică, dacă eu nu știu cine sunt, la ce să mă aștept din partea celorlalți?

M-am chinuit să scot măcar o idee din abisul întunecat în care se transforma mintea mea când mă aflam în apropierea lui Grace Town, la o distanță mai mică de trei metri.

— Verde. Culoarea mea preferată e verdele.

— Cât de anost.

— Fie. Acel verde ușor șters, de culoarea acidului, pe care-l capătă ochii surorii mele când stă în soare. Ochii nepotului meu sunt exact de aceeași culoare. Cred că aia e culoarea mea preferată.

— E mai bine.

Un zvâcnet.

— Nu mă mai întrebi nimic?

— Nu, nu cred.

— A fost cel mai ciudat joc cu ghicitori* pe care l-am jucat vreodată.

— Nu a fost un joc cu mai multe ghicitori. Am vrut să-ți pun o singură întrebare.

Când am ajuns la casa lui Grace, am urmat aceiași pași ca-n ziua precedentă. Am așteptat afară, pe gazon, în timp ce ea a intrat și și-a luat cheile. I-am condus mașina până la mine acasă, ne-am luat la revedere, iar ea a luat-o sub ochii

* În original, *game of twenty questions*, joc de societate originar din SUA, care se joacă verbal (n.t.).

mei în direcția greșită, de-a lungul unei străzi care nu ducea nicăieri. Imediat ce am intrat pe ușă m-am înfuriat pe mine însumi pentru că n-am invitat-o înăuntru. Imediat ce am coborât scările până la demisol mi-am amintit de ce nu ar fi fost o idee bună.

— Ei bine, să sapi un șanț și să mă-ngropi în el, spuse Murray, lovindu-mă pe spate la baza scărilor, dacă nu ți-ai găsit un nou tovarăș.

— M-a adus până acasă doar, am spus eu.

— Doamne Sfinte, spuse Lola, în timp ce mi-am dat jos ghiozdanul și m-am așezat greoi pe canapea. Fii sigur că e ceva la mijloc, Page.

Murray îmi sări în poală și-mi strivi picioarele cu absurda lui masă musculară, îșI trecu brațul pe după gâtul meu și-și apăsă fruntea de fruntea mea.

— Sigur nu se petrece nimic? Pentru că se prea poate ca noi să vă fi privit prin fereastra asta soioasă de la demisol în timp ce vă uitați adânc unul în ochii celuilalt.

— Băi, calmați-vă odată, am spus eu, încercând fără succes să-l desprind pe Murray. E o ciudată în toată regula. Cred că e singuratică și că nu și-a făcut încă niciun prieten, așa că s-a agățat de mine, pentru că m-am purtat frumos cu ea.

— Dar nu te-ai purtat frumos cu ea, spuse La și se încruntă. Ai fugărit-o pe suprafața terenului de sport și i-ai strigat obscenități.

— Asta da exagerare.

— A fermecat-o cu spiritul lui pătimaș, spuse Muz, iar

părul îi sălta în timp ce-și apăsa pumnii în pieptul meu. Cu setea lui acerbă de viață.

— Nu am *fermecat-o*. Nici nu cred că mă place în mod special. Mereu se uită la mine de parc-aș fi supărat-o cu ceva. E foarte derutant.

— Invit-o să petrecem timpul împreună luni după-amiază, după ore, spuse Lola, mângâindu-și bărbia. Adu-o aici, în bârlogul leilor. Lasă-ne pe *noi* să hotărâm cum stă treaba.

— Doar dacă Murray promite să nu facă căcaturi din astea.

Muz își freca acum părul de fața, pieptul și brațele mele.

— N-ai putea... Bă, Murray. Gata, jos!

— Îmi marchez teritoriul!, explică el. Nu vreau să te pierd!

O privii pe Lola.

— De-asta nu am eu iubită.

La clătină din cap.

— Nu de asta, îți garantez.

Așa că m-am lăsat moale și l-am lăsat pe Murray să mă miruiască cu coama lui unsuroasă, convins în sinea mea că, dacă Grace ar fi văzut vreodată ce chestii ciudate se petrec în camera asta, ar fi luat-o la sănătoasa.

Iar ăsta părea un motiv bun să nu o invit aici *niciodată*.

Mai pe seară, după ce a plecat norodul, am deschis pagina de Facebook a lui Grace Town, pe iMac, și am rămas cu săgeata mouse-ului ațintită asupra butonului de adăugare la prieteni timp de vreo zece minute, până când, în cele din

urmă, am închis ochii şi am apăsat. Inima îmi zvâcnea violent văzând înştiinţarea de trimitere a cererii de prietenie, dar nu a trebuit să aştept decât câteva secunde şi am primit răspuns. *Grace Town a acceptat cererea ta de prietenie. Scrie pe pagina ei.*

Firește, i-am cercetat pagina, dar toate datele, mai puţin acele puține poze de profil vizibile publicului, fuseseră șterse. Nicio actualizare. Niciun check-in. Niciun eveniment. Nicio poză cu tag. Lăsând la o parte cei 2 879 de prieteni (cum poate cineva să cunoască atât de mulţi oameni?!), Grace Town era aproape o fantomă.

După ce Grace plecase din birou în acea dimineață, am început să trimit e-mailuri firmelor de PR din oraş, să văd dacă vreuna ar permite scriitorilor voluntari de căcat ai ziarului *Westland Post*, după cum a fost denumit la înființarea sa, în anii 1980, să intervieveze câteva dintre trupele muzicale de căcat pe care le reprezentau. Părea un motiv suficient de bun încât să încep o conversaţie cu ea.

HENRY PAGE

M-am gândit să te anunț că am programat un interviu cu Răzbunarea Capsatorului de Plastic săptămâna viitoare.

GRACE TOWN

Cât de palpitant. Mereu am fost nerebdătoare să aflu marile gânduri ale obiectelor de birotică răzbunătoare. Când?

Miercuri dimineață. Câțiva dintre voluntarii noștri dintr-a unșpea vor ieși din producție în curând, probabil. Anticipez că își vor oferi ajutorul fix două persoane analfabete și pisica fioroasă care trăiește în tavanul de deasupra biroului directoarei Valentine. Să vedem dacă e vreunul dintre ei în stare de ceva.

Perfect. Adună câțiva aghiotanți. Dă-le comandă să ne îndeplinească dorințele. (Eu pun pariu că reușește pisica.)

Îmi place la nebunie că vom avea aghiotanți.

Oare așa se simte și Kim Jong-un?

Totul face parte din procesul de spălare a creierelor.

Ne facem o armată.

Mai întâi, Liceul Westland... apoi, lumea întreagă.

Beți din Kool-Aid, slugile mele! E delicios!

Da.

Şi ce mai faci? Te-ai acomodat?

Se poartă frumos lumea?

Te-a întristat faptul că ai plecat de la East River sau ai sentimente amestecate?

Majoritatea prietenilor mei absolviseră deja. De asta a fost mai uşor să plec, dar, oricum, îmi e dor de locul ăla.

Copiii de la East River au, într-adevăr, o reputație de petrecăreți. Nu au fost arestați anul trecut câțiva dintre elevii din ultimul an, pentru că au construit și au condus o masă de picnic motorizată pe terenul liceului?

Nu-mi place să spun asta, dar... #YOLO

Te iert de data asta, dar e ultima oară.

Nu mai spun niciodată. Jur.

Prea bine. Mă bucur că am ajuns la o înțelegere.

renunță la ideea de a scrie un articol tipic YOLO

Dacă nu ai nimic împotrivă să te semnezi pe așa ceva, n-ai decât.

Nu, nu. E mai bine așa.

Așa s-a încheiat conversația. Grace a mai stat online încă o oră, dar nu am știut ce să-i mai spun, așa că am lăsat lucrurile așa.

Existau, desigur, anumite metode de a afla informații despre lumea de la alte licee, în caz de nevoie. În special Madison Carlson părea să conducă o operațiune de schimb de bunuri și informații între licee, atât de întinsă și de complexă încât se putea compara cu Drumul Mătăsii. Iubitul lui Madison era elev la East River, fapt ce, se pare, îi asigura o ușurință de acces nelimitat la viețile elitelor de la acel liceu (mi-am propus s-o întreb dacă nu vrea să scrie o rubrică în stil *Gossip Girl* pentru ziar). Dar Madison Carlson a dat, Madison Carlson a luat. Nu era nevoie decât să strecor o întrebare inocentă despre trecutul lui Grace Town și într-o zi s-ar fi răspândit în tot liceul zvonul că poate, puțin, așa, îmi cam plăcea de ea.

Deocamdată, Grace Town trebuia să rămână un mister.

Capitolul 7

LUNI DUPĂ-AMIAZĂ, după ultimul clopoțel, Grace aștepta deja în dreptul dulapului meu. Nu cred că voi afla niciodată cum reușea să scape mai devreme atât de frecvent de la ultima oră, dar din acea zi încolo, de fiecare dată când ieșeam de la ore, o găseam acolo.

— Vrei să te duc eu?, m-a întrebat ea, iar expresia chipului și tonul vocii dezvăluiau că (în mod derutant?) nu se bucura că dă cu ochii de mine, ca și cum ar fi sperat că astăzi nu îmi voi face apariția.

— Sigur, am spus eu cu prudență.

Astfel a început ritualul care avea să ne contureze relația. Mergeam împreună până la ea acasă, iar Grace se răstea la mașinile care claxonau să ne dăm din drum. Mă punea să aștept pe gazonul lăsat în paragină din fața casei în timp ce intra să ia cheile. Le găsea, mi le-arunca și mă punea să conduc eu însumi până acasă. În mașină, ori privea înainte înmărmurită, fără să spună nimic, ori îmi punea întrebări de genul:

— Care e cântecul tău preferat?

Iar eu spuneam lucruri de genul:

— De ce îmi e atât de greu să răspund la întrebările astea?

Iar ea spunea lucruri de genul:

— Pentru că-n clipa de față te chinui să găsești o piesă interesantă, dar care-i apreciată și de ceilalți. Adică o piesă veche de cel puțin 20 de ani, în principiu, pentru că orice muzică mai recentă e considerată gunoi pop.

— Păi, din moment ce-acum știu că mă judeci, n-am să mai pot alege nimic.

— Așa ajungi să-i cunoști pe cei de lângă tine. Îi judeci.

— Deci tu chiar mă *judeci* în clipa asta?

— Întotdeauna. Uite, spune-mi o piesă care-ți inspiră ceva.

— Bine. „Someday", de la The Strokes, am spus eu, amintindu-mi de noaptea aia, în care am adormit cu muzica trupei preferate a lui Grace.

— Riscantă alegere. Categoric nu a împlinit încă 20 de ani, dar e destul de indie, așa că poate o scoți la capăt.

— A ta care e? „Stairway to Heaven"? „Smells Like Teen Spirit"? Sau probabil ceva la fel de interesant și prestigios?

— „She Will Be Loved", a lui Maroon 5.

— Nu... mă așteptam la asta.

— Ce să fac? De fiecare dată când o ascult, îmi amintește de clipele mele de fericire.

Câh! Dacă ăsta era după ea un cântec vesel, oare ce ascultă când e tristă? Marșuri funebre?

— Unde o asculți? O mai *difuzează* măcar la radio? Mai *ascultă* măcar cineva radioul?

— Ha-ha.

— Deci nu e vorba despre o piesă de la The Strokes?

— Cum adică?

— The Strokes? Aveam impresia că-ți plac și ție.

Grace mă privea în continuare încruntată, de parcă nu pricepea ce zic.

— Ai imagini imprimate pe mașină. Pe breloc. Ai o imagine și pe ecranul telefonului.

— A, da. The Strokes. Da. Am avut un prieten care ținea mult la ei. Îi asculta mereu.

— Prietenului tău îi plăceau atât de mult The Strokes încât ți-ai pus imaginile lor pe mașină?

— E fosta lui mașină, de fapt.

— Și telefonul?

— Și telefonul a fost al lui.

— Aha.

Coborând din mașină, mi-a venit deodată să-i spun:

— Vrei să vii înăuntru?

Grace a spus:

— De ce?

Iar eu am spus:

— Ăă... Am putea să... pierdem vremea împreună și altele? Adică, nu știu, dacă vrei.

— După-amiaza mă duc undeva.

— Da. Sigur. Am observat. Bine, atunci ne vedem mâine.

Grace oftă.

— Hai să ne-ntâlnim aici după ce-apune soarele.

— De ce?

— Nu vrei să petrecem timp împreună?

— Ăă, ba da, sigur.

— Atunci hai s-o facem. În seara asta. După ce apune soarele, ne vedem aici. Bine?

— Ai de gând să... nu știu... să facem ceva ilegal sau...? Toată povestea cu „după ce apune soarele" pare foarte diabolică.

Grace îmi zâmbi obosită.

— Ne vedem diseară, Henry Page.

Apoi se-ntoarse și porni șchiopătând de-a lungul străzii, dispărând după colț.

Nu știu de ce, dar nu le-am spus prietenilor de la demisol că urma să mă văd cu Grace în seara aia. Nu era limpede ce se petrece între noi, dar simțeam că-i vorba de ceva foarte subțire, foarte fragil, ceva care nu trebuia discutat sau analizat de mai multe persoane. Pentru că, în adâncul inimii, cred că eram convins că povestea nu avea să aibă nicio finalitate și nu voiam să am de-a face cu rușinea inevitabilă care-ar fi căzut pe capul meu, dacă le-aș fi spus prietenilor că aproape, aproape am găsit o fată de care-mi place, și apoi aș fi aflat că ea nu mă place pe mine. Așa că m-am prefăcut că nu mă simt bine, ei au plecat cu chiu, cu vai la casele lor, la familiile lor, să mănânce la mesele lor, în loc să stea gratis pe capul meu, ca niște demoni paraziți (*parazitari?*), așa cum făceau de obicei.

După ce-au plecat, a rămas doar să le spun părinților.

Îmi dau seama că majoritatea adolescenților ar trebui să-și urască părinții sau măcar să-i creadă demodați sau mai știu eu

ce, dar eu, unul, am avut mereu prea multă admirație pentru mama și tatăl meu, ca să-i privesc cu ochii ăștia. Părinții mei au avut una dintre experiențele alea bizare, de dragoste la prima vedere, ca-n filmele Disney din era de dinainte de *Regatul de gheață*. S-au cunoscut la KFC (bine, poate că n-a fost *tocmai* ca-n filmele Disney), după ore, când abia începeau anii adolescenței. Tata, care îmi închipui era un puști tupeist, a cerut-o pe loc în căsătorie pe mama (i-a oferit o bucată de pui prăjit în loc de inel de logodnă – *categoric* n-a fost ca-n filmele Disney).

Probabil c-ați mai citit povești de genul ăsta, despre indivizi de modă veche, care se cer în căsătorie la prima întâlnire și altele. Dar povestea de față e adevărată. Și a mers bine. S-au căsătorit abia după unsprezece ani, dar, începând cu acea zi, niciunul dintre ei nu s-a mai văzut cu altcineva. Au fugit în India de Crăciun, când abia absolviseră facultatea, amândoi îmbrăcați în costume de baie și vopsiți cu henna. Aveam o poză făcută cu un aparat Polaroid, în care hrăneau elefanții cu mango. Deci iubirea lor a fost incredibilă. Spune multe lucruri bune despre rețeta secretă a colonelului Sanders.

Dar nu relația asta de tip Nicholas Sparks, atât de perfectă, încât ți se face greață, o admiram cel mai mult la ei. Era vorba despre felul lor de-a fi. Am văzut până și adolescenți chinuiți de hormoni, care nu se iubeau cu atâta bucurie cu câtă s-au iubit părinții mei și – în loc să-mi vină să vărs din cauza asta, după cum era de așteptat – eu le-am îndrăgit dragostea.

Au fost hipioți pe vremea când Suds era copilă, o artistă

și-un tâmplar care locuiau într-un depozit abandonat. Poate pentru că toate reținerile lor s-au dizolvat pe parcursul chinuitorului proces de a o aduce pe Sadie la maturitate, față de mine au fost mereu foarte înțelegători și deschiși.

Așa că, atunci când i-am zis mamei mele, Daphne, când a ajuns acasă de la galerie:

— Mamă, ies în oraș în seara asta și nu știu sigur când mă voi întoarce și nici unde mă duc. Nu sunt sigur sută la sută, dar e posibil să fiu implicat în activități ilegale. E în regulă?

Ea a răspuns doar:

— Pleci într-o aventură deci? Foarte bine. Începusem să-mi fac griji pentru tine. Sadie fusese deja arestată de trei ori la vârsta ta și uite unde a ajuns.

— Mersi, mamă. Știam eu că pot conta pe tine.

— În orice demers, în afară de omucidere și de folosirea de droguri ilegale, care presupun injecție.

— A, bun, pentru că m-am tot gândit să te-ntreb dac-ai vrea să investești într-o afacere la care lucrez de câteva luni, un laborator ambulant de metamfetamină.

— Desigur, dragul meu. Arată-mi un proiect convingător cu bugetul implicat și voi arunca o privire la sume. Crezi că vei avea nevoie de-un mijloc de transport cu care să evadezi de urgență în urma posibilelor activități ilegale din seara asta?

— Încă nu știu sigur. Pot să te anunț mai târziu? Nu cred că stau prea mult. Nu vreau să nu puteți dormi din cauza mea.

— Dacă nu-ți răspund, roagă-i și tu pe cei de la poliție

să te-aducă acasă. Ne vom preface că te pedepsim şi că-ţi interzicem să ieşi din casă o lună de zile.

— Mersi, mamă.

Mă sărută pe frunte.

— Serios acum. Nu încălca nicio lege. Şi sună-mă dacă ai nevoie, bine?

— S-a făcut.

Pe urmă, după-amiaza a trecut mult prea greu şi apoi, în ultimele minute de dinainte de asfinţit, a trecut mult prea repede. Deodată, s-a lăsat întunericul. Am pornit spre uşa de la intrare, strigându-le „La revedere" părinţilor, storcându-mi creierii în căutarea unor replici potrivite cu care să-ncep conversaţia, a unor întrebări pe care să i le pun lui Grace, ca să nu stăm în tăcere. Mereu mă apuca tracul când eram în prezenţa ei, iar creierul meu se transforma într-o groapă pustie, cavernoasă, din care nu puteam să scot vreun gând util nici să mă-mpuşti.

Maşina lui Grace dispăruse din stradă, la fel ca săptămâna trecută, în cele două după-amiezi când mă adusese cu maşina. Am aşteptat lângă cutia poştală, tremurând din cauza vântului neaşteptat de rece al serii. După cinci minute, am surprins o mişcare cu coada ochiului. În capătul străzii, aştepta o siluetă mică şi întunecată, care-mi făcea semn să vin după ea în beznă. Văzând că nu mişc, Grace şi-a accentuat gesturile, mi-a făcut semn să vin sprea ea, mişcându-şi tot braţul, în care ţinea bastonul. Mi-am tras fermoarul de la geacă, să mă apăr de frig, şi am alergat uşor până la ea. Apropiindu-mă, am văzut

că era încă îmbrăcată în vestimentaţia ei băieţească obişnuită, cu o geacă de fotbal pe deasupra, care-i era atât de mare încât ar fi putut s-o poarte ca pe-o rochie. Oare condusese până acasă să-şi ia geaca şi apoi s-a întors pe jos, până aici?

— Ai abonament de autobuz?, strigă ea când mă apropiai.

Nu „Salut". Niciodată „Salut"

— Nu am la mine, nu, scuze.

— Nu-i nimic. Are grijă mămica de tine şi-ţi plăteşte călătoria.

— Unde mergem?

— Ai să vezi.

— Bine, dar nu ştiu, să nu părăsim statul sau mai ştiu eu ce.

— Ai să vezi.

Apoi, în loc să pornim înapoi pe stradă, Grace se întoarse şi începu să-şi croiască drum prin iarba înaltă, dincolo de marginea străzii.

— Serios?, am spus eu. E un canal încolo. Pentru strângerea apelor pluviale.

— Scurtătură, atât spuse Grace şi înaintă în întuneric.

— Adică, eşti OK cu piciorul?, am strigat după ea. (Oare e politicos să *vorbesc* măcar despre faptul c-am *observat* că şchioapătă?) Terenul e foarte accidentat!

— *Scurtătură!*

Grace începu să dea la o parte iarba cu bastonul, ca şi cum ar fi fost o exploratoare care-şi croieşte drum prin junglă. Am urmat-o pe cărarea pe care o lăsa prin vegetaţie, ţinându-mă suficient de aproape cât să pot s-o prind dacă s-ar întâmpla

să se-mpiedice, însă – cu toate că șchiopăta mai tare – nu s-a împiedicat.

Am mers zece minute de-a lungul canalului și am schimbat câteva cuvinte despre ziar, până când am ajuns la drumul principal, lângă o stație de autobuz. Ne-am așezat pe bancă și-am așteptat în lumina fluorescentă să vină o mașină. Eu mă cam așteptam s-apară un autobuz Greyhound, cu care să traversăm jumătate din stat, însă autobuzul pe care l-a oprit Grace mergea în oraș. Mi-a plătit călătoria, după cum promisese, și ne-am așezat pe locurile pentru persoane cu handicap, despre care Grace a spus că erau (citez) „singurul avantaj pe care-l au handicapații"

Orașul era spectaculos pe timp de noapte. N-am nimic cu munții, pădurile și râurile cristaline, dar mă farmecă milioanele de lumini arzătoare care aprind orașul pe întuneric. Poate pentru că-mi amintesc de galaxie.

După ce am coborât din autobuz, Grace m-a dus direct la cel mai apropiat magazin.

— Avem nevoie de gustări, spuse ea. Fac cinste.

— Ești prea amabilă. Dac-o ții tot așa, am s-ajung un bărbat întreținut.

Eu am luat niște bomboane M&M și-o Cola. Grace a ales o pungă de chipsuri cu sare și oțet (care – știu că sună ciudat – i se potriveau de *minune*), o sticlă de Vitaminwater și-o pâine albă ieftină. Apoi ne-am plimbat. Ne-am plimbat atât de mult, încât am început să cred că tocmai la *asta* se gândea Grace când era vorba de pierdut vremea împreună

și că, de fapt, nu aveam nicio destinație anume, însă Grace nu m-a lăsat să-mi mănânc dulciurile, în ciuda rugăminților mele insistente.

În cele din urmă s-a oprit în dreptul unui gard înalt din fier, în spatele căruia creștea un rând de tufișuri dese, și a spus:

— Ta-da!

— E un... gard. Bine, e un gard foarte frumos. Și-admir calitatea manoperei. Dar e un gard.

— Pe noi ne interesează ce se află în spatele gardului.

— Adică ce anume?

— Mă bucur mult că întrebi. Dincolo de gardul ăsta se află unul dintre cele mai bine ascunse secrete ale orașului. Știai că, înainte să fie construit metroul, prin cartierul de afaceri trecea o cale ferată pentru trenurile cu aburi?

— Nu știam, dar acum, că-mi spui, mi se pare logic.

— Dincolo de gard se află ultima gară din oraș pentru trenuri cu aburi. Accesul publicului e interzis de zeci de ani încoace.

— Atunci, ce căutăm aici?

Cu o expresie insondabilă pe chip, Grace lăsă pâinea jos, la picioare, luă bastonul în mâna dreaptă, îl ținu ca pe-o lance și-l aruncă peste gard.

— Pardon. Trebuie să mă duc să-l iau, spuse ea.

Apoi își propti piciorul sănătos pe gard și se ridică.

— *Ce faci?,* am spus eu.

— Pătrund pe o proprietate privată, evident. Haide!

— Dacă cheamă cineva poliția?

— Le voi spune că eu te-am atras până aici și că te-am ademenit să încalci legea.

— Sigur. Cine te-ar crede?

— Haide, Henry. Ai un păr strălucitor și gropițe-n obraji, iar eu sunt îmbrăcată ca Aileen Wuornos*.

Se opri din cățărat să-și tragă sufletul

— Stai liniștit, te vor *crede* polițiștii. N-ai mai încălcat niciodată legea?

— Am traversat pe roșu de vreo două ori.

— Ești periculos.

— Și-am fost implicat în cel puțin puțin trei cazuri de consum ilegal de alcool.

Cu un ultim efort, lăsându-și în mod dureros greutatea pe piciorul bolnav, Grace încălecă gardul. Se vedea că nu-i prima oară când făcea asta.

— Henry.

— Dar țin foarte mult să merg la facultate.

— Urcă-te pe gard.

— Știi, am reușit să trec prin șaptespe ani de viață fără să am de-a face cu presiunea de grup. Părinții m-au avertizat în școala primară, dar nu mi s-a întâmplat niciodată. Începusem să cred că-i doar o legendă.

— Henry Page. Urcă. Gardul.

— Și să știi că denumirea se potrivește de minune. În clipa de față mă simt foarte presat de grup.

---

* Criminală în serie din Statele Unite, care a ucis șapte bărbați în anii 1989-1990 (n.r.).

— Henry, dă-mi blestemata aia de pâine și urcă-ți curul pe gard. Acum!

— Fie!

Am aruncat pâinea, m-am prins cu mâinile de barele de fier și m-am ridicat cu greu, din moment ce nu-mi mai simțeam picioarele – îmi închipui – pentru că mă păștea un atac de panică.

— Doamne, Doamne, Doamne, am repetat în timp ce mă cățăram.

Grace dispăru de cealaltă parte a tufișurilor.

— Am să fiu arestat. N-am să mai ajung la facultate. Am s-ajung infractor. Părinții or să mă omoare.

Odată ajuns la vârful barelor de fier, mi-am dat seama că nu era ușor nici de coborât pe cealaltă parte, așa c-am încălecat cumva tufișurile și m-am rostogolit. Nu prea a mers bine. Am aterizat greoi pe pământ, mi-am pierdut echilibrul și-am ajuns în genunchi. Râsul indiferent al lui Grace nu putea fi descris decât drept gâgâit, un fel de cloncănit strident, care i s-ar fi potrivit mai curând unei ciori decât unei ființe umane.

— Parc-ai fi un personaj malefic din filmele Disney, am spus eu, m-am ridicat și m-am șters de pământ, fapt ce a stârnit-o pe Grace și mai tare.

— Te avertizez, copile! Dacă-mi pierd cumpătul, îți pierzi capul! Pricepi?!, spuse Grace. Felicitări, Henry, ai ajuns pe un teren interzis.

Am privit în jur. În afară de câțiva copaci despuiați de frig – sau poate de mult uscați –, nu vedeam decât un câmp pustiu.

— Unde-i gara asta misterioasă despre care tot vorbeşti?

Grace arătă cu bastonul şi-o luă înainte.

— Puţin mai la vale.

Şi chiar aşa era. După numai zece secunde de mers, am văzut o clădire mică, iluminată cu lămpi cu sodiu, ascunsă liniştit în beznă.

— Arată ca o criptă.

— Ei bine, chiar e o criptă. Într-un sens filosofic. Toate clădirile vechi devin cavouri imediat ce sunt abandonate. Altare înălţate în cinstea unor vremuri deja trecute.

— Eşti foarte ciudată, Grace Town.

— Ştiu.

— Nu mă deranjează.

— Ştiu.

Când am ajuns la clădire, am dat de-o poartă înaltă, forjată în acelaşi stil complicat ca al gardului.

— Haide, spuse Grace. Deocamdată nu am făcut decât să intrăm pe o proprietate privată. Acum e timpul să intrăm prin efracţie.

— Grace, nu, să fim serioşi, e prea..., am spus eu, dar porţile se dădură în lături la atingerea ei, Grace păşi printre ele, privi înapoi şi-mi făcu cu ochiul.

— Nu mai sunt încuiate de ani de zile.

Am traversat un pasaj scund şi slab luminat şi-am ajuns în celălalt capăt, la un unic peron descoperit, luminat de deasupra de lămpi cu sodiu arse, care creau o atmosferă impresionantă. Mă aşteptam ca gara s-arate mult mai rău. Nu

era atât de mult graffiti şi nici nu era năpădită de vegetaţie.

— Ăă, având în vedere că-i o clădire abandonată, arată destul de neabandonată, am spus eu.

Acoperişul era dintr-o serie de arcade înalte, din sticlă mată, podeaua, din plăci de marmură în tablă de şah, iar zidurile erau acoperite cu plăci de culoare gălbuie şi verde-smarald.

— Sigur nu e un platou abandonat după filmarea *Marelui Gatsby* sau ceva de genul?, am spus, admirând peisajul, pentru că era cu adevărat fermecător.

— E monument istoric, deci, chiar dacă lumea nu mai are voie aici, primăria oricum încearcă să aibă grijă de el. Haide, încă n-ai văzut cea mai mişto parte.

Grace se aplecă în faţa uşii gării, o bucată de lemn vopsit roşu şi ornamentat, şi începu să descuie lacătul cu o agrafă de păr.

— Bine, acum chiar *e* vorba despre intrare prin efracţie.

— Ce e interesant la monumentele istorice – se auzi un *clic*, iar lacătul se deschise – e faptul că se păstrează toate accesoriile originale. E o joacă de copil să descui un lacăt vechi de o sută de ani.

— Îţi dai seama că-n clipa asta mă cam sperii?

Grace nu mă luă în seamă, porni lanterna telefonului şi păşi în întuneric. M-am luat după ea şi-am trecut printr-un şir de încăperi în beznă, pătrunzând în străfundurile vechii clădiri, până când am ajuns la o scară din fier forjat care cobora în spirală.

— Priveşte-n sus, spuse Grace şi porni în jos pe scări.

Deasupra noastră era un alt acoperiş boltit din sticlă, însă unul dintre geamuri era spart şi prin el se vedeau o puzderie de stele albe. Aşa ceva nu vezi adesea în oraş.

N-am putut să coborâm scările până la capăt, pentru că beciul era inundat. Grace se aşeză pe penultima treaptă, îşi dădu jos pantofii şi-şi vârî picioarele-n apă. Apoi rupse o bucăţică din pâine şi-i făcu vânt. Pâinea pluti la suprafaţă câteva clipe, apoi se auzi un *blap*, iar pâinea dispăru sub apă.

— Ce naiba-i asta?, am spus eu urcând două trepte.

— Stai liniştit, sunt doar peşti. Vino aici. Dacă stai perfect nemişcat, vor veni la tine.

Mă simţeam ca-n scena cu compactorul de gunoaie din *Star Wars*, dar, dacă tot venisem până aici, hai să fac aşa cum zice. Am coborât scările. Mi-am dat jos pantofii. M-am aşezat lângă ea, atât de aproape, încât hainele noastre se frecau între ele când ne mişcam. Mi-am băgat picioarele în apa rece. Am rămas nemişcat. Nu am scos niciun sunet. O urmării pe Grace, care rupse încă o bucată de pâine şi-o lăsă să plutească lângă picioarele noastre. După câteva minute, apărură peştii – nişte dungi mici, argintii, lungi cam de o palmă. Ni se strecurau printre picioare şi se frecau de glezne cu trupurile lor alunecoase. Grace mai aruncă pâine şi apărură şi mai mulţi peşti, până când toată apa din jurul nostru era colorată într-un argintiu viu.

— Ce tare, am spus eu, dar Grace îmi făcu semn să tac, să nu sperii peştii.

Am tăcut şi am privit peştii. Şi am privit-o pe ea. Şi am încercat să nu mă gândesc la buzele ei catifelate, închipuindu-mi cât de bine-ar fi dacă le-aş săruta.

După ce termină pâinea, Grace se rezemă de trepte şi-şi sprijini capul în mâini, aşa că am făcut şi eu la fel.

— Ai avut vreodată o iubită, Henry?, spuse ea.

La întrebarea asta, inima începu să-mi gonească.

— Ăă, nu, nu chiar.

— De ce nu?

— Păi... Ăă... La naiba, chiar nu ştiu cum să vorbesc despre chestiile astea.

— Am remarcat. De ce? Credeam că eşti scriitor.

— Exact. Sunt scriitor. Aş putea să mă duc acasă şi să-ţi scriu o compunere în care să explic de ce nu am avut niciodată o iubită şi ar ieşi super. Dar... o cam dau în bară dacă e să povestesc fără cuvinte scrise.

— Aşadar, treieri toate gândurile? Le treci pe toate printr-un filtru?

— E-un mod deprimant de a pune problema, dar da. Probabil că aşa fac.

— Păcat. Se pierde prospeţimea, se pierde adevărata ta fire, dacă o strecori toată printr-o sită.

— Cred că ai dreptate. Adică dacă asta urmăreşti: prospeţime. Mi-e dificil să-mi exprim gândurile, fără să le scriu pe hârtie.

— Ce-ar fi să-ncerci?

— Cum să-ncerc?

— Arată-mi varianta nerevizuită a poveştii. De ce n-ai avut niciodată o iubită? Vorbeşte fără să stai pe gânduri.

— Pentru că... sunt atâtea motive. Pentru că am şaptespe ani. Pentru că nu mă deranjează să fiu singur. De fapt, îmi place. Am fost înconjurat de adolescenţi care-au început şi au încheiat tot felul de relaţii tragice, otrăvitoare, şi de asta nu prea m-a atras niciodată ideea. Vreau să am aceeaşi experienţă ca părinţii mei. O dragoste extraordinară.

— Dar îţi dai seama că pierzi multe chestii foarte faine dacă te hotărăşti să trăieşti aşa, nu? Uneori, n-ai de unde să ştii dinainte dacă urmează să ţi se-ntâmple ceva extraordinar. Se întâmplă fără să te aştepţi.

— Ei, da, aşa e. Adică... cred.

— Dacă îţi dai seama de asta, e bine. Apropo, ţi-a ieşit o primă variantă de text destul de bună. Poţi să te mai gândeşti şi să-mi dai mai târziu răspunsul, sub formă scrisă, dacă vrei.

— Te-anunţ. Poate-ţi trimit o compunere zilele astea.

— Bine, Henry Page, ţi-am pus deja trei întrebări. Numărul magic. E rândul tău să mă întrebi ceva.

— Ce să te întreb?

— Dacă mă întrebi ce să mă întrebi, jocul ăsta nu prea îşi mai are rostul. Întreabă-mă ce vrei să afli.

— Ce-ai păţit la picior?

Grace se întoarse cu faţa la mine. Între noi era un spaţiu de numai câţiva centimetri. Îi simţeam respiraţia caldă pe buze.

— *Asta* e o întrebare anostă.

— De ce?

— Pentru că răspunsul n-are nicio legătură cu mine, ca ființă umană. Eu te-ntreb chestii foarte profunde legate de culoarea ta preferată, de gusturi muzicale și de viața ta de singuratic, iar tu te legi imediat de chestiile fizice, evidente.

— Pot să te-ntreb altceva, dacă vrei.

Grace își înălță privirea la stele.

— Am avut un accident cu mașina acum vreo trei luni. A fost grav. Mașina s-a dat peste cap de șapte ori. Am stat în spital cam o lună, ca să-mi pună tije, grefe și alte chestii în picior. Timp de-o săptămână, am fost inconștientă, în mare parte, apoi o săptămână am vrut să mor, ca să nu mai simt durerea. Apoi am început să-mi revin. Am învățat să merg din nou. Am cicatrici proeminente. Nu, nu ți le arăt. Am clarificat toate nelămuririle?

— Ce nasol.

— Chiar așa. Dar nimic nu e întâmplător și bla-bla-bla.

Își dădu ochii peste cap.

— Nu ți se pare că tot ce se întâmplă are-un rost?

Grace pufni pe nas.

— Privește acolo, sus, Henry. Privește cerul și apoi spune-mi sincer că ești convins că viețile noastre nu sunt altceva decât șiruri ridicole de întâmplări aleatorii. Un nor de praf și gaz ne-a format planeta, o reacție chimică a creat viața, apoi strămoșii noștri din peșteri au trăit cât au trăit, și-au tras-o între ei și apoi au murit în moduri oribile. Universul nu e atât de magic pe cât le place oamenilor să creadă. E de o

frumusețe chinuitoare, dar nu e deloc vorba de magie, ci doar de știință.

Am privit în continuare stelele, gândindu-mă la oamenii cavernelor, care făceau sex.

— De fapt, cum ai găsit locul ăsta?

Grace se ridică puțin, își deschise punga de chipsuri și începu să mănânce.

— M-a adus un prieten acum mulți ani, pe vremea când eram copii. Eram amândoi puși mereu pe năzbâtii și ne plăcea să venim aici, ne credeam mari rebeli. Veneam tot timpul aici și vorbeam ore-n șir. Acum vin aici de fiecare care când vreau să-mi amintesc de faptul că sunt neînsemnată la scara imensă a universului.

— Cred că te distezi de minune.

— Spațiul cosmic e cel mai bun remediu pe care-l știu pentru momentele de tristețe.

— Senzația că ești neînsemnată nu e tocmai un leac bun pentru nefericire.

— Ba să știi că e. Când privesc cerul nopții, îmi amintesc că nu sunt altceva decât cenușa rămasă de pe urma unor stele de mult dispărute. Ființa umană e-o grămadă de atomi, care se întâlnesc o vreme, sub o formă ordonată, și apoi se risipesc. Pe mine mă liniștește propria-mi nimicnicie.

— Mi se pare că nu ești pe aceeași lungime de undă ca restul umanității, Town. Ar trebui să fii îngrozită de nimicnicie, așa cum suntem și noi, ceilalți.

— Cel mai mare dar pe care l-am primit vreodată de la univers e faptul că vom dispărea cu toții în uitare.

— Of, fii serioasă. Nimeni nu-şi *doreşte* să fie uitat.

Grace se lăsă din nou pe spate şi privi cerul. Îmi veni în minte versul „Am îndrăgit prea mult stelele încât să mă tem de noapte"*. Am simţit mici furnicături pe şira spinării în timp ce o priveam.

— Mie-mi surâde ideea, spuse Grace. Anume că atunci când murim, în ciuda suferinţelor, fricilor şi ruşinii pe care le-am trăit, în ciuda tuturor durerilor şi a frângerii inimii, ni se permite să ne dizolvăm înapoi în nimicnicie. Îmi inspiră curaj gândul că, la capăt de drum, mi se vor şterge toate greşelile. Primim cu toţii câte-o scurtă scânteiere de conştiinţă, cu care putem face ceea ce credem de cuviinţă, după care dăm totul înapoi universului. Nu sunt religioasă, dar până şi eu îmi dau seama că e vorba despre mântuire, la cel mai înalt nivel. Nimicnicia nu e înfricoşătoare; de fapt, nu-mi pot închipui niciun alt fenomen mai apropiat de iertarea autentică a păcatelor.

— Doamne! Nu mă mai mir că Hink te-a pus să lucrezi la ziar.

— Vezi? Uneori apar lucruri frumoase chiar şi într-un text-ciornă.

— Îmi închipui că scrii chestii incredibile. De ce te-ai lăsat?

— Ei, ştii şi tu. Un motiv banal. Din cauza sindromului de stres posttraumatic, probabil. O poveste plicticoasă, din punct de vedere narativ.

---

* Vers din poemul „The Old Astronomer", scris de poeta engleză Sarah Williams (n.t.).

Mi-a venit să-i spun: *Ești extraordinară cumva – adică, bine, ești foarte ciudată, dar și extraordinară.* Însă, în loc de asta, am zis:

— Ce păcate ar putea avea o fată de șapteșpe ani, încât să vrea atât de mult să-i fie iertate?

— Adevărul s-ar putea să te surprindă.

Grace se ridică în capul oaselor, cu un zâmbet mic și poznaș pe chip.

— Vrei să-ți spun un secret macabru legat de trecutul meu?

— Doamne, știam eu. Ai îngropat pe cineva aici, nu?, am spus în timp ce ea se ridica în picioare.

Îmi întinse mâna și mă trase în sus.

— Cine a fost victima? Un sărman vagabond pe care l-ai ales la întâmplare? Un profesor de la fostul tău liceu? De asta te-ai mutat la noi?

Am pornit încet împreună, în timp ce ea mă ținea încă de mână, și am urcat scările în spirală până la jumătate. Aici s-a aplecat să-mi arate ceva scrijelit în metal.

— Cândva am fost vandal.

Grace își dădu mâinile la o parte și-mi descoperi o serie de litere crestate-n metal fără finețe. Scria *G + D veșnic.*

— Voilà.

— Tu ai scris aici?

— Dap. Când aveam vreo zece ani.

— Grace Town. Nu știu ce să mai cred despre tine. De la ce vine *D*?

— Un băiat.

— A fost iubitul tău?

— La vremea respectivă, era mai mult vorba de o simpatie aprinsă.

— Veşnic, zici... Atunci, mai sunteţi împreună?

— Se pare că veşnicia nu durează atât de mult pe cât mi-am închipuit.

Grace îşi plimbă degetele pe suprafaţa literelor, ca într-un fel de transă, ca şi cum ar fi uitat cu totul că eram şi eu de faţă.

— Ar trebui să pornesc spre casă, spuse încet. Mersi că ai stat cu mine. Înainte, veneam aici tot timpul, dar nu e la fel când vin singură.

— Sigur. Oricând. Putem veni aici oricând vrei.

— Ne vedem mâine.

— Eşti bine?

— Da. Doar că... ştii cum e cu amintirile astea vechi. Mama locuieşte în oraş. Mă gândesc să petrec noaptea la ea. Te descurci singur cu autobuzul?

— Vai şi-amar de mine, Grace Town, oare cum am să pot merge singur până acasă?

— Să-nţeleg că te descurci.

Grace o luă din loc, dar după trei paşi se opri şi se întoarse cu faţa la mine.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Henry.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Grace.

Am stat acolo şi-am privit-o în timp ce se îndepărta, iar

lumina telefonului ei se vedea din ce în ce mai slab, pe măsură ce o înghiţea întunericul, până când nu a mai rămas nimic din ea, nici măcar un sunet, şi am rămas singur în beznă.

Emoţiile mi se strânseseră nod în stomac. De obicei, ştiam exact ce simt. Fericit, trist, furios, ruşinat: toate se catalogau şi se înregistrau uşor. Dar aici era vorba de ceva nou. Un fel de reţea de gânduri care se ramificau în toate direcţiile, gânduri care nu păreau să aibă vreun sens. Un sentiment imens, mare gât galaxia, atât de mare şi atât de încâlcit, încât sărmana mea minte nu-l putea cuprinde. Ca atunci când afli despre Calea Lactee, că e compusă din 400 de miliarde de stele, şi te gândeşti *Să-mi bag picioarele, cât de mare e*, însă creieraşul tău uman nu va reuşi niciodată să priceapă cu adevărat cât de mare e, pentru că noi am fost creaţi la dimensiuni prea mici. Aşa mă simţeam.

Îmi dădeam seama când fetelor le plăcea de mine. Sau măcar îmi dădeam seama când fetele flirtau cu mine. Grace Town nu flirta. Grace Town nu mă simpatiza. Sau, dacă cumva chiar *flirta* şi mă *simpatiza*, nu eram obişnuit cu modul ei de a-şi exprima sentimentele astea.

În plus, îmi dădeam seama şi când mie îmi plăceau fetele. Am fost obsedat de Abigail Turner (de la grădiniţă) şi de Sophi Zhou (de la şcoala primară). Pasiuni de scurtă durată. În cazul lui Grace era altceva. Nici măcar nu eram perfect sigur că-mi place cum arată. Nu simţeam niciun fel de dorinţă înflăcărată. Nu voiam să smulg hainele de pe ea şi s-o sărut. Simţeam doar... că ceva mă trage înspre ea. Un fel

de gravitație. Îmi doream să plutesc pe orbită în jurul ei, să-i fiu în preajmă, așa cum Pământul se-nvârte în jurul Soarelui.

— Nu fi idiot, Henry, am spus eu, am aprins lanterna de la telefon și am urcat scările ruginite către cerul nopții, cu gândul la Icar și la hybrisul lui, minunându-mă de metafora asta atât de potrivită (de fapt, eram chiar mândru că mi-a venit în minte). Nu te îndrăgosti de fata asta.

Când am ajuns acasă (m-a adus mama, draga de ea), am deschis aplicația Notes de pe telefon și am scris:

Varianta a doua
Pentru că n-am mai cunoscut pe nimeni de care
Să vreau să m-apropii atât de mult.
În afară de tine.
Pentru tine, aș putea face o excepție.

Capitolul 8

— MPDG, SPUSE LOLA, marți după-amiază, după ore.

Era întinsă pe canapea, cu capul atârnându-i în jos dincolo de margine, cu bocancii pe spătar.

Juca *FIFA* fără chef.

— Are un comportament de MPDG, e clar.

— Ce-nseamnă MPDG? spuse Murray.

— Manic Pixie Dream Girl*. Adică îl ia după ea pe Henry, într-o aventură la o stație de cale ferată abandonată plină de pești și începe să-i vorbească despre univers? Oamenii nu fac așa ceva în lumea reală.

— Ei bine, ea așa a făcut, am spus eu, și a fost o experiență destul de mișto.

— Nu, e de *rău*. MPDG-ele sunt periculoase.

— Stai puțin, cum de trăiesc peștii ăia sub pământ?, spuse Murray.

De când adusesem vorba de ei, își tot mângâia puful de pe obraji cu o expresie debusolată pe chip. Probabil că se spălase

* În traducere liberă, „fată de vis, spiriduș maniacal" Un arhetip de personaj în cinematografie (n.t.).

pe cap cu o noapte înainte (un fenomen rar), pentru că părul îi revenise la forma naturală: o coamă de leu care, văzută de aproape, arăta ca vata de zahăr. Îi acoperea o mare parte din față și din umeri, atât de mult, încât a trebuit să-mprumute câteva clame de la La, ca să nu-i intre în ochi.

— O fi un fel de ecosistem închis? Cum au ajuns acolo, de fapt?

— Probabil că subsolul gării are legătură cu un fel de sursă de apă din apropiere, spuse Lola. Păsările aterizează pe suprafața apei cu icre de pește prinse de gheare sau ceva de genul ăsta.

— Crezi că ar putea fi comestibili? Poate ar fi o idee bună să mergem la pescuit. Ce fel de pești erau acolo, Henry? Păstrăv? Plătică?

— Gașcă, putem să ne concentrăm la problema de față? Îmi pierd mințile.

— De ce?, spuse Murray.

— Cred că-mi place de ea.

Nu-mi era ușor să recunosc. Nu-mi stătea în fire. Poate că aveam chef de puțin scandal, din moment ce eram în ultimul an de liceu. Nu un scandal de genul „m-am molipsit de o BTS, de la persoana pe care o iubesc în același timp cu altcineva, și am primit împreună porecla Treimea Tricomoniazei", dar, oricum, să fie ceva acolo. Mereu am stat pe tușă când a venit vorba de dramele adolescentine, mereu am stat și-am ascultat poveștile Lolei și ale lui Murray despre iubiri descoperite și iubiri pierdute, dar nu am participat niciodată.

Era prima oară când îmi doream să mă implic. Era prima oară când, poate, simţeam că cineva merită efortul.

— Măi să fie... spuse Lola.

Muz îşi şterse o lacrimă închipuită din colţul ochiului.

— De când aştept clipa asta fericită. Micul nostru domnişor a ajuns în sfârşit bărbat.

— Ce să fac?, am spus eu.

— Ei îi place de tine? Adică e vreo şansă să iasă ceva?, spuse Lola.

— Doar m-a dus la iazul ei secret şi mi-a vorbit despre moarte. Poate că din punctul ei de vedere asta înseamnă că e superatrasă de mine?

— Nu neapărat. Dacă *e*, într-adevăr, o MPDG, probabil că duce pe toată lumea acolo.

— Grace nu e un spiriduş maniacal, bine? Dacă ar fi fost, ar fi purtat rochii uşoare şi ar fi avut breton, ar fi mers pe o bicicletă cu baghete în coş şi ar fi zâmbit întruna. Nu e excentrică; e de-a dreptul ciudată. De fapt, s-ar putea să fie deprimată.

— Bine, iubăreţule, nu voiam să te jignesc.

Nu i-am spus lui La ce gândeam de fapt: Grace apăruse la liceu dimineaţa îmbrăcată cu aceleaşi haine din noaptea trecută, cu părul adunat pe cap ca un cuib de păsări, cu cearcăne roşietice în jurul ochilor din cauza unei nopţi nedormite. Fetele care mint când spun că au rude în oraş şi dorm din când în când pe străzi nu prea se încadrează în categoria Manic Pixie Dream Girl.

Murray își puse brațul după gâtul meu.

— Uite care e treaba, prietene. E foarte important să nu te grăbești. Ai o singură ocazie în povestea asta. Dacă o dai în bară, vei avea ceva probleme. Așteaptă puțin. Ai cunoscut-o abia acum o săptămână. Gândește lucrurile la rece. Urmărește-i limbajul nonverbal. Încearcă s-o cunoști mai bine înainte să sari pe ea, bine?

— E ciudat, dar sunt cele mai înțelepte vorbe pe care le-am auzit vreodată de la tine, spuse Lola.

— Cum se zice pe meleagurile de-acasă, n-are rost să rostogolești căcatul la deal pe căldură, cu o furculiță de cauciuc.

— Astea chiar sunt zicale australiene sau le inventezi tu?, am spus eu.

— E vorba de ceva înnăscut, spuse Muz și zâmbi larg. Ne naștem cu ele-n sânge.

— Și ce-i cu căcaturile astea cu „După-amiaza mă duc undeva"?, spuse Lola. Ce înseamnă asta?

Am ridicat din umeri.

— N-am idee. Coboară din mașină, pornește de-a lungul străzii și dispare. După două-trei ore, dispare și mașina. Nu știu dacă se întoarce personal după ea sau dacă o ia altcineva din stradă, habar n-am.

— Ce mizerie de enigmă, spuse Murray.

— Grace Town e o ghicitoare ambalată într-un mister ascuns într-o enigmă, am spus eu.

— Știi, am *putea* să descifrăm misterul. Bine, știu că nu

ne comparăm cu Madison Carlson, dar am *putea* să-i dăm o-ncercare.

— Am putea, spuse La, încet. Am putea s-o urmărim. Să vedem unde se duce. Să-i dăm de capăt problemei.

— N-ar fi cam ciudat? Parcă am fi Christian Grey, nu crezi?, am întrebat eu.

— Frate, nu e vorba să-i miroşi părul în timp ce doarme. Nu facem decât să mergem cinci minute pe urmele ei şi să vedem unde se duce. Poate că se vede cu *iubitul* ei sau mai ştiu eu ce.

Mi-am dat seama după modul în care Murray a pus accent pe cuvântul *iubit* că ştia că e suficient să aducă vorba despre posibila existenţă a unei astfel de persoane ca să mă convingă. Ştia el ce ştia.

— Şapteşpe ani fără presiunea asta blestemată a grupului şi apoi, subit, o primesc peste bot de două ori, în două zile. Fie. Să-i dăm drumul cu ciudăţenia.

Muz bătu din palme.

— Deci rămâne stabilit. Mâine după-amiază, după ore, vom sta cu o maşină parcată în dreptul casei tale, gata să-ncepem operaţiunea de filaj.

— Doar că numai eu am permis de conducere, am spus eu, şi ţin neapărat să mă ascund pe jos, în spate. Deci, mai exact, care dintre voi are de gând să stea la volan, deşteptilor?

— Nu-ţi face griji, spuse Lola şi-şi scoase telefonul. Am o idee genială.

— Nu. Pot. Să. Cred că m-am lăsat convinsă, spuse Sadie

de la volan, în timp ce eu mă strecuram cu greu la picioarele banchetei din spatele SUV-ului ei.

Lola şi Murray îşi puseseră deja centurile şi erau gata de drum.

— Sunt un cercetător neurolog de 29 de ani şi am ajuns complice pentru golanul de frate-meu, care urmăreşte o fată cu handicap, pe care i s-a pus pata. Când anume s-a dus de râpă viaţa mea?

— Frate, cu ce eşti încălţat, ciubote ţuguiate de rodeo cu pinteni?, l-am întrebat pe Murray în timp ce închidea uşa, încercând să găsesc o poziţie comodă la picioarele lui, ceea nu-mi era uşor, din moment ce pantofii lui încercau să-mi sfârtece rinichii.

— Sunt adidaşi, frate, calmează-te. Nu mai juca atâta teatru şi vino lângă mine.

— Niciodată! Trebuie să-mi protejez identitatea. La, n-ai putea să vii şi tu în spate, ca să nu te vadă Grace?

— Am de gând să fiu martor direct la dezastrul ăsta, aşa că lasă, spuse Lola.

M-am tot răsucit într-o parte şi-n alta, dar nu am reuşit să-mi găsesc o poziţie în care să nu mă simt de parcă cineva mă dezosează.

— Uf, Sadie, porneşte odată!

— Răbdare, John Hinckley Jr.* 2.0, urmărim o fată care

* Cetăţean american bolnav psihic, care a deschis focul asupra unor oficiali americani în 1981, reuşind să-l rănească inclusiv pe preşedintele Ronald Reagan. În timpul anchetei s-a descoperit că era obsedat de actriţa Jodie Foster (n.r.).

merge cu un baston, spuse Sadie după care porni mașina și se depărtă încet de trotuar.

M-am resemnat cu gândul că voi sta în poziția asta incomodă tot drumul și mi-am odihnit obrazul pe podeaua murdară.

— Jur că n-am de gând să-l împușc pe președinte în viitorul apropiat.

— Spune ce vrei, dar dacă vedem că rezervi bilete de avion cu destinația Washington și că-ncepi să urmărești tot felul de filme cu Jodie Foster, fii *sigur* că te denunțăm la NSA, spuse Lola.

— Ce se-ntâmplă?, am spus eu, simțind că mașina încetinește și se oprește. O vede cineva?

— Da, e chiar în față. Tocmai a cules câteva flori din grădina cuiva. Mama lor de MPDG.

Mai că auzeam cum Lola dă din cap dezaprobator.

— Stai liniștit, nu cred că-i pierdem urma.

— Mai mult îmi fac griji că ne *vede*, nu că scapă de noi.

— Dacă ne prinde poliția, spunem că Sadie e obsedată de Grace și că ne-a obligat să venim cu ea, ca să ne poată măcelări pe toți în cadrul unui fel de ritual satanic.

— Vai, foarte amuzant, spuse Suds. Vă urăsc pe toți. Sunteți o gașcă de ciudați mici.

— Cam așa ceva ar spune un satanist. Intri des în comuniune cu fiara sau e vorba mai mult de o chestie ocazională?

Sadie îi ciufuli părul Lolei. La început să râdă și încercă să se apere.

— La naiba, a apucat-o pe-o scurtătură, spuse Murray. Încotro duce străduța aia?

— În capătul opus e doar cimitirul, spuse Sadie.

Murray mă împunse-n coaste.

— Știam eu! Se-nconjoară de oase în fiecare după-amiază? E clar, avem de-a face cu unul dintre romanele alea fantastice de doi bani. Vrea cineva să punem pariu? Oare despre ce o fi vorba? E vampiroaică? O stafie? Un zombie dintr-ăia moderni, capabili de dragoste?

— Eu zic că-i înger căzut, pe zece dolari, spuse Sadie. Știu că-s foarte la modă la ora actuală.

— Eu aș risca puțin. Care-i miza pe sirene, Muz?, spuse Lola.

— Sirenele nu-și fac veacul în cimitire, tembelo.

— Fie. Sirenă-demon venită din iad, care bântuie mlaștina cimitirului, de fiecare dată când e inundație. Care-i miza?

— Una la o sută de mii.

— Perfect. Pun și eu zece la bătaie. Mai că simt gustul bănetului.

— Tu ce părere ai, amorezule?, spuse Murray și privi în jos. Ce crezi că e tovarășa ta? Vrăjitoare? Extraterestru? Vârcolac?... Koala carnivor?

— Koala ce?, spuse Lola.

— E o problemă gravă în Australia. Au năpădit Sidney-ul. Toată lumea umblă cu Vegemite* întins pe după urechi, ca

* Condiment sub formă de pastă maronie, obținut din legume, malț și mirodenii. Este un aliment-simbol al Australiei (n.r.).

să nu fie atacați. E tragedie curată câți tipi și câte tipe am pierdut pe seama prădării urșilor Koala.

Mi-am înălțat capul de pe podea.

— Nu vreți să tăceți cu toții, vă rog, și să v-amintiți că ne aflăm în toiul unei misiuni foarte importante, de urmărire și adunare de informații? Suds, înconjoară, mergi până-n capătul străzii Beauchamp – o ajungem din urmă pe cealaltă parte.

— Ți-am luat-o-nainte, piciule, spuse Sadie, și simții cum se întoarce mașina la 180 de grade și intrarăm pe strada intitulată – în mod adecvat, dar lipsit de imaginație – Drumul Cimitirului.

— Gata, am ajuns, spuse Lola. Dar ce loc mort.

— Da? Aveam impresia că lumea-și dă duhul să intre aici, spuse Murray.

— Nu știu ce să zic, am spus eu. Am auzit că ăștia dinăuntru sunt destul de reci.

— Uite-o, spuse Lola și mă lovi pe umăr. Henry, ridică-te, e departe de noi, nu ne vede.

Murray mă trase de haină și, cu chiu, cu vai, am reușit să mă ridic și să mă așez lângă el. Grace se plimba de-a lungul unui șir de pietre de mormânt, puțin mai în față, ținând în mâna stângă buchetul de flori pestrițe culese de prin grădini. Își dăduse jos căciula și își lăsase părul liber, încât i-l sufla vântul, iar lumina după-amiezii se oglindea în el, dându-i culoarea smântânii. Se opri, își potrivi un fir de păr după ureche și îngenunche în fața unui mormânt care era deja acoperit cu coroane de zeci de flori, aflate în diferite stadii

de descompunere. Apoi se întinse cu burta pe iarbă, cu capul pe-un braţ, ridicând picioarele. Chiar şi de la distanţa asta, mi-am dat seama că-şi mişcă buzele – Grace îi vorbea sau poate chiar îi cânta unei persoane ascunse sub pământ.

Am rămas cu toţii înmărmuriţi o vreme, amorţiţi de nemişcarea resimţită de oricine care vede o scenă atât de intimă, care nu-i aparţine. Apoi Sadie clătină din cap şi băgă maşina în viteză.

— Nu trebuia să vedem asta, Henry. Nu aveam dreptul.

Am dat din cap, aprobator.

— Hai acasă, Suds.

Am stat toată după-amiaza la fereastră, am citit dintr-o carte şi-am urmărit cum vine furtuna, aşteptând să descopăr misterul maşinii dispărute. La puţin timp după apus, când cerul se învineţise de fulgere, în dreptul casei, opri încet o maşină. Am văzut pe geam un bărbat scund şi chel, care coborî de pe scaunul din dreapta şi-o luă la fugă prin ploaie până la Hyundaiul lui Grace. Când deschise portiera, privi în sus, văzu că-l urmăresc şi ridică mâna în semn de salut. Făcui şi eu la fel. Bărbatul dădu din cap, intră în maşină, o întoarse şi dispăru în ploaia torenţială. Am urmărit-o până când în întuneric nu se mai văzură decât luminile din spate, precum ochii unui demon.

Capitolul 9

N-AVEAM CUM SĂ-I VORBESC lui Grace despre cimitir fără să mă dau de gol, să recunosc că am urmărit-o, aşa că, fiind o persoană cu capul pe umeri, cu gândirea logică şi sănătoasă din punct de vedere emoţional, m-am hotărât să-ncerc să uit tot ceea ce am văzut. În schimb, am urmat sfatul lui Murray şi-am încercat s-o cunosc mai bine, ceea ce nu era atât de simplu, pentru că Grace Town era probabil cea mai ciudată fiinţă umană de pe Pământ.

Pe parcursul următoarelor săptămâni, am luat prânzul împreună în fiecare zi, uneori alături de prietenii mei, alteori – când aveam impresia că n-are chef de compania celorlalţi – singuri. Acest nou ritual a început cam aşa cum au început şi drumurile cu maşina: a doua zi după întâmplarea din cimitir, Grace s-a materializat din senin la masa noastră în cantină şi ne-a întrebat dacă poate sta cu noi.

Vampir, comunicară tăcut buzele lui Murray, când Grace se aşează lângă Lola. I-am dat un şut pe sub masă.

Gândindu-mă la încurajările lui Murray legate de limbajul nonverbal, m-am străduit să fiu atent la atitudinea lui Grace

față de mine. M-am trezit atras înspre ea – m-am aplecat peste masă, mi-am îndreptat picioarele în direcția ei. Grace nu a reacționat în niciun fel. A stat mereu cu spatele drept sau rezemată, cu picioarele încrucișate, departe de mine. De fiecare dată când mă lăsam atras în câmpul ei gravitațional, după cum îmi arăta propria postură, mă retrăgeam, având grijă să nu dezvălui prea multe.

Procesul editorial se desfășura în felul următor: în fiecare an erau publicate patru ediții ale ziarului, câte una la începutul fiecărui trimestru. Ediția care circula în momentul de față fusese publicată la sfârșitul anului trecut, concepută de fostul redactor, Kyle (profanatorul de canapele despre care vorbeam). Ultima ediție concepută de mine și de Grace avea să fie publicată în vară, după ce vom fi absolvit amândoi. Avea să fie moștenirea pe care o lăsam proaspeților elevi intrați în ultimul an.

Pe lângă trecerea în revistă a evenimentelor importante de pe parcursul trimestrului, fiecare ediție aborda o anumită temă, de obicei o variantă sau alta a uneia dintre următoarele patru teme de o banalitate desăvârșită: „Prietenie!", „Călătorii!", „Acceptare!" și „Armonie!".

Kyle, care obișnuise să vină la liceu cu o șapcă pe cap și care atârnase o mască Guy Fawkes în biroul redacției, a împins limitele, abordând teme abstracte precum „cercuri", „roșu" (se făceau referiri frecvente la Taylor Swift), „straniu" și „depășit" Profesorii nu au avut o părere bună despre toate astea. Ei ar fi vrut ca ziarele să nu conțină altceva decât propagandă de tip

„anii adolescenței sunt cei mai frumoși ani din viață", dusă la extrem. Însă elevii au îndrăgit originalitatea ideilor, pentru că au avut ocazia să citească și despre alte subiecte, nu doar despre „făurirea unor legături de viață" și „marșul triumfător înspre viitor" Iar când spun îndrăgit, mă refer la faptul că cel puțin 45% dintre elevi s-au sinchisit să cumpere câte-un exemplar, ceea ce a cam transformat ziarul lui Kyle într-un fenomenal bestseller, având în vedere tendința adolescenților de a nu da doi bani pe nicio problemă legată de liceu.

Pentru a obține o Temă Perfectă care să dea de pământ cu moștenirea lăsată de Kyle, trebuia să depunem un mare efort și să colaborăm îndeaproape. Hink ne-a dat frâu liber în ceea ce privește conținutul („Amândoi sunteți copii buni; am încredere că veți respecta normele", a spus el în prima și, în același timp, la ultima noastră ședință de planificare, o afirmație poate puțin cam nechibzuită), fapt ce ne-a obligat pe mine și pe Grace să organizăm întâlniri zilnice după ore, în care să încercăm să venim cu idei. La întâlnirile astea, mă mutam cu scaunul lângă biroul ei micuț și lucram cot la cot (eu beam Red Bull sau cafea, pentru că aveam acces special la camera de recreere a profesorilor, *ooo, da*, iar ea bea ceai de mentă). Concret, fiecare dintre noi încerca să găsească idei de texte cu care să umplem paginile ziarului, idei care deveneau din ce în ce mai de căcat. „Noi începuturi"? „Ocazia de a o lua de la capăt"? „Cum să-ți îndeplinești destinul"? „Veșnic tineri"?

Pe parcursul acelor după-amiezi lungi din primele săptămâni, pe care nu mi le pot aminti clar, m-am tot

întrebat dacă Grace avea aceeași senzație exacerbată asupra propriului trup pe care o observam la mine. Fiecare atingere întâmplătoare, când întindeam mâna după câte ceva, fiecare acces de râsete zgomotoase, după care unul dintre noi ajungea să-și îndese fruntea în umărul celuilalt. Uneori, Grace provoca aceste atingeri întâmplătoare. Alteori, rămânea stană de piatră, ca o marionetă, iar fiecare mișcare a sa era cu grijă calculată astfel încât să nu ne atingem deloc și să nu stăm prea aproape unul de celălalt.

De regulă, mă pricepeam să citesc oamenii, însă Grace Town era o anomalie, o zonă întunecată pe radarul meu. Nu-mi place s-o dau pe *Saga Amurg*, dar, brusc, am ajuns să-l înțeleg pe Edward, care fusese atras de o persoană atât de bleagă (nu vreau să spun că Grace era bleagă – avea o minte ageră și isteață și un simț al umorului atât de negru, încât l-ar fi putut interpreta pe Batman). Am ajuns să înțeleg de ce era atras dragul de Sclipici de Bella. Cu cât devenea mai greu s-o citesc pe Grace – cu cât o înțelegeam mai puțin –, cu atât mă fermeca mai tare. Simțeam cu disperare nevoia de a pricepe ce anume se petrece în străfundurile întunecate, sucite și extrem de haioase ale minții ei.

Uneori, ne purtam de parcă am fi fost vechi prieteni. Alteori își punea căștile în urechi și nu ne spunea nimic nici mie, nici Lolei, ci doar ne saluta când venea momentul să plece. Uneori, nu venea deloc. Eu acceptam și binele, și răul, și mă lăsam atras din ce în ce mult înspre centrul tornadei lui Grace Town.

În timpul Zilelor Bune ale lui Grace, în acele zile în care era deschisă spre comunicare, am reuşit să aflu următoarele informaţii:

- Grace Town obişnuia să alerge pe pistă (adică aşa, pentru că era *distractiv*). Cel puţin făcea asta înainte de accident.
- Grace Town nu bea cafea.
- În timpul liber, Grace Town citea pe Wikipedia articole despre criminali în serie şi avioane prăbuşite.
- Ziua de naştere a lui Grace Town era în weekendul de după Ziua Recunoştinţei.
- Lui Grace Town îi plăceau *Breaking Bad*, *Războiul stelelor* şi *Urzeala tronurilor*, dar nu şi *Star Trek* sau *Doctor Who* (fapt pentru care aproape c-am renunţat la ea, dar nu de tot).

Aveam un singur curs în comun (arte teatrale), pe care eram destul de sigur că urma să-l pice, pentru că nu-şi părăsea niciodată scaunul din fundul încăperii, iar Beady nu-i cerea niciodată să participe. În ciuda faptului că era ultimul an şi că toată lumea o lua razna din cauza admiterii la facultate, a mediilor şi a examenelor, primele câteva săptămâni de cursuri au mers destul de bine. Ştiam că voi obţine nota maximă la materiile profesorilor cu care mai colaborasem (Beady, Hink, profesorul meu de spaniolă, Señor Sanchez), dar pe

toți ceilalți nu-i cunoșteam și trebuia să depun un efort considerabil să-i îmbunez pentru a fi sigur că voi primi note cât de cât bune, pentru că majoritatea dintre ei încă aveau ranchiună față de numele de familie Page, deși trecuseră deja mai bine de zece ani.

Școala începea în fiecare an la fel. Profesorii care predau la Westland de suficient de mult timp încât s-o fi avut pe sora mea ca elevă aveau mereu aceeași reacție când făceau prezența prima oară. Îmi strigau numele. Recunoșteau numele de familie *Page*. Își înălțau îngroziți privirea. Mă vedeau pe mine, vedeau cât de mult semăn cu Sadie, își dădeau seama cu certitudine că suntem frați. Mama nu a exagerat când a spus că Suds fusese deja arestată de trei ori la vârsta mea, însă la liceu avusese și mai multe probleme decât cele cu poliția. Exmatriculată (informal) și reînmatriculată de cinci ori pentru următoarele abateri (printre altele): vânzarea de țigări, furtul unei camere de filmat, incendierea unei bucătării – sală pentru cursul de gospodărie (Sadie susținea în continuare că a fost vorba despre un accident), distilarea cu succes a unor băuturi alcoolice (timp de opt luni) într-un dulăpior din laboratorul de științe și, nu în ultimul rând, cultivarea cu succes a unor plante de marijuana (timp de trei ani), în sera departamentului de științe naturale. (Probabil că n-ar fi trebuit să mă mire faptul că a devenit om de știință – doar a petrecut mult timp realizând diverse „proiecte științifice" în adolescență, chiar dacă a fost vorba despre proiecte ilegale.)

De ce anume i-a fost permis de atâtea ori să se întoarcă la cursuri? Pentru că Sadie Page era, din toate punctele de vedere, un geniu. Se pare că cei de la Westland nu au avut suficientă tărie de caracter încât să dea cu piciorul singurei lor ocazii de a avea o absolventă care să câștige Premiul Nobel, indiferent de cât de multe probleme făcea. Directoarea Valentine avea o anumită simpatie față de năzdrăvăniile ei mai puțin distrugătoare (circula o legendă conform căreia a luat acasă băutura distilată de Sadie, după ce a fost confiscată, și că bea în continuare câte-o gură, la sfârșitul fiecărui an academic), iar notele lui Sadie nu erau doar excepționale, erau pur și simplu uluitoare. Pe lângă cuvinte precum *dispreț față de norme* și *pacoste,* pe fișele ei de evaluare erau scrise, de asemenea, descrieri precum *precoce la matematică* și *tulburător de isteață.* Cam asta e. Faptul că făceam parte din familia Page mă asocia unei reputații de geniu malefic, cu toate că nu eram nici malefic, nici geniu, așa că trebuia să mă spetesc ca profesorii să vadă că a) nu sunt un delincvent și că b) sunt doar puțin deasupra mediei la capitolul inteligență.

Până de curând, nu fusesem deloc mulțumit de situația asta. Dar acum îmi permitea să justific faptul că petreceam cât mai mult timp studiind, activitate pentru care aveam, bineînțeles, nevoie de compania altora, printre care se număra, bineînțeles, și Grace. În ultima săptămână din septembrie, mergeam împreună până la McDonald's aproape în fiecare zi, la ora prânzului, ca să „studiem", studiu ce consta în mare parte în analize literare caraghioase („Cel mai mult

la *Ferma animalelor* îmi place faptul că nu are deloc înfloriturі din punct de vedere simbolic. E pur şi simplu o poveste despre ura animalelor faţă de oameni", am spus eu, imitându-l pe Ron Swanson, din serialul *Parks and Rec*, cuvinte care mi-au câştigat râsetele lui Grace şi încă un cap vârât în umăr) şi exerciţii de matematică şi mai caraghioase („Ce ţi-a dat la subiectul şase?", am spus eu. Grace s-a uitat în manual. „Violet, pentru că extratereştrii nu poartă pălării.")

Acele prime săptămâni în care am lucrat la ziar au fost cele mai frumoase. Au avut ceva magic zilele în care am stat toţi trei închişi în acvariul ăla de încăpere. Nu am reuşit să realizăm mare lucru, dar nu era important, pentru că mai erau luni de zile până la termenul de tipărire. Frunzele abia începuseră să-şi schimbe culoarea, iar soarele dădea încă multă căldură la mijlocul zilei, ceea ce însemna că avem timp berechet. Timp berechet pentru ca Tema Perfectă să ne pice-n braţe. Eram siguri că va fi o idee incredibilă şi că vom fi atât de entuziasmaţi de strălucirea ei, încât vom termina ediţia într-un timp foarte scurt. Aşa că i-am încurajat pe scriitorii noştri subalterni (patru elevi s-au oferit până la urmă – un nou record) să se concentreze asupra conţinutului care nu avea neapărat legătură cu tema: interviuri, trecerea în revistă a evenimentelor, paginile cu fotografii. O mare parte a timpului nu lucram deloc, din moment ce – în Zilele Bune ale lui Grace, cel puţin – era mult mai distractiv să pierdem vremea împreună, pur şi simplu.

Ne-am recomandat unul celuilalt o droaie de filmuleţe de pe YouTube. Fetele nu-l mai văzuseră pe Liam Neeson în vizită la Ricky Gervais, pentru a primi sfaturi legate de „comedia de improvizaţie", însă am urmărit împreună videoclipul, de trei ori chiar, atât de amuzant era. Am făcut schimb de meme-uri. Ne trimiteam Snapchaturi, de zece ori pe zi. Potriveam în conversaţie glume ştiute doar de noi, în modul cel mai firesc. Mă uluia faptul că cineva putea deveni o parte esenţială din viaţa mea atât de repede. Pe la începutul lui octombrie, după numai patru scurte săptămâni de când ne cunoscuserăm, Grace şi cu mine comunicam efectiv într-un limbaj propriu. Dacă era cazul, puteam vorbi folosind numai replici din filme şi GIF-uri. Am adus pe furiş în birou pistoale de jucărie şi am organizat mici războaie înainte şi după ore. Am făcut schimb cu cărţile preferate (a mea: *Drumul* de Cormac McCarthy, a ei: *84, Charing Cross Road* de Helene Hanff) şi fiecare a fost oripilat de faptul că celălalt nu citise o uluitoare operă literară de o asemenea perfecţiune.

Într-o după-amiază, în prima săptămână din octombrie, când Lola a simţit o dărnicie deosebită faţă de cauza mea, a anunţat că are nevoie de mine şi de Grace să pozăm ca modele pentru nişte personaje pe care trebuia să le deseneze pentru ora de arte plastice. Ne-am dus toţi trei pe terenul de fotbal, pustiu în acea seară (Lola avea aparatul de fotografiat atârnat de gât) şi am început să facem o serie de fotografii din ce în ce mai ridicole. Nu au ieşit suficient de dinamice după

gustul Lolei – Grace nu-și putea asuma postura în stil *Dirty Dancing* din cauza piciorului rănit –, dar spre finalul serii, am ajuns cu toții să ne tăvălim pe jos de râs.

— Îmi ești dator vândut, spuse Lola în dimineața următoare, înainte de cursuri, și-mi vârî o fotografie la piept, când trecu țanțoșă pe lângă dulapul meu.

Era o scenă plină de candoare, surprinsă în alb și negru. Eu aveam ochii închiși și capul aplecat în față, iar pe chip îmi juca un zâmbet discret. Grace era cu brațul pe după gâtul meu, privea fix în aparat și râdea atât de tare, încât i se încrețise nasul. Nu o mai văzusem niciodată să zâmbească atât de larg. Nu știam că era capabilă de așa ceva.

Am ascuns rapid fotografia în manualul de biologie, fiind sigur că, dacă Grace m-ar fi prins vreodată cu ea, ar fi depus cerere pentru un ordin de restricție. Dar, când am ajuns la birou în acea după-amiază, ceva era diferit. Au trecut câteva minute bune până să-mi dau seama ce anume se schimbase. În fața biroului lui Grace, pe geam, era lipit un mic dreptunghi. O fotografie. A trebuit să mă ridic din scaun și să mă duc până acolo ca să-mi dau seama despre ce era vorba. O fată blondă și un băiat cu părul negru, surprinși monocromatic. Ea îl ținea ușor de bărbie și îl săruta pe obraz, în timp ce el zâmbea larg. Nu semănau cu noi. Nu semănau cu un puști lungan și timid și cu o fată băiețoasă și cam slinoasă, care mergea cu un baston. Lola a surprins ceva ce nu mai văzurăm niciodată la noi.

Eram personaje scoase dintr-un film.

Eram cât se poate de vii.
Și eram pur și simplu frumoși.

— Cred că am nevoie de un pseudonim, i-am spus joi lui Grace, din celălalt capăt al biroului. Nu știu ce să zic, am senzația că, din moment ce sunt un redactor atât de ocupat și de important, nu s-ar cădea să semnez cu propriul nume.

De fapt, încă nu reușisem să realizăm mare lucru. Cei de la Răzbunarea Capsatorului de Plastic fuseseră în sfârșit intervievați de un elev dintr-a unsprezecea, de un entuziasm exagerat, Galaxy Nguyen (avusese ocazia să-și aleagă propriul nume când s-a mutat aici din China, pe vremea când era copil – cât de tare), și primiserăm câteva articole predate de trei dintre redactorii noștri voluntari (care, în mare parte, abordau subiecte față de care aveau o pasiune cam tulburătoare, de exemplu, Magic: The Gathering* sau pisici).

Totuși încă nu era cazul să intrăm în panică.

— Primesc provocarea de a-ți găsi un *nom de plume*** incredibil, spuse Grace și făcu o mică plecăciune de pe scaun.

Astfel, după vreo cincisprezece minute, am început să compun primul meu articol sub pseudonimul Randy Knupps (negociasem cu Grace să schimbe puțin prima variantă, Randy Nips***; chiar dacă Hink era cam naiv, probabil că s-ar fi prins). Dar inima a început să-mi bată accelerat când a spus:

— Vreau să mă bag și eu în povestea cu pseudonimele.

---

* Joc de cărți, cu personaje cu puteri speciale, care se poate juca și online (n.r.).
** În original, „pseudonim" (n.r.),
*** În traducere liberă, „sfârcuri jucăușe" (n.t.).

Poate putem face o afacere de familie? Eu voi fi Dusty Knupps, nevasta ta knuppească, iar Lola poate fi Candy Knupps, knuppeasca noastră fiică.

— Ziarul familiei Knupps. Îmi place ideea.

— De fapt, ştii? Cred că sunt pregătită să ducem mai departe relaţia noastră.

— A, da?, am spus eu, iar inima-mi bătea atât de tare, încât nu puteam deosebi bătăile între ele.

— Cred că a sosit timpul să-i facem Lolei un mic frate sau o soră. Hai să adoptăm un peştişor.

Aşa că restul zilei l-am petrecut pregătindu-ne pentru sosirea bebeluşului nostru acvatic adoptat. Lola i-a făcut din lut un palat somptuos pentru peşti la cursul de arte plastice, Grace şi cu mine ne-am dus la magazinul de animale şi i-am cumpărat un acvariu şi o plantă acvatică. Am conceput chiar şi un act de custodie, în care precizam că odrasla noastră peşte, care încă nu avea nume, avea să locuiască la birou, în timpul săptămânii, şi apoi, alternativ, la Grace şi la mine acasă, în weekenduri.

În acea seară, am intrat toţi trei în gara abandonată, iar Grace şi-a folosit abilităţile de îmblânzitoare de peşti (adică le-a dat multă pâine) ca să adune un banc de trupuri argintii la baza scărilor.

— Eu sunt Grace a Casei Town, mama creaturilor acvatice purtătoare de branhii, spuse ea, scufundă plasa pe care o cumpăraserăm de la magazinul de animale şi scoase un peştişor mic şi strălucitor.

— Ce nume să-i punem?, am întrebat eu, în timp ce Grace îl muta într-o pungă de plastic plină cu apă de subsol.

— Cred că e mascul, spuse Lola, luând punga de la Grace şi privind cu atenţie peştişorul, care înota leneş în interior. Un mascul splendid şi exotic. Hai să-i spunem Ricky Martin.

— Ricky Martin *Knupps*, am corectat-o eu. Nu-ţi înstrăina fratele, La.

În chip tragic, Ricky Martin Knupps nu a supravieţuit în acea noapte. S-a dovedit că lutul din care Lola îi făcuse măreţul palat nu era chiar sănătos pentru peşti şi l-am găsit plutind cu burta în sus a doua zi dimineaţă, după ce părăsise deja de mult timp această lume.

— E vina mea, i-am şoptit lui Grace când îmi arătă micul lui trup neînsufleţit. Eu sunt de vină. Familia mea e blestemată să omoare peşti.

— S-a alăturat lui Toby şi Gloriei, spuse La şi mă atinse pe umăr.

Grace l-a purtat cu ea pe RMK într-o cutie de plastic Tupperware până la ora prânzului, când am oficiat pentru el o slujbă funerară simplă, dar solemnă, sub tribune. Am fredonat cu toţii „Livin' la Vida Loca", în timp ce-i acoperam micul mormânt, care până-n ziua de azi e marcat cu un cârlig de pescuit (o decizie de prost-gust, ştiu).

După ce am curăţat bine acvariul şi am aruncat castelul ucigaş, pe care l-am înlocuit cu alte câteva plante şi cu figurine Ewok pentru apă, l-am adus, în sfârşit, acasă pe copilaşul nostru mult iubit, Ricky Martin Knupps II, pe care, de asemenea, l-am luat din iazul din staţie.

— Are ochii tăi, spuse Grace în birou, în timp ce-l urmăream cum înota în noul său cămin ferit de toxicitate.

— Are aripioarele și branhiile tale, am spus eu, iar această atmosferă glumeață declanșă în interiorul meu o explozie de adrenalină, așa că am luat-o de mână, așa cum ar face doi soți proaspăt deveniți părinți, de parcă ar fi fost un gest perfect firesc.

— Sunteți ai naibii de ciudați, spuse Lola.

— Vei fi un tată bun pentru Ricky Martin Knupps II, spuse Grace cu degetele împletite încă într-ale mele.

În acele clipe, m-am întrebat dacă e posibil ca oamenii să explodeze ca o supernova – aveam senzația că atomii mei emiteau o undă de șoc plină de căldură și lumină, pe măsură ce se scindau unii de alții.

— Totuși hai să nu-i spunem niciodată de primul Ricky Martin Knupps, spuse Grace.

După aceea am decis în sinea mea că limbajul nonverbal inconștient era o prostie, că fusese probabil inventat de cine știe ce psiholog trăsnit, care era deja mort de vreo jumate de secol (la tine fac aluzie, Freud). Grace nu mi-a dat niciodată vreun semn de încredere cum că m-ar plăcea în sensul ăla și nu m-a mai invitat să petrecem timp împreună singuri, așa cum se întâmplase în acea noapte, în care am fost la gara abandonată. Însă mă ducea acasă în fiecare zi, după cursuri. Iar în weekend ne scriam mesaje pe telefon încontinuu, chiar dacă nu ne vedeam.

Deci probabil că limbajul nonverbal e o tâmpenie. Nu contează că nu-şi îndrepta în mod inconştient picioarele încrucişate înspre mine; m-a ţinut în mod *conştient* de mână cât am urmărit cum înoată peştişorul în acvariul său şi am rămas aşa mult mai mult decât era nevoie, în timp ce-şi plimba degetul mare înainte şi-napoi pe pielea mea.

Pseudonimele de familie inventate şi animalele adoptate erau lucrurile cu adevărat importante, iar în lumea lui Randy Knupps, Grace era deja soţia mea şi mama frumosului nostru copil acvatic, Ricky Martin Knupps II.

Capitolul 10

AM DECIS SĂ APELEZ la serviciile lui Madison Carlson, superdetectivă/contrabandistă interliceală, într-o zi de marţi, în a doua săptămână din octombrie, după ce Murray nu mai primise niciun semn de la fosta lui iubită de nouă zile consecutive, iar faptul că a cântat „Wonderwall" (foarte prost) la chitară, în faţa casei ei, nu a dus la împăcarea dintre ei, ci la câteva apeluri telefonice făcute la poliţie şi la o urmărire uşor alertă prin suburbii.

Sugar Gandhi, dragostea vieţii lui Murray (care se despărţise de el la finalul clasei a unşpea), era o fată pe numele adevărat Seeta Ganguly, pe care Murray ori îl înţelesese cu totul anapoda, ori refuza pur şi simplu să-l pronunţe. Oricum ar fi fost, se obişnuise să-i spună Sugar Gandhi (eram sigur în proporţie de 99% că era un gest superrasist, însă Sugar Gandhi insistase să-i spunem aşa, după ce a auzit porecla întâia oară, deci *bănuiesc* că era în regulă?) şi ne obişnuiserăm şi noi. Relaţia dintre ei nu a durat mult – cinci luni, în care Murray a învăţat să gătească biryani şi plăcinte samosa şi în

care i-a scris periodic: „Eşti o fătucă de soi, pe bune", pe pagina ei de Facebook.

Din nefericire, după obiceiul relaţiilor adolescentine, marea lor poveste de dragoste nu a dăinuit. Seeta i-a spus lui Murray că părinţii ei îşi doreau ca ea să se vadă cu „un băiat indian bun" (eu am bănuit că era vorba despre o minciună complicată, inspirată din *Driblează ca Beckham*, închipuită pentru a nu-l răni pe Murray).

De atunci încoace, Murray încercase încontinuu să-i recâştige simpatia, însă pentru asta avea nevoie de informaţii din interior. Astfel, intră-n scenă Madison Carlson.

Dintre toate fetele din liceul nostru, Madison era cea mai îngrozitoare, cea mai blondă, cea mai arătoasă, fata care te făcea să te simţi ca ultimul om doar pentru că exista, pentru că fetele ca ea şi tipii ca tine făceau parte din niveluri diferite ale regnului animal. Contul ei de Instagram avea un număr absurd de urmăritori, iar creatorii de modă îi trimiteau tot timpul chestii gratuite. Se ducea cu avionul la New York în fiecare lună, ca să facă poze pentru reviste de modă şi să se întâlnească cu VIP-uri. Circula un zvon conform căruia Madison câştiga deja mai mulţi bani decât părinţii ei şi că avea să-şi plătească toată taxa de la facultate deodată.

— Ăă, am spus eu, când m-am dus la dulapul ei marţi dimineaţa.

— Bună, spuse Madison şi mă privi pieziş, primire pe care cred că o meritam, având în vedere cu cât tact o salutasem.

— Iisuse, Henry, n-ai să ţi-o tragi niciodată în felul ăsta,

spuse Murray, îmi dădu un ghiont să mă dau la o parte, o luă de mână pe Madison și făcu o plecăciune adâncă. Domnișoară Carlson. Precum un bumerang, revin la dumneata, iar și iar.

— Ce dorești?, spuse Madison.

— Informații. De la East River. Banii nu contează, adică, cu alte cuvinte, avem 8 dolari și 75 de cenți pușI laolaltă și îți vom face bucuroși cinste cu un prânz de mari proporții la ce restaurant fast-food vrei.

— Vreți *bârfe*? Nu suntem în gimnaziu, Murray. Nu mă mai ocup cu chestiile astea.

— Mads. Amice. Încă te vezi cu nătângul ăla de la East River – ceea ce, apropo, e strigător la cer –, deci știi și tu câte ceva. Seeta Ganguly. E în ultimul an acolo. Află care-i treaba cu viața ei amoroasă. Răsplata dumitale – Murray strecură ceva în buzunarul blugilor ei – nu va lăsa de dorit.

Madison scoase bucata de hârtie împăturită și se uită pe ea.

— E un cupon expirat de la Pizza Hut.

— Și mai am o grămadă.

Murray se apropie și-i șopti lui Madison la ureche.

— Ne întâlnim mâine după-amiază la dulapul tău. Știi unde e. A, încă ceva. Dacă începe cineva să pună întrebări – nu am fost aici.

Murray merse cu spatele în mulțime și încercă să facă unul dintre trucurile alea de dispariție ale lui Jason Bourne, însă amândoi am văzut că a dat buzna în baia fetelor.

— Nu e amuzant, spuse Madison. Poți, te rog, să-i spui că nu e amuzant?

— Regret că a trebuit să fii martoră la așa ceva.

— Voi întreba de Seeta. Și spune-i lui Murray că, de fapt, m-am despărțit de Sean acum vreo două luni.

— Sigur. Ăăă și... ai putea, poate... Grace Town. Murray vrea să știe de ce a plecat de la East River.

— Da? Murray vrea să știe?

— Curiozitatea lui e debordantă.

Madison își închise dulapul.

— Să văd ce pot face.

După aproximativ 24 de ore (Madison Carlson chiar nu-și bătea joc când venea vorba de bârfe), ne-am întors la dulapul ei.

— Ai vorbit cu Seeta?, spuse Murray. Și-a găsit iubit? Pe cine trebuie să ucid?

— Când am vorbit cu ea, a spus ceva de un fost iubit australian cu psihoză, pe care tatăl ei a asmuțit poliția, dar, în afară de asta, nu, Seeta nu are iubit, spuse Madison.

— Treaba merge strună.

— Ai să ajungi la închisoare, Murray. Obsesia ta nu e romantică, e bolnăvicioasă.

— Hei, bătrânul ei a chemat poliția, nu ea. Mi-a dat mesaj că vrea să vorbim, dar părinții ei i-au confiscat telefonul.

— Mă rog.

— Și Grace?, am spus eu.

— Las-o în pace, Henry. Ai încredere în mine. Nu vrei să te amesteci în povestea aia.

— Haide, Mads, spuse Murray. Lasă clișeele. Știi bine că

refuzul tău de a divulga informații nu va face decât să ne stârnească și mai tare curiozitatea. Hai să facem să meargă mai repede treaba. Spune odată ce știi.

— Știu doar că familia ei e dată peste cap și mi s-a mai spus ceva despre un accident de acum câteva luni. Atât știu, bine?

— Pentru eforturile tale, spuse Murray și-i înmână lui Madison încă un cupon de la Pizza Hut.

— Oau, ăsta e chiar valabil.

— Să nu spui că nu-ți dau niciodată lucruri frumoase.

Madison oftă și se uită de la cupon la mine, apoi înapoi la cupon.

— În niciun caz să nu te duci la pista de alergare de la East River marți seara, în jurul orei nouă. Categoric, nu vei vedea nimic acolo.

— Pista de la East River. Nouă seara, marți. Mersi, am spus eu. Hei, dacă tot suntem aici... ai vrea să scrii pentru ziar? Avem nevoie de ceva de genul unei rubrici *Gossip Girl.*

— Aș prefera să scriu recenzii de film sau ceva de genul ăsta.

— A, da? La ce ai face recenzie?

— Poate la clasicele moderne? *Fight Club*, *Inception**, *Matrix*, *Pulp Fiction.* Toate filmele bune.

Am mijit ochii.

— Lola te-a pus să zici lucrurile astea?

— Ce lucruri?

---

* În România, filmul a fost difuzat cu titlul *Începutul* (n.r.).

— Ăă... Nu contează. Ar fi super. Nu-i nicio grabă, tipărim abia la începutul lui decembrie. Mersi.

— Da, mersi, frate, spuse Murray.

O bătu ușor pe spate.

— Vă urăsc pe amândoi, spuse Madison, însă îl privi pe Murray puțin prea mult și am avut senzația că Madison Carlson nu îl ura – nici pe departe, câtuși de puțin, deloc.

S-a întâmplat miercuri seara. Primul mesaj personal de la Grace, materializat din senin și fără legătură cu ziarul, mi-a apărut pe telefon când eram în autobuz, în drum spre casă, venind de la locuința lui Murray, pe la miezul nopții.

GRACE TOWN

Cum a fost cu Simba? Și-a înfruntat demonii și a salvat situația?

Noaptea anterioară fusesem cu Sadie și cu Ryan să vedem piesa muzicală *The Lion King*. Nu îi spusesem lui Grace decât o dată, în treacăt, cu vreo săptămână înainte. A fost o seară distractivă. După spectacol am făcut poze alături de o statuie a lui Rafiki și ne-am dus la un local unde se făcea înghețată cu azot lichid, undeva în apropierea teatrului, în oraș.

— Uite, Henwee, uite!, a spus Ryan, când doamna i-a dat o cupă de carton cu înghețată cu mentă mai mare decât capul său. Viața e frumoasă, a spus el pe un ton foarte serios,

în timp ce-și studia desertul. Eu și Sadie aproape că am căzut pe spate de râs.

HENRY PAGE

A fost frumos! Însă au adăugat cântece și chestii, iar eu gândeam: „Hai, următorul". Apoi Scar a încercat să i-o tragă lui Nala și asta mi-a cam distrus copilăria.

GRACE TOWN

A, oau. Mai bine nu-mi spuneai.

Exact. Și au schimbat mici detalii. De exemplu, Timon și Pumba au purtat haine de damă și au dansat Charleston, în loc de hula. Nu înțeleg de ce l-au schimbat. Iar Zazu nu cântă „I've Got a Lovely Bunch of Coconuts".

E scandalos. Spune-mi, te rog, că Rafiki încă e un dur dat naibii.

Rafiki e încă pe fleek.

Nu pot să cred, Henry.

Să-ți amintesc de #YOLO?

Bine, Page, ai câștigat runda asta.

Lola mi-a scris mai înainte să-mi spună că e foarte mulțumită de talentul nostru de fotomodele. Merită trecut în CV, cu siguranță.

Evident.

Mi se pare că am fost chiar decupat dintr-o fotografie și în locul meu a pus „trei exemplare de Grace".

Lola are gusturi desăvârșite.

Uneori mă întreb dacă nu cumva sunt și alte lucruri importante în viață, pe lângă faptul că sunt foarte, foarte, foarte, absurd de frumoasă.

Data viitoare să încercăm Blue Steel*.

Exact.

se uită la paginație

Ce-i ăsta... un ziar pentru furnici?

HA.

* Postură și expresie a feței folosite de personajul fotomodel Derek Zoolander în filmul de comedie *Zoolander* (n.t.).

Acum oamenii din autobuz își închipuie că sunt nebun, pentru că am râs zgomotos.

Nu mă deranjează.

Apropo. Valentine, directoarea, a trecut pe la birou azi după-amiază. Tipa e înspăimântătoare rău. Am fost nevoit să simulez că am hotărât cu adevărat o temă. I-am zis că nu vrem să spunem nimănui, să o dăm pe spate de surpriză. Trebuie să ne hotărâm cât de curând posibil.

Cât ai stat la birou? Scuze că nu am fost azi la liceu.

Sunt în drum spre casă. La timpul prezent. Am petrecut o mare parte din după-amiază acasă la Murray, unde am redactat unul dintre articolele lui Galaxy despre consistența nesatisfăcătoare a fripturii de pui servite la cantină. Cu adevărat, o compunere fascinantă.

Oau! Sună oribil.

Deodată, o înțeleg profund pe Miranda Priestly. (E posibil să fi văzut *Diavolul se îmbracă de la Prada*, săptămâna trecută.)

Cum de a reușit o singură persoană să redacteze ziarul până acum?

Amfetamine?

Are logică.

Hai să băgăm puțină cocaină și morfină în ziua în care tipărim.

Din câte am auzit despre Kyle, nu m-aș mira dacă am găsi niște chestii de-astea ascunse prin birou.

Sunt sigur că a mai rămas ceva pe acele cărți de vizită pe care ni le-a dat Hink. Să le lingem puțin?

Nuanța subtilă de bej. Grosimea elegantă. Dumnezeule, are până și un filigran!*

Clasa Business. Nu se poate zbura altfel.

În loc să ne-apucăm de droguri de risc, poate am putea deveni alcoolici chinuiți? Ni s-ar potrivi mai bine, ca scriitori. Cred că ar trebui să-ncepem să bem la birou în fiecare după-amiază. Hai să cumpărăm un minifrigider și să-l umplem cu bere.

Replică a personajului Patrick Bateman, din filmul *American Psycho*, (n.t.).

Îl putem ascunde sub biroul Lolei. E scundă. Probabil că nici nu-şi va da seama.

„Nu poți sta acolo, scuze, acolo stă berea."

„Anul ăsta nu avem designer, pentru că am înlocuit-o cu bere."

#BereaÎntâiOameniiDupă

Sună a campanie guvernamentală.

Hillary Clinton, 2016: Berea întâi, oamenii după.

Numai lui Hillary i-ar ieși.

Să ştii că da.

Eu, unul, aș vota pentru asta.

La fel şi eu. Oricum, îți doresc o seară plăcută. Te duc cu maşina mâine după-amiază?

Da, desigur. Ne vedem mâine, puștoaico.

Apoi joi, precum un miracol care se pogoară din ceruri, a venit vestea legată de Petrecere. (Asemănător Primului Război Mondial, a ajuns să fie numită Petrecerea mai târziu, în cursul anului. Înainte să aibă loc efectiv, Petrecerea [adică Primul Război Mondial] a fost cunoscută sub numele de Petrecerea lui Heslin [Marele Război].) Petrecerea lui Heslin/ Petrecerea a pornit de la un zvon care a căpătat proporţiile unui subiect de conversaţie la masa de prânz, care a ajuns la stadiul unui eveniment în toată regula, atunci când James Heslin l-a anunţat oficial pe Facebook, după nu mai mult de 24 de ore de la primele speculaţii. Tot anul era invitat, împreună cu jumătate dintre cei de-a unsprezecea (jumătatea atrăgătoare, femeiască, desigur). Noi, cei din ultimul an, în afară de mici confruntări de personalitate care aveau loc din când în când, ne înţelegeam destul de bine în mare. Gaşca noastră era, poate, un fel de anomalie sau poate că filmele cu liceeni erau numai minciuni. În orice caz, ştiu că „sportivii" petreceau uneori timp cu „tocilarii" şi că majoritatea oamenilor se purtau frumos cu majoritatea celorlalţi oameni, în cea mai mare parte a timpului.

Oricum, tot restul zilei s-a vorbit numai despre Petrecere, care urma să aibă loc vineri seară. Şi Lola, şi Murray mergeau, desigur. Până şi iubita lui La, Georgia, venea cu maşina din oraşul vecin. De regulă, eu nu eram pasionat de petreceri, dar asta... Petrecerea asta...

Îmi doream cu disperare să vină şi Grace Town şi-mi doream să stau cu ea toată noaptea şi să-mi bubuie muzica

în piept, departe de biroul nostru cu acvariu liniştit şi de maşina lui Grace, care era ca o cameră liniştită de băiat.

Am deschis aplicaţia Notes de pe telefon şi am scris sub a doua variantă:

Varianta a treia

Pentru că nu ştiam că te poţi îndrăgosti de oameni aşa cum te îndrăgosteşti de muzică. La început, melodia nu-ţi spune nimic, e un ritm necunoscut, dar se transformă în curând într-o simfonie gravată pe piele; un imn ce-ţi străbate păienjenişul venelor; o armonie cusută de căptuşeala sufletului.

Capitolul 11

— MĂ DUC LA PETRECERE, am anunţat-o vineri dimineaţa, înainte de cursuri.

(Dacă stau să mă gândesc, probabil că i-am spus „Petrecerea lui Heslin", dar nu vreau să mă abat de la subiect.) Grace îşi înălţă privirea din ecran, unde se uita pe Tumblr, ca de obicei.

— Eşti sigur că mergi?, spuse ea.

— Sunt sigur că merg, am răspuns.

Mi-am lăsat jos lucrurile, mi-am pornit calculatorul şi am văzut că se-ntoarce la ecranul ei. Ăsta era momentul revelator. Ori îi plăcea cu adevărat de mine, ori nu. Ori avea aceleaşi sentimente faţă de mine, ori nu. Trecu un minut, apoi încă unul şi tocmai când începusem să mă gândesc că va trebui să merg singur la cine ştie de petrecere de căcat – de-acum nu mai aveam de-ales, nu puteam să anunţ că merg la o petrecere şi apoi să nu mă duc –, fără să se uite la mine, Grace spuse:

— Cred că vin şi eu.

Atunci am ştiut. Grace Town, frumoasă, misterioasă, defectă şi cât se poate de *ciudată*, mă plăcea. Limbajul nonverbal schimbător şi faptul că nu flirta cu mine nu mai

însemnau nimic, pentru că urma să vină la petrecere, iar petrecerile presupuneau alcool și încăperi slab luminate și poate că, după ce va bea câte ceva, se va deschide puțin și vom putea vorbi despre cimitir și despre accidentul de mașină și despre toate celelalte.

Grace nu era cu fața spre mine, așa că am urmărit-o fără să clipesc și am spus: „Super", pe un ton cât mai firesc cu putință.

— Ai de gând să bei?, spuse ea.

Nu aveam obiceiul ăsta. Nu se mai întâmplase să mă îmbăt cu adevărat decât o dată, când aveam șaisprezece ani. Murray m-a obligat să beau cu el tequila, ca să testăm teoria cu „o tequila, două tequila, trei tequila, jos" Pe parcursul după-amiezii, am descoperit că ideea de „o tequila, două tequila, trei tequila, jos" e cât se poate de imprecisă. Mai degrabă e vorba de o tequila, două tequila, trei tequila, vomită totul pe haine, plânge, în timp ce tatăl tău te bagă sub duș, mai vomită puțin, plânge și roag-o pe mama ta să-ți facă „ouă de somon" (ce-or fi alea, nu știu), las-o să te pună în pat, hotărăște să evadezi de sub regimul totalitar al părinților tăi, vomită în grădină, în plină operațiune de evadare, lasă-l pe tatăl tău să te bage înapoi în pat, jos.

Deci procesul nu e atât de curat și de ordonat pe cât sugerează zicala.

Totuși am răspuns: „Poate beau și eu câte ceva", pentru că intuiam că și ea va bea și voiam să facem asta împreună, să o urmăresc pe măsură ce bea alcool și să observ transformările.

Voiam să aflu cum era Grace când se îmbăta. Furioasă? Probabil. Uşuratică? Probabil că nu. Tristă? Aproape sigur.

— Pot să fac eu rost de băutură pentru amândoi, spuse Grace, iar eu am spus din nou: „Super" şi sună clopoţelul, iar Grace îşi strânse lucrurile şi plecă fără niciun cuvânt.

Un singur lucru era cert: după numai cinci săptămâni de când o cunoscusem, Grace Town era o melodie care se repeta la infinit în capul meu.

Toamna venise de-a binelea vineri după-amiază. Lumina soarelui avea un aspect ceţos, fiind colorată de frunzele aurii şi arămii care se cerneau din copaci de fiecare dată când bătea vântul. Totul era pregătit pentru petrecere: băutura, spaţiul (părinţii lui Heslin plecaseră din oraş şi aveau să se întoarcă la sfârşitul weekendului – ăsta da clişeu, dar ce să zic).

A mai rămas doar să le spun părinţilor despre planurile mele. Scena a decurs cam aşa:

Eu: „Tată, în noaptea asta am de gând să consum din nou alcool, în mod ilegal."

Tata: „Doamne, Henry. Credeam că nu mai apuc ziua asta. Vrei să te duc cu maşina?"

Cineva venise cu ideea strălucită să bem pe terenul de fotbal al liceului înainte să migrăm înspre petrecerea de la Heslin, ca un fel de ritual al maturizării, în cinstea faptului că eram în ultimul an. Când am ajuns eu, pe la vremea apusului, cei de faţă deja umblau cam ameţiţi, după ce băuseră o jumătate de

cadă de punci. Iar prin *cadă* mă refer la o veritabilă cadă de baie, care fusese furată sau cumpărată de undeva și umplută cu un amestec de votcă ieftină, de vin și mai ieftin și de „băutură de fructe" (liceenii nu au bani de suc *adevărat*).

Grace era acolo când am ajuns, stătea cu picioarele încrucișate, rezemată de un copac de pe marginea terenului, cu bastonul în brațe. Avea în față două sticle de plastic, una goală și una pe jumătate plină cu un lichid ciudat, de culoare galben-pastel.

— Henrik, spuse ea când mă văzu.

Nu mai țin minte când și de ce anume ne puseserăm unul celuilalt porecle germanice/ruseşti, dar făcuserăm asta și-mi plăcea la nebunie.

— 'Nă seara, Grakov, am spus eu.

— Ți-am procurat un instrument de intoxicare.

Îmi înmână sticla goală de plastic și făcu semn spre cada de punci, din care Murray bea cu mâinile goale, pentru a oferi unui grup mic de spectatori o demonstrație cu privire la tehnica corectă și sigură de a bea dintr-o baltă infestată de crocodili. Când participa la evenimente publice, se străduia să poarte cât mai multe haine „de safari", ca să semene cu Steve Irwin și să-i convingă pe cei din jur că e un fel de sălbatic. În seara asta, avea părul prins într-un coc neglijent și purta la gât un colț mare. Multe fete păreau foarte plăcut impresionate.

— Deci când ai zis: „Fac eu rost de băutură", asta însemna, de fapt: „Găsesc eu o sticlă folosită prin găleata de gunoi"? Am senzația că am fost trădat.

— *Două* sticle folosite, prietene. Am căutat toată ziua până când am găsit bijuteriile astea. De asemenea, am pus mâna pe asta, spuse ea și scoase de la piept o ploscă argintie (ce ploscă norocoasă). Așa că du-te și ia-ți ceva de băut.

Punciul deja nu arăta prea bine. În el își găsiseră un sfârșit tragic, dar poetic, câteva gângănii, ca să nu mai zic de creanga groasă pe care o băgase Muz în acele străfunduri de un gălbui bolnăvicios, pentru a întruchipa dușmanul său de moarte reptilian. Dar nu-mi păsa. Am scufundat sticla mea goală și am așteptat să dispară bulele. Am luat două înghițituri mari – aproape o jumătate de sticlă –, apoi am scufundat-o din nou în punci, ca să-i fac plinul. Nu aveam de gând să mă fac mangă ca pentru „ouă de somon", dar voiam ca alcoolul să mă dezmorțească puțin.

În timp ce îi puneam capacul sticlei mele de pileală, Lola veni alergând, alături de iubita ei, Georgia.

— Atinge-mă, Henry Page, spuse Georgia, îmi luă mâna liberă și și-o lipi de față.

Ăsta era salutul ei obișnuit, fapt ce vă spune cam tot ce era de știut despre Georgia McCracken, mai puțin a) faptul că era o fată roșcată, care ți-ar fi încăput în buzunar, cu o puzderie de pistrui împrăștiați pe chip și b) faptul că păstrase cumva urmele unui accent irlandez, cu toate că nu a locuit niciodată în Irlanda.

— Bună, G, am spus eu, și am îmbrățișat-o cu blândețe, din moment ce era atât de mică încât mă temeam că o îmbrățișare în toată regula i-ar fi rupt coloana în două. Cum mai e viața în orașul ăla mic?

— Urmăreşte *Oamenii mlaştinii*. Aş spune chiar că e un documentar despre viaţa mea.

— Bleah!

— Va fi o noapte interesantă, spuse Lola şi luă o înghiţitură mare din băutura ei, apoi îmi făcu semn către ceva din spatele meu.

M-am întors şi l-am văzut pe Murray, care îi vorbea şi-i ţinea strâns mâinile unei fete indiene. Fata nu părea deloc impresionată. Sugar Gandhi.

— Băiatul ăsta nu înţelege să se dea bătut.

— La naiba, am spus eu. Să-şi pună cineva alarma să sune când clachează la ora unu. La, mi se pare că e rândul tău să-i fii alături, nu? M-am ocupat eu de el ultima oară.

Lola nu spuse decât: „Futu-i", pentru că ştia că e rândul ei. A luat încă o înghiţitură mare, şi-a împreunat degetele cu ale Georgiei şi a spus:

— Hai să intervenim acum, înainte să înceapă iar cu cântecele de dragoste de la Bollywood.

— De ce? Ce poate fi mai romantic decât puţin rasism?, spuse Georgia, în timp ce Lola o trăgea înspre Sugar Gandhi care, în acel moment, se uita urât la *mine*, de parcă aş fi fost eu cumva de vină pentru comportamentul oribil al lui Muz.

Am ridicat din umeri, încercând să arăt că-mi pare rău, şi m-am întors la Grace. Până să mă aşez lângă ea, deja băusem încă un sfert de sticlă de punci şi simţeam căldura ciudată, dar cunoscută a beţiei, care-mi răspândea căldură în trup, de la piept până la coapse.

fblondi

— Va fi o noapte frumoasă, am spus eu.

M-am rezemat de copac şi mi-am lipit umărul de al ei, cuvintele îmi tremurau pe vârful limbii şi deja îmi simţeam gura prea mică în comparaţie cu restul feţei.

Eram destul de beat când a venit timpul să mergem la Heslin, aşa că nu prea ţin minte cum am ajuns acolo şi cine anume a cărat cada (cu tot cu Murray în ea).

Nici nu ţin minte exact cum am ajuns alături de Grace la o masă în curtea lui Heslin. S-au materializat, cumva, nişte scaune muzicale. Unul s-a ridicat să se ducă la baie, altul s-a ridicat să-şi ia ceva de băut, altul s-a aşezat în locul altcuiva, până când toată lumea îşi schimbase poziţiile, iar Grace Town a ajuns să stea lângă mine. Aproape de mine. Atât de aproape, încât ni se atingeau picioarele. Băuse cel puţin o sticlă jumate de punci şi deja era mai dezinvoltă şi mai afectuoasă ca niciodată. Râdea când lumea spunea glume. Îmi zâmbea. Participa la conversaţie. Chiar şi atunci când nimeni nu spunea nimic şi avea impresia că nimeni nu se uită la ea avea o sclipire în ochi. Stătea cu spatele mai drept. Limbajul nonverbal care îi lipsea când era trează se vedea limpede când era ameţită. Deşi era puţin neîngrijită, era pur şi simplu frumoasă.

Le atrăgea atenţia celor din jur mai mult ca niciodată. Lumea observa cât de frumoasă era. Lumea observa că era *de faţă*. Ştiu că e aiurea să spun asta, dar alcoolul îi dădea viaţă.

Când lucram la ziar, stăteam mereu împreună. Era inevitabil să ne atingem din greşeală în spaţii atât de mici, dar, fiind trează, Grace se retrăgea mereu în urma acestor

atingeri. Stătea mereu suficient de aproape încât să ne atingem, apoi se dădea înapoi. Ca şi cum şi-ar fi dorit să o ating, dar, când se întâmpla, se răzgândea. Însă în seara asta, se purta cu totul altfel. Atingerile întâmplătoare dintre pielea mea şi pielea ei erau din ce în ce mai frecvente, până când, la un moment dat, am început să spun un banc, iar Grace râdea şi-mi zicea: „Opreşte-te, te faci de râs", şi mi-a pus mâna peste gură, încercând să mă facă să tac, iar eu am început să mă zbat în glumă şi am început să chicotim amândoi. Am ajuns cu mâna în jurul taliei ei, ea a ajuns cu mâna pe genunchiul meu, iar trupurile noastre au ajuns mai apropiate ca niciodată.

— Henry! E cântecul nostru!, spuse ea când începu să cânte un cover după „Someday"

M-a surprins faptul că a ţinut minte cântecul meu preferat. M-a surprins şi mai mult faptul că i-a spus *cântecul nostru*. Nu cântecul *meu*. Cântecul *nostru*. Grace îşi întrepătrunse degetele cu ale mele, mă trase în sus şi mă conduse până la aglomeratul ring de dans improvizat (adică pe parchetul din camera de zi a lui Heslin). Pe ritmul muzicii, începu să se mişte în modul cel mai străin cu putinţă de Grace pe care o cunoşteam. Nu puteam decât să privesc. Sub luminile aurii ale candelabrului, timpul se contorsionă, se deschise o poartă între lumi şi, deodată, am văzut-o aşa cum fusese înainte să o cunosc, am văzut-o pe fata din pozele ei de pe Facebook.

În ce timp ce dansa, îşi dădu jos bluza de flanelă care îi era prea mare, şi-o legă în jurul taliei şi rămase îmbrăcată

doar cu un maiou alb mulat și blugi. Așa am văzut ce se ascundea sub toate hainele alea, trupul ei suplu, subțire și încântător. Umerii, clavicula și conturul bărbiei aveau un aspect ușor ascuțit, ca și cum nu ar fi mâncat suficient. Iar ochii ei adumbriți, obrajii supți și părul tocit, pe care și-l tundea singură, sugerau faptul că va arăta mereu puțin ca o drogată.

Dar cum se mișca... Doamne, cum se mișca! Cum închidea ochii și își mușca buzele, ca și cum ar fi *simțit* muzica ce-i pulsa în sânge.

— Henrik, nu dansezi, spuse Grace când se uită la mine, mă luă de mână și mă scutură puțin, de parcă așa mi-ar fi inspirat cumva simțul ritmului.

Nu prea mă pricepeam la dans, dar eram alături de ea și eram beat, iar ea era incredibil de frumoasă și îmi doream atât de mult să o sărut întâia oară pe melodia „cântecului nostru" Așa că am tras-o spre mine, iar când ritmurile începură din nou să răsune puternic și toți din jurul nostru chiuiră de bucurie, am dansat cu ea.

Grace mă tot atingea, tot căuta ocazii potrivite să-și plimbe degetele pe pielea mea. Nu era nevoie decât să-mi fac curaj, să mă aplec și să-mi lipesc buzele de ale ei. Un singur moment de curaj extraordinar.

— Henry! Grace!, strigă o voce cunoscută.

După o clipă își făcu apariția Lola, ne luă pe amândoi în brațe și începu să danseze între noi, alături de Georgia. Să o omor, nu alta. Piesa se termină, începu următoarea și

pornirăm cu toţii să dansăm, să săltăm pe ritmul melodiei, în timp ce eu jeleam ocazia pierdută.

După trei piese, Grace mă luă de mână.

— Vreau să beau ceva, spuse ea.

— Venim şi noi, spuse Lola.

I-am aruncat lui La o privire de „te strâng de gât mai încolo", dar nu observă, aşa că am scrâşnit din dinţi şi am părăsit ringul de dans, luându-mă după fete spre curte. Din cada plină de punci mai rămăsese doar o palmă de băutură de o culoare brun-închis suspectă, în care plutea unul dintre pantofii lui Murray. (Îl văzusem doar o dată pe Murray de când ajunsesem la Heslin, îmbrăcat, în mod inexplicabil, într-un costum de pirat; bea dintr-un pahar de un metru, cu un pai răsucit în bucle. Dragul de el.) Grace avea încă plosca de votcă în geantă, pe care am împărţit-o în patru, am completat-o cu singura băutură de amestec pe care o aveam la îndemână (Barq's Red Creme Soda) şi ne-am aşezat să bem în întunericul din grădină.

— De fapt, mă duc până la baie, spuse Grace şi-mi înmână paharul.

— A, şi eu, spuse Georgia.

Imediat ce s-au depărtat suficient de mult, m-am întors către Lola.

— Nu vreau să par urâcios, dar, te rog, în numele tuturor sfinţilor, trebuie să te cari imediat. Cred că se-ntâmplă ceva cu Grace.

— Da, am observat şi eu că vă ţineţi cam mult de mâini.

— Atunci de ce *naiba* ai venit după noi?

— Pentru că e beată, la fel ca tine, și cred că nu e deloc o idee bună.

— Lola!

— Ai aflat la cine merge în fiecare zi la cimitir? Pentru că m-am tot gândit la problema asta și situația mi se pare din ce în ce mai ciudată.

— Lola!

— Te îndrăgostești de *ea*, Henry? De acea Grace pe care o știm? Sau de fata din pozele de pe Facebook? Pentru că e limpede că acea persoană nu mai există, oricât de mult ți-ai dori tu să existe.

— *Lola*!

— Bine! Dar la finalul poveștii ăsteia, când o să scoată inima din tine prin genunchi, eu n-o să-ți fiu alături.

— Ba da, vei fi. Pentru că asta fac prietenii buni.

I-am făcut semn să se uite-n spate, la Murray și la Sugar Gandhi, care purtau o discuție destul de aprinsă în fundul grădinii. Muz era încă îmbrăcat în costum de pirat.

— Doamne!

Lola dădu dezaprobator din cap.

— *Bărbații ăștia...*

Când s-au întors perechile noastre, La se ridică, o sărută pe Georgia pe obraz și spuse:

— Haide, draga mea, trebuie să plecăm spre ținuturi mai primitoare.

Apoi, în sfârșit, am rămas noi doi. Doar noi doi și universul.

Grace m-a luat de mână, m-a tras în sus și ne-am plimbat câteva minute prin mulțime, ținându-ne de mâini, așteptând ca alcoolul să ni se răspândească din nou în sânge și să revenim la starea paradiziacă de amețeală pe care o trăiserăm în urmă cu 30 de minute.

Nu știu care dintre noi a mers mai departe sau dacă aveam amândoi același gând, însă, brusc, ne-am trezit pe coridorul întunecat care se întindea de-a lungul casei. M-am sprijinit de zid ca să-mi recapăt echilibrul și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Grace sări pe mine, îmi vârî mâna în păr și îmi cuprinse buzele într-ale ei. Iar primul gând care mi-a venit în minte a fost *La naiba. Nici măcar nu știu ce piesă cântă*, dar în curând nu a mai contat, pentru că mă săruta Grace Town și senzația era exact așa cum mi-o închipuisem. Săptămânile întregi de *Mă place măcar?* s-au spulberat, pentru că mă plăcea, nu se putea să nu mă placă.

Mi se vărsa băutura din pahar pe mâna ei, dar nu voiam să întrerup sărutul, așa că mi-am petrecut brațul liber pe după talia ei și m-am străduit să nu-i vărs sucul pe spate. Ne unduiam unul în brațele celuilalt precum două forme de mozaic întrepătrunse. Voiam să o iau în brațe și să-și încrucișeze picioarele după coapsele mele, dar îmi dădeam seama că lumea ne vede și nu-mi doream să fim un cuplu care efectiv face sex în public.

Sărutul dură încă două piese pe care nu le cunoșteam, apoi Grace se desprinse de mine, își mușcă buza de jos și mă privi

de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, apăsându-și palmele de pieptul meu, însă în cele din urmă spuse doar:

— Ar trebui să plec spre casă.

— Pot să te conduc, dacă vrei.

— Bine.

Am luat genţile și hainele din camera surorii mici a lui Heslin (pe ușă era lipit un afiș pe care scria FĂRĂ SEX AICI, PĂGÂNII NAIBII), în timp ce Grace își suna părinții să le spună că pornește pe jos spre casă, ca și cum ar fi încercat să-mi spună clar că nu aveam să intru la ea când ajungeam. Ceea ce nu mă deranja, sincer, pentru că nu mai făcusem sex și mă gândeam că starea mea de beție nu ar fi fost propice unei performanțe reușite, indiferent că aș fi fost virgin sau nu. Așa că am mers alături de ea prin frig, fără s-o ating, fără s-o țin de mână, și ne-am gândit la teme fără cap și coadă pentru ziar („spiritul de liceu"? „drumul parcurs"? „lasă-ți amprenta"?), de parcă nu ne-am fi făcut de cap.

Când am ajuns la ea acasă, mi-a făcut cu mâna, mi-a zis că ne vedem luni și asta a fost tot.

Având încă un dram de curaj de la alcool, i-am trimis un mesaj în drum spre casa lui Murray, în care se putea intra ușor și care era mult mai aproape decât casa mea.

HENRY PAGE

Așadar, Dusty Knupps. Probabil că a devenit destul de evident faptul că, poate, cumva, te cam consider o tipă bine.

GRACE TOWN

Mă bucur că spui asta! N-aș fi umblat după tine dacă n-aș fi simțit și eu aceeași atracție.

E bine de știut, Knupps. E bine. Te țin la curent cu chestii și altele în weekendul ăsta.

Haha, da. E bine că voi afla de chestii și altele.

Excelent. Mă voi asigura că ești bine informată. Adieu, doamnă Knupps. Mi-a făcut plăcere.

Într-adevăr, și mie, domnule Knupps. Cu adevărat și mie.

— Muz, am șoptit eu când am ajuns la casa lui Murray și am început să bat în geamul de la dormitorul lui.

Nu mi-a răspuns nimeni, așa că am ridicat fereastra, m-am cățărat înăuntru și am adormit, singur și îmbrăcat din cap până-n picioare, pe patul lui Murray, cu gândul la Grace Town, la faptul că, dacă oamenii sunt, într-adevăr, compuși din bucățele din univers, atunci sufletul ei e făurit din praf de stele și haos.

Capitolul 12

PĂRINȚII NOȘTRI ERAU perfect obișnuiți să intre în dormitoarele noastre dimineața și să nu-și găsească propriii copii, ci copiii altcuiva. Tatăl lui Murray, Baz (de la Sebastian, nu de la Barry – mereu avea grijă să le spună asta celorlalți când făcea cunoștință), m-a trezit din somn cu aroma de șuncă prăjită și cafea. Îmi simțeam creierul desprins când mi-am venit în fire. Cu fiecare mișcare, se mișca și el, se izbea de pereții craniului și mă înțepa ca o meduză umedă.

A continuat să bubuie cât l-am purtat după mine până în sufragerie, unde în jurul mesei erau deja așezate mama lui Murray și cele trei surori mai mici.

— 'Neața, Henry, îmi strigară fetele simultan și începură să chicotească.

Toate semănau cu Muz, numai păr blond, buclat, și ochi albaștri (minus mustața neîngrijită de adolescent, desigur).

— Liniște, fiarelor, le-am spus, în timp mă lăsam cu toată greutatea pe unul dintre scaune și îmi așezam cu blândețe fruntea pe masa de lemn, fapt ce le-a făcut să chicotească și mai tare.

— De ce e lumina soarelui atât de luminoasă?

Părea că se revarsă pretutindeni, îmi pârjolea venele îmbibate cu votcă și punci și mă ardea tot, ca un foc nestins.

— Poate că Dracula nu era vampir, ci doar un alcoolic înrăit, care era în permanență mahmur.

— Ei bine, *pe-asta* chiar aș citi-o, spuse Baz.

— Bănuiesc că nu știi unde e copilul nostru, nu?, spuse Sonya, mama lui Murray.

Fără să-mi desprind fruntea de lemnul răcoros al mesei, mi-am verificat telefonul. Primisem trei mesaje:

LOLA LEUNG

Fix conform programului.

Urma o poză în care apărea Murray, beat muci și pe jumătate leșinat, care plângea de mama focului pe pardoseala din bucătăria Lolei și ținea ceva strâns în brațe, ce părea a fi un cangur de pluș.

LOLA LEUNG

(I-am pus în brațe cangurul pentru efect estetic, dar nu-i voi spune asta când îi voi arăta poza mâine dimineață.)

Apoi la 4:03 dimineața:

MUZ FINCH

M-am eliberat de sub dominația despotică a Lolei. Tatăl tău mi-a dat drumul în casă. Sunt pe cale să fac sex de împăcare în patul tău, beat. Sper că e OK!

Mi-am închis ochii și am gemut încet.

— *Nemernicul* ăla australian.

— Henry, spuse Baz și făcu semn înspre fete. Ai grijă la limbaj.

— A, scuze. Da, Murray e la mine.

— Schimb de paturi deci?

— Ca de obicei. Inițial, a adormit la Lola. E posibil să fi adormit pe pardoseala din bucătărie. E posibil să fi adormit cu un cangur. Fiul vostru e un nelegiuit.

— De aceea îi dăm voie să piardă timpul cu gașca voastră. Pentru că folosiți cuvinte precum *nelegiuit* în conversațiile de zi cu zi, spuse Sonya, îmi ciufuli părul și-mi turnă suc de portocale într-un pahar.

Am luat micul dejun împreună, în lumina prea puternică a soarelui, apoi fetele au tras de mine să mergem în camera lor de joacă și să ne uităm la *Avatar: The Last Airbender*, până când părinții mei l-au adus acasă pe Murray. Le-am lăsat pe fete să-mi dea unghiile cu ojă argintie, sclipitoare, iar în schimb ele mi-au adus dulciuri pe ascuns din bucătărie. Au încercat să-mi împletească părul, dar niciuna dintre ele nu era atât de pricepută încât să-l facă să stea.

În cele din urmă, mama și tata au ajuns să facă schimb de copii cu părinții lui Muz. Murray era desculț, îmbrăcat în continuare ca un pirat, ținea în mâini o tavă de copt goală și avea în jurul gâtului un semn pe care scria ÎMBRĂȚIȘĂRI ȘI FURSECURI GRATUITE.

Nu am întrebat nimic. Nici nu era nevoie.

Părinții mei au decis să rămână la prânz, așa că, în următoarea oră și jumătate, am stat întins în patul lui Murray și am moțăit în timp ce el își făcea curat prin cameră și îmi povestea cum se împăcase cu Sugar Gandhi (de două ori) în patul meu. Fapt ce nu m-a încântat din cale-afară, însă Muz mi-a atras atenția că așternutul meu era oricum mazac și că trebuia dat la spălat de mult, ceea ce era adevărat. Eu i-am spus de Grace, de sărut, de mesajul pe care mi l-a trimis după ce ne-am despărțit. *N-aș fi umblat după tine dacă n-aș fi simțit și eu aceeași atracție.* Am crezut atât de mult timp că îi eram indiferent, când, de fapt, ea mă urmărea în stilul ei ciudat, tăcut. Nu obișnuiam să vorbesc despre chestiile astea cu Murray, pentru că de obicei nu făceam chestii din astea, dar a fost plăcut. Mă bucuram că am și eu în sfârșit ceva de împărtășit.

— Uită-te la noi – doi nebuni îndrăgostiți, spuse Muz, sări în pat lângă mine, își împleti picioarele în jurul coapselor mele și își vârî nasul în gâtul meu, ca un câine zdrențuros, așa cum făcea de obicei.

Încă nu eram sigur de ideea asta legată de dragoste, dar e adevărat că eram nebun.

Capitolul 13

APOI S-A LĂSAT liniștea.

Nu știu la ce anume mă așteptam. Eram conștient că un singur sărut la beție nu o constrângea pe Grace să mi se dedice cu trup și suflet, dar mă gândeam că măcar sentimentele noastre vor fi mai... *evidente.* Că, din moment ce acum știam că mă place, va fi mai ușor să o scot afară din forul ei interior în acele zile în care se închidea în sine, că-mi va fi mai ușor să stau în preajma ei atunci când se prefăcea că e singura persoană din lume, mai ușor să-i ating din întâmplare mâna, fără ca ea să înlemnească, de parcă i-ar străbate șira spinării un curent electric. Mă gândeam că, după ce doi oameni se sărută, lucrurile încep să se așeze de la sine. Evident, m-am înșelat amarnic.

Săptămâna de după sărutul nostru a decurs cam în felul următor.

SÂMBĂTĂ

Când am ajuns acasă de la Muz după-amiaza, devreme, i-am trimis lui Grace un mesaj (după ce dezlipisem așternutul

de pe pat și îl îndesasem în mașina de spălat, cu mănuși și o mască chirurgicală pe față).

HENRY PAGE

Bleah. M-am trezit cu senzația că am făcut gargară cu un hamster mort. Am auzit că Heslin a fost pedepsit, sărmanul. Ce mai face Grakov? Vrei să ne vedem weekendul ăsta?

GRACE TOWN

Mă simt bine în dimineața asta. Te voi anunța cu privire la weekend. Să ai o zi bună.

DUMINICĂ

În ciuda cuvintelor ei, Grace Town *nu* m-a anunțat cu privire la weekend. Știu asta pentru că am petrecut cea mai mare parte a celor 48 de ore așteptând să-mi dea mesaj, dar nu mi-a scris, așa că duminică m-am băgat în pat la opt seara, însă am adormit abia când cerul a început să capete o nuanță palidă de roz în zorii zilei, care se vedeau prin ferestrele de la demisol.

LUNI

Grace Town păși dimineața în biroul redacției, înainte de cursuri, dădu din cap în semn de salut, adună un teanc de foi de pe biroul ei și plecă. În acel moment, am devenit destul de sigur că Sărutul (după cum avea să fie numit) nu fusese decât

o halucinație provocată de o ușoară intoxicație cu metanol de la punci. Toată ziua mi-am dorit să plec acasă și să mă interesez de licee la care m-aș putea muta, licee care nu ar strâmba din nas la ideea unui transfer în ultimul an.

Din păcate, am fost nevoit să rămân la liceu după ore ca să termin (adică să încep) prima temă pentru cursul de engleză al lui Hink, să-mi fac temele la matematică, pe care le neglijasem, să-mi deschid întâia oară manualul de spaniolă și să încep să mă gândesc la admitarea la facultate, motiv pentru care eram încă la bibliotecă când am primit mesajul lui Grace și-am simțit că inima-mi saltă până-n gât. Situația era mult, mult mai gravă decât îmi închipuisem.

HENRY PAGE

Vrei să jucăm touch football în serile de joi? Hink formează o echipă de profesori şi elevi pentru „menţinerea unei condiţii fizice bune" şi vrea să ştie dacă te bagi şi tu. Mi se pare că se bagă toţi ceilalţi (adică toţi ceilalţi profesori). Eu nu joc, dar aş vrea să vin să vă fac galerie.

Mă așteptam la un mesaj de genul „Am greșit vineri noaptea" sau „Nu vreau ca treaba să fie ciudată între noi", dar cu asta ce să fac? Era pur și simplu o formă de tortură. Pe de altă parte, dacă mă alăturam echipei de fotbal recreațional a profesorilor, aveam două avantaje:

1. Grace Town, evident. Evenimente sociale obligatorii înseamnă mai mult timp obligatoriu petrecut împreună, în afara liceului, a biroului și a mașinii lui Grace.
2. Aveam ocazia să le demonstrez profesorilor, mai ales celor care încă-și închipuiau că sunt echivalentul masculin al lui Sadie Page, că nu eram nici răzvrătit în mod criminal, nici genial în mod psihotic.

Pe de altă parte, exista un mare dezavantaj:

3. Sportul.

Balanța aproape că se înclina în favoarea dezavantajelor. Simțeam o durere interioară la gândul că voi fi urmărit de Grace în timp ce o dau în bară cu încercările de coordonare mână-ochi. Dar nu puteam să dau cu piciorul ocaziei de a petrece mai mult timp cu ea. Așa că i-am scris:

HENRY PAGE

Da, cred că aș putea profita de ocazia asta și să ajung la un metru distanță de domnul Hotchkiss. În clasă, mă pune să stau tocmai în fundul încăperii, însă pe teren nu va putea să se ascundă de mine!

Ai idee când au de gând să jucăm? Apropo, cum îți merge ziua de luni?

GRACE TOWN

Meciul începe la patru după-amiază. Joi, în fiecare săptămână. A fost OK azi. Am ajutat-o pe Lola cu problemele de design pentru articolele pe care le avem în momentul de față. Chiar crezi că ar fi OK să publicăm articolul ăla de 10 000 de cuvinte despre turneele Magic: The Gathering...?

A! Poate că am putea stabili „Magic: The Gathering" ca temă generală?

Scuze că nu am putut fi de față să vă ajut, am o grămadă de teme de făcut...

Nu ți-am spus că am stabilit acum vreo săptămână că asta va fi tema? Acea incredibilă operă literară va fi opera magna a ziarului Westland Post.

(Cu toate că ar trebui, poate, s-o scurtăm până la 9 000 de cuvinte.)

Ce planuri ai în seara asta?

Tocmai am plecat de la birou și mă duc să petrec timp cu niște fete de la East River, cu care obișnuiam să alerg pe pistă. S-ar putea să am nevoie de una sau trei beri, după încercarea asta de a corecta ortografia lui Galaxy.

S-ar putea să nu fie o idee atât de bună frigiderul ăla de bere. Probabil că devin alcoolic până la finalul anului, nu glumesc.

Așa sunt cei mai buni scriitori! Hemingway ar fi mândru de tine. Chiar... o să bei niște shoturi înainte de fotbal? Doar nu degeaba i se spune băuturii curaj lichid.

Băutura înainte de fotbal constituie 95% din strategia mea.

Și ceilalți 5%?

1% talent atletic pur, nediluat. 4% baftă.

E o strategie îndrăzneață, Cotton. Să vedem dacă-i iese*.

Într-adevăr. În 60% din cazuri, are succes de fiecare dată*.

---

* Replică din comedia *Dodgeball/Pazea la minge* (n.t.).
Replică din comedia *Anchorman/Un știrist legendar* (n.t.).

MARȚI

La ora prânzului, ne-am dus la o cafenea din apropierea mallului și am stat împreună la coadă, în tăcere, pentru că era o Zi Proastă pentru Grace și pentru că abia dacă îmi adresase câteva cuvinte în ultimele ore – și nu e ușor să faci conversație, dacă interlocutorul e cu mintea în altă parte. De la difuzoare se auzi piesa „Can't Help Falling in Love", în varianta lui Elvis, și era atât de răsuflată, încât a trebuit să strâng din buze ca să nu izbucnesc în râs.

Când am ajuns la tejghea, eu am cerut un ceai. Grace nu voia nimic, însă a insistat să-mi plătească băutura, iar eu i-am dat voie, pentru că îmi dădea o stare bună. Oamenii nu făceau cinste oricui, nu?

În acel moment, în timp ce Elvis îngâna *„Take my hand, take my whole life too"** în difuzoare, ceaiul însemna mult mai mult decât frunzele cufundate în apă opărită. Simboliza, după o jumătate de săptămână de nimicnicie, faptul că Grace Town încă simțea un interes față de mine, chiar dacă nu putea exprima asta în cuvinte.

— Mai exact, care parte din costumul ăla ne va camufla ca să o putem urmări?, am spus eu.

Venise noaptea de marți, după o săpămână de când Madison Carlson ne furnizase informații din interior, iar eu conduceam spre Liceul East River. Murray era alături, pe scaunul din dreapta șoferului, purta un pardesiu lung și o

* Vers din cântecul „Can't Help Falling în Love" (n.t.).

pălărie de fetru cu boruri largi, iar între buze ţinea un trabuc pe care încă nu şi-l aprinsese.

— Ploaia cădea precum gloanţele, spuse Murray cu trabucul fixat în colţul gurii şi continuă să nareze pe un ton sumbru evenimentele serii, vorbind cu un accent american tipic anilor 1950.

De fapt, nu ploua deloc.

— M-am întors către puşti – Murray se întoarse cu faţa la mine – şi am spus: „Sper că ştii în ce te bagi". Era un tip de treabă, înalt de aproape doi metri, numai piele şi os, şi avea un cap bunicel înşurubat pe umeri. Nu mă lăsa inima să-i spun că tipa după care era mort era ca fumatul pasiv: frumoasă, dar fatală.

— Nu e frumos când fumezi pasiv.

— Puştiul spuse ceva stupid, dar l-am ignorat. „Ne apropiem de East River", am spus în timp ce dădeam colţul, iar în faţă se iviră luminile acre ale liceului. „Parchează aici, altfel pun ochii pe noi cât ai zice peşte."

— Serios, dacă nu taci şi nu-ţi dai jos pălăria, te las în maşină.

— Nu mai puteam să suport smiorcăielile puştiului. Îmi ardeau rău buzele după un fum.

Murray aprinse un chibrit şi dădu să-şi aprindă trabucul, tocmai în maşina maică-mii. I-am dat una după ceafă.

— Au, căcat, bine, gata!, spuse el şi scuturã chibritul până când se stinse.

Îşi dădu jos pălăria, îşi lăsă trabucul în maşină şi pornirăm

spre luminile albe ale terenului de sport de la East River. Vântul se înteți și împrăștie mirosul curat și răcoros al toamnei. Frunzele moarte trosneau sub tălpile noastre. Becurile stradale luminau obscur în întuneric, însă străzile erau pustii și tăcute. Am vârât mâinile în buzunar și m-am întrebat ce naiba voia Madison Carlson să vedem aici.

Când am ajuns la pistă, am găsit tribunele pustii, așa că am stat deoparte, în umbră. Muz mă înghionti în coaste, arătă spre celălalt capăt al terenului și spuse: „Uite acolo", fără să fie deloc nevoie de așa ceva, din moment ce era singura persoană de pe teren, o mică siluetă conturată pe fundalul unei galaxii de lumină fluorescentă.

Grace era îmbrăcată în hainele ei obișnuite, băiețoase și prea mari, însă ceva era diferit în seara asta. Avea părul strâns la spate, chipul îi era rozaliu și năpădit de transpirație și stătea aplecată, cu mâinile pe genunchi, respirând greoi. După un minut, se ridică și șchiopătă – fără baston – înapoi, la linia de pornire, unde se așeză în genunchi. Inspiră adânc. Începu să alerge, șchiopătând haotic, cu o grimasă pe chip, care se lărgea de fiecare dată când piciorul ei rănit se izbea de cauciucul roșu al pistei.

— Ce face?, spuse Muz în timp ce o urmăream.

Poate pentru că de obicei era atât de palidă și de fărâmicioasă – nu fragilă, nici pe de departe, ci doar dură, cumva –, nu-mi închipuisem niciodată că ar fi în stare de un asemenea efort fizic. După ce alergă vreo 30 de metri, Grace se opri, țipă și începu să-și smulgă părul. Își luă bastonul

din locul în care fusese aruncat, la marginea pistei, și îl izbi de piciorul rănit iar și iar și iar, apoi se prăbuși grămadă, suspinând puternic. Nu e de mirare că încă șchiopăta când mergea, după atât de mult timp.

— Doamne Sfinte, spuse Murray și își scoase un alt trabuc din buzunarul interior al pardesiului.

De data asta, nu l-am împiedicat să-l aprindă. Trase îndelung, de parcă chiar ar fi fost cine știe ce detectiv dur, scos dintr-un roman polițist.

— Fumatul pasiv, în carne și oase, spuse el cu accentul american, expirând fumul, care îi curse dintre buze în șiroaie fumurii. N-am vrut să-i spun nimic puștiului, dar cum stăteam așa, privind-o, m-am gândit că, dacă avea de gând să o tragă pe tipă în piept, s-ar fi îmbolnăvit din ce în ce mai tare.

MIERCURI

— Invit-o-n oraș, îmi spuse Murray a doua zi după-amiază.

Ne hotărâserăm să nu-i spunem Lolei că am văzut-o pe Grace pe pistă, pentru că a) ar fi tras concluzia evidentă – Grace era profund traumatizată emoțional și o influență, e clar, nefastă –, pentru că mi-ar explica într-un mod mult prea lucid că trebuie să o evit și pentru că b) ne simțeam deja suficient de prost din cauza a ceea ce făcuserăm, a ceea ce văzuserăm. Am purtat amintirea acelei nopți toată ziua, a rămas lipită de mine de parcă aș fi umblat prin pânze de păianjen. Prin urmare, la fel ca amintirea legată de cimitir, mă străduiam acum să uit complet episodul.

— N-ai să ajungi să te culci cu ea, dacă te smiorcăi toată ziua ca o floare delicată. Nu mai fi așa o fofoloancă.

— Murray, se răsti Lola. Am mai discutat chestia cu „fofoloancele"

— A, da, căcat, își ceru scuze Muz, pe un ton sincer.

Lăsă jocul lui *CoD*, se răsuci pe canapea și se întoarse cu fața către pat, în care zăceam Lola și cu mine.

— Vaginele sunt destul de mișto și nici nu mă gândeam să insinuez că organele reproducătoare feminine sunt slabe. Am folosit termenul cu sensul lui colocvial, dar îmi dau seama că vorbele mele ar fi putut fi considerate jignitoare. Voi evita să mai folosesc astfel de expresii de acum înainte.

— Mulțumesc.

— Oricum, trebuie să zici un gest grandios. Așa am câștigat-o eu pe Sugar Gandhi.

— Sugar Gandhi aproape că ți-a tras una peste bot când ai început să plângi acasă la Heslin.

Lola dădu din cap și se întoarse către mine.

— Henry, trebuie să-i spui că ții la ea. Gata cu prostiile astea criptice. Dacă vrei ceva, o spui răspicat. Trimite-i chiar acum următorul mesaj: „Mi-a plăcut să te sărut și ar fi foarte tare dacă am repeta experiența cândva. Ce zici?"

— Știi măcar ce anume urmărești la tipa asta?, întrebat Murray. Adică vrei într-adevăr să începi o relație, din moment ce oricum pleci la facultate la anul? Sau vrei doar să i-o tragi?

— Frumos spus, ca de obicei, prietenul meu australian, am zis eu.

Problema era că, de fapt, *știam* ce-mi doream de la Grace Town. Normal că voiam să mă culc cu ea. Voiam să-mi fie iubită. După câțiva ani, voiam să mă căsătoresc cu ea. Apoi, la bătrânețe, voiam să beau ceai de mentă cu ea și să le citim din Harry Potter nepoților pe pridvorul unei case vechi, departe, la țară, urmărind cum se apropie încet o furtună de vară. Oare ceream prea multe?

— Poate că sunt blestemat să-mi petrec toată viața singur.

Mi-am scos telefonul, am deschis aplicația Notes și am început să scriu.

> Varianta a patra
>
> Pentru că pare o mare bătaie de cap să-ți placă de cineva. Ți se înfierbântă creierii, rotițele din interior se frământă, până când tot uleiul gândurilor se arde. Focul se extinde până-n piept, unde îți pârjolește plămânii și-ți transformă inima într-un tăciune aprins. Și, când ți se pare că flăcările ți-au mistuit totul, mai puțin scheletul, scânteia sare de pe oase și îți incendiază toată viața, nu numai carnea.

— Doamne, Henry, spuse Lola, dând ochii peste cap după ce citi peste umărul meu. Cât de melodramatic.

— Taci, frate. Nu-mi cunoști frământările.

Mai târziu, după-amiază, i-am scris lui Grace un mesaj și m-am folosit de singura scuză care mi-a venit în minte ca să încep o conversație:

HENRY PAGE

Știi cumva dacă primul meci de fotbal e mâine?
Să vin pregătit de snopit fraierii?

GRACE TOWN

Da, e la patru după-amiază. Poți începe să te superi.
Vreau să văd cum îi faci una cu pământul.

Stai liniștită, așa voi face. Poate. E posibil.

Încrederea ta e molipsitoare.

Bine, atunci cum sună asta? „Le voi face parte de răzbunările Mele cele mari, aducând asupra lor strașnice pedepse, celor ce vor cuteza să împiedice sau să facă contact violent cu echipa mea de fotbal. Când mă voi răzbuna pe ei, vor ști că Eu sunt Randy Knupps."* E mai bine? E mai bine.

Mă bucur că sunteți în echipa noastră de fotbal, domnule Winnfield.**

Spune „fotbal" încă o dată. Te provoc.
Insist să mai zici „fotbal" o dată, căcatule!***

---

* Citat din *Vechiul Testament* și replică din filmul *Pulp Fiction* (n.t.).
** Jules Winnfield, personaj din filmul *Pulp Fiction* (n.t.).
*** O altă replică faimoasă a lui Jules Winnfield (n.t.).

JOI

După-amiaza a venit mult prea repede, după cum am observat că se întâmplă cu evenimentele pe care nu le aștepți cu drag. După ultimul curs, m-am dus direct la vestiarul băieților și m-am schimbat în puținele haine pe care le aveam și despre care s-ar fi putut zice că sunt „de sport" Trecusem de 1,80 metri cu vreun an în urmă, însă greutatea mea încă nu-mi ajunsese din urmă înălțimea, în ciuda faptului că băgam mâncare în mine ca într-un tocător de resturi. Arătam deosebit de deșirat în costumul meu sportiv, eram numai brațe și picioare și speram ca Grace să nu fie din cale-afară de scârbită de trupul meu palid și fusiform.

— Povestea asta *nu* se va termina cu bine, am oftat eu, gândindu-mă că ar fi fost bine să-l șantajez pe Muz, să se alăture echipei, ca toată lumea să fie atât de uimită de talentul lui atletic, încât să nu observe cum mă furișez și mă ascund sub tribune.

— Îți stă foarte bine, Henrik, spuse Grace, cu un rânjet abia stăpânit, când mă văzu îmbrăcat în costumul de sport.

Șchiopăta din nou mai pronunțat, ca un fel de antagonist de modă veche din filmele cu James Bond, iar expresia feței îi tresărea de durere când mergea. („Procesul de recuperare mă epuizează", îmi explicase cu o zi înainte. Am dat din cap și m-am prefăcut că nu observ cât de ușor îi e să mintă.)

— Te urăsc, am spus eu.

Profesorii de la diverse licee organizau între ei jocuri de recreere distractive în fiecare săptămână, dar adesea aduceau

cu ei și elevi, ca să aibă un avantaj. Hink – care nu mai jucase și care, se pare, avea o fire competitivă – s-a gândit că ar fi o idee bună să îi insufle echipei puțin spirit tineresc, așa că mai erau doi elevi de față, în afară de mine și de Grace. Suki Perkins-Mugnai, care, din câte am înțeles, era un fel de copilă-minune a fotbalului pe atinse, și un tip care repeta ultimul an a treia oară, pe care nu l-am cunoscut niciodată decât sub numele de „Buck" Buck era scund și îndesat, avea o mustață și mai neîngrijită decât Murray și bănuiam că face parte din echipă doar pentru că arăta ca un condamnat de treizeci de ani.

— Sunteți gata?, spuse Hink când ne-am întâlnit în fața biroului lui după zece minute.

Purta echipament sportiv și arăta ca o întruchipare a lui Kip Dynamite, când acesta s-a dus să se întâlnească cu LaFawnduh în stația de autobuz. Ne-am străduit cu toții din răsputeri să nu râdem de combinația lui vestimentară: o bandană în jurul capului și șosete înalte până la genunchi. Măcar nu urma să fiu persoana cu cele mai ridicole haine de pe teren.

Am mers cu Hink până la terenul de fotbal, unde ceilalți profesori deja se încălzeau, se întindeau și exersau pase.

— Doamne, e îngrozitor, spuse Suki. Niciun licean nu ar trebui să-și vadă vreodată profesorii în pozițiile astea.

— Dacă scena de față ar face parte dintr-un film, am spus eu, strâmbându-mă la imaginea echipei noastre pestrițe, noi am juca rolul unor defavorizați care își depășesc marile defecte personale și până la urmă câștigă întregul turneu. Ca în *Dodgeball.*

— Mda, nu prea văd cum te-ar putea ajuta talentul de a te feri de chei franceze, spuse Grace. Ați dat de naiba.

— Nț, nț. Voi, puțin credincioșilor, am spus eu și am început să-l imit pe ascuns pe Hink, care făcea exerciții de întindere, fapt ce a făcut-o pe Suki să se prăpădească de râs.

— Mai bine zis voi, lucid gânditorilor, spuse Grace.

Făcu semn spre celălalt capăt al terenului.

— Cu ăia jucați.

S-a adeverit că situația noastră semăna mult mai mult cu povestea din *Dodgeball* decât mă așteptasem, mai puțin în privința finalului fericit. În loc să ne înscrie pentru jocurile de nivelul Începătorilor sau măcar de nivel Intermediar, Hink ne introdusese echipa în categoria Avansaților, în mare parte (de fapt, numai) pentru că Suki Perkins-Mugnai mai jucase în trecut, iar faptul ăsta ar fi fost de-ajuns să ne calificăm.

Echipa adversă era compusă în întregime din profesori de educație fizică și din atleți-vedetă cu răni ușoare, de la Liceul Rockwood, și toți semănau leit cu Muntele din *Urzeala tronurilor*. Jucau (și câștigau) împreună de atâta timp, încât ajunseseră să investească în uniforme adevărate, tricouri negre cu câte un blazon care întruchipa o inimă cu aspect anatomic realist, strivită într-un pumn strâns.

Meciul a decurs cam așa cum mi-am închipuit. Grace a stat în tribune și ne-a aclamat, fluturând un pămătuf colorat atașat de bastonul ei, în timp ce echipa Sfarmă-mațe ne-a arătat cu precizie de ce purta numele ăsta. (Numele echipei noastre, datorită lui Hink, era tot „Salut, Maria, am putea să

ne hotărâm și să te anunțăm mai târziu?") Majoritatea celor din echipa adversă erau ori jucători profesioniști, ori foști jucători, și uitau frecvent de aspectul „pe atinse" al jocului, recurgând direct la placaje.

Întâia oară când balonul îi fusese pasat lui Buck, acesta se uită la el, se uită la avalanșa de brute care se îndreptau spre el și spuse: „S-o credeți voi", se întoarse și o luă la goană. Nu l-am mai văzut niciodată.

Eu m-am străduit să intru în contact cu mingea cât mai puțin posibil și i-o pasam întotdeauna lui Suki, care, într-adevăr, era singura persoană care știa cu ce se mănâncă jocul ăla. Ea fu cea care marcă cele două puncte ale noastre, din cauza cărora jucătorii Sfarmă-mațe fură extrem de nemulțumiți, în ciuda faptului că oricum ne măcelăreau.

Hink era ca o gazelă nou-născută care încă nu învățase să meargă. Beady și-a luxat glezna după numai șapte minute de stat pe teren. Profesorul meu de matematică, domnul Hotchkiss, parcă mă detesta și mai mult în timpul meciului decât în clasă, fapt care contravenea scopului pentru care m-am obosit să fiu de față de la bun început. În fine, când să ne apropiem de sfârșitul acestei experiențe infernale, pentru că biata Suki părea la un pas de moarte, după ce s-a chinuit și a tras de una singură după ea întreaga noastră echipă împotriva unei cete de bizoni, m-am trezit, din neatenție, cu balonul în brațe, fără să am cui să-l pasez.

În urma impactului, orizontul se făcu vertical, cu o smucitură violentă. Adineauri eram în picioare, întrebându-mă

panicat ce să fac cu mingea, după care am ajuns întins pe pământ, încercând din răsputeri să respir.

— Scuze, frate, inerţia asta, spuse uriașul care intrase în mine ca plugul.

Mă apucă de braţ și mă trase în sus, în ideea unui gest prietenos, probabil, dar din moment ce nu mai aveam aer, n-am fost în stare decât să-i fac un semn jalnic cu mâna liberă.

— Poate ați face bine să treceți la Intermediari. Sau la Începători.

Îndreptându-mă împleticit spre tribune, convins că îmi fracturasem măcar câteva coaste, am văzut-o pe Grace chicotind, evident, în stilul ei diabolic. M-am uitat pe furiș la ea de câteva ori, în timp ce traversam istovit terenul, însă nu am văzut nicio urmă din nebunia care o cuprinsese pe pista de alergare în noaptea de marți.

— Numai. Niciodată, fură primele cuvinte pe care i le-am adresat după ce mi-am recăpătat capacitatea de a vorbi.

După ce echipa Sfarmă-maţe ne-a macerat până la capăt, Hink ne-a făcut tuturor cinste cu cina, pentru a-şi cere scuze pentru ceea ce, în final, nu a fost altceva decât un sacrificiu ritual: şaisprezece puncte la două. Totuşi a meritat să traversez infernul, pentru că am ajuns să stau lângă Grace la masă. Dispoziția ei era dintre cele mai bune, mă tachina cu veselie, pentru că nu reușeam să-mi mănânc bucățelele de sushi cu bețișoarele, și se întreba cu glas tare dacă îl vom mai vedea vreodată pe Buck sau dacă încă alerga la ora asta, ca un fel de Forrest Gump.

Hotchkiss mi-a spus chiar că nu mă descurcam la fel de bine ca Sadie, la orele de matematică, și că trebuia neapărat să-ncep să predau temele, dacă-mi doream să trec semestrul, cu chiu, cu vai, ceea ce a fost un gest drăguț din partea lui. Poate că începea, în sfârșit, să priceapă că eram persoane diferite și că, probabil, nu voi aprinde petarde sub biroul lui.

În cele din urmă, am consimțit cu toții la hotărârea de a nu mai juca fotbal de recreere până la moarte și, astfel, aproape că a meritat să suport toate vânătăile și șocul mintal pentru a putea petrece alte câteva ore alături de Grace, într-una din Zilele ei Bune.

VINERI

Dimineața ne-am întâlnit în bibliotecă, înainte de cursul comun, eu cu planul de paginație împăturit și ținut sub braț, ea cu un termos și două cești delicate, cu ilustrații din *Alice în Țara Minunilor* și cu mici etichete prinse de toarte, pe care scria *Bea-mă*. Lola își pierduse în sfârșit cumpătul și ne ceruse vehement să alegem o temă, ca ea să poată începe lucrul la copertă și la articolele principale. Obținusem tot ceea ce era posibil de pe urma articolului despre Magic: The Gathering, câteva pagini cu fotografii și rapoartele săptămânale pline de entuziasm ale lui Galaxy Nguyen, despre întâmplările ivite pe parcursul anului. Se apropia momentul decisiv.

Am urmat-o în tăcere pe Grace, printre rafturile de cărți, până în străfundurile bibliotecii, mai departe decât ne aventuraserăm vreodată, fără ca vreunul din noi să scoată măcar un cuvânt, atât de somnoroși eram.

Aici, în spate, nu erau nici scaune, nici mese, aşa că ne-am aşezat pe covor, cu picioarele încrucişate, şi am răsfirat planşele între noi, pe jos. Grace ne turnă ceai – cu caramel şi vanilie, spuse ea, nici pe departe cu atâta cofeină câtă aveam noi nevoie la ora asta nefirească –, apoi ne-am pus să numerotăm căsuţele, de la 1 la 30, fiecare reprezentând câte o pagină din ceea ce urma să devină, în final, un ziar complet. Avându-le pe toate întinse în faţa noastră, am ajuns la concluzia că tot conţinutul pe care îl adunaserăm până în acel moment nu putea ocupa decât aproximativ o treime din spaţiul disponibil, chiar şi dacă am fi inclus articolul de 9 000 de cuvinte despre Magic: The Gathering.

Futu-i!

Iniţial, am lucrat cu un aer pur profesionist. Am stat la distanţă unul de celălalt. Grace stătea cu spatele drept şi cu chipul inexpresiv şi creiona tot felul de idei. *Posibil articol controversat despre educaţia sexuală?*, scrise ea. *Prim-plan anost al unui elev sportiv/atlet în devenire?* Pe parcursul următoarei ore, pe măsură ce ne-am trezit amândoi, a devenit clar faptul că era o Zi Bună pentru Grace. Veni lângă mine. Îşi sprijini capul pe umărul meu în timp ce lucra, de parcă am mai fi avut astfel de momente intime de sute de ori.

Îmi amintesc limpede faptul că m-am gândit *Doamne, e atât de derutant.* Pentru că aşa era. Trecuse o săptămână fără să-mi arate niciun gest de afecţiune şi acum, poftim, părul ei (neobişnuit de) curat şi pieptănat îmi cădea pe spate, stătea cu cotul sprijinit pe genunchiul meu şi-mi trasa cu degetul mic

cercuri pe pantof. Mirosul ei, calm, amețitor și stătut, cumva, îi emana din piele și-mi umplea gândurile cu posibilități agitate. Aproape că am avut senzația că eram împreună.

După aia nu am mai avut cum să facem nimic. Am rămas cu creionul în mână, dar nu am mai făcut nici măcar un semn pe hârtie. Nu voiam să mă mișc, ca nu cumva Grace să creadă că stăteam într-o poziție incomodă. Așa că mi-am lăsat capul pe capul ei și am respirat încet și constant, în timp ce ea mâzgălea planșele cu paginația, aparent fără să-și dea seama de apropierea dintre trupurile noastre. Am rămas așa mult timp, până când sună clopoțelul, iar Grace se ridică încet, în capul oaselor, și căscă, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

Însă ceea ce m-a derutat cu adevărat au fost ochii cu care m-a privit când s-a întors spre mine, aceiași ochi cu care m-a privit după Sărut. O clipă s-a uitat la mine derutată, aproape incredulă, ca și cum s-ar fi așteptat să dea de altcineva lângă ea, nu de mine.

Cum să-mi explic acea privire? Ce însemna? Sau poate era doar o închipuire de-a mea?

— Te duc cu mașina azi după-amiază?, spuse ea după ce-și reveni și începu să împăturească planșele, apoi mi le dădu.

— Da, OK, am spus eu. Ar fi drăguț.

Grace dădu din cap, se ridică și plecă, la fel de indiferentă ca de obicei.

M-am hotărât să lipsesc de la primele două ore, pentru că asta era ziua decisivă. Nu se putea altfel. Nu aș mai fi rezistat

încă un weekend, fără să știu dacă avea aceleași sentimente față de mine pe care le aveam eu față de ea, cu atât mai puțin încă o săptămână. Așa că m-am dus în biroul nostru, am stins toate luminile și m-am ascuns sub masă. Stând acolo așa, în poziția fetală, i-am scris un mesaj, după cum mă sfătuise Lola, însă cumva nu mi s-a părut un gest suficient de semnificativ. Nu mi s-a părut suficient de grandios. Dacă am fi devenit un cuplu, prin cine știe ce miracol, îmi doream ca povestea noastră să înceapă de la un episod extraordinar, nu de la o amărâtă de conversație pe Facebook.

În cele din urmă, m-am hotărât să concep o prezentare PowerPoint în stilul meu unic, cu titlul „De ce ar trebui să fii iubita mea", inspirată dintr-o prezentare asemănătoare, extrem de convingătoare, pe care o văzusem pe Imgur. N-aș fi făcut așa ceva dacă n-aș fi cunoscut-o pe Grace. M-am gândit la discuția pe care am avut-o în acea noapte, pe marginea iazului ascuns, despre mântuirea cosmică. Grace mi-a vorbit despre curaj și despre posibilitatea ștergerii păcatelor în cele din urmă, a spus că trebuie să facem tot ceea ce ne stă în putere, atât timp cât atomii noștri sunt organizați într-o asemenea ordine încât să formeze spiritul nostru conștient. În clipa aia, în timp ce scriam prezentarea PowerPoint, mi s-a părut că înțeleg în sfârșit de ce nu o deranja nimicnicia. Am înțeles că aceste gânduri aveau darul de a ne face neînfricați, din moment ce, până la urmă, Universul avea grijă de noi. Ne

promitea iertarea tuturor tâmpeniilor comise. Iertarea totală a păcatelor.

Nu era important dacă avea să accepte sau să refuze. Până la urmă, nu era important.

Așa că mi-am scris prezentarea cuibărit sub birou. Abia dacă am simțit când a intrat Lola, iar ei, aparent, nu i s-a părut atât de ciudat faptul că stăteam chircit pe podea, sub mobilă, încât să mă ia la întrebări, așa că mi-am văzut de treabă în tăcere, până când am terminat. Și chiar *am terminat*. Textul era hazliu, caraghios și, speram eu, suficient de amuzant încât să-i provoace râsete.

De ce ar trebui să fii iubita mea

O prezentare PowerPoint cu informații utile, de Henry Page

Argumente principale

- Esti atrasă de băieți (sper – nu ar fi prima oară când m-aș înșela).
- Întâmplarea face că sunt băiat.
- Mi-a plăcut când ne-am sărutat. Atât de mult, încât mi-ar plăcea să ne sărutăm periodic.
- După cum ai spus cândva cu atâta înțelepciune: #YOLO.

Avantajele unei relații cu mine

- Pronunț corect „GIF".
- Maratoane *Star Wars* cu pizza și înghețată.
- Ți-aș da voie să mă săruți cu limba oricând ai simți nevoia.
- Aluziile mele culturale sunt scăpate de sub control*.
- Nu mă zgârcesc la guacamolele de la Taco Bell.
- Ai avea o relație cu mine.
- Te rog.

* Replică din comedia *This is the End/A venit sfârsitu* (n.t.).

Ce te așteaptă

O analiză a lui Henry Isaac Page pe părți constitutive

- Fac dușuri regulat
- Nu sunt homeless
- Umil
- Personalitate uluitoare
- Cunoștințe despre meme-uri
- Știu bine gramatică
- Istețime pură

O relație cu mine: argumente pro și contra

PRO	CONTRA
Pot prepara atat brioșe, cat și mini-pizza.	Niciunul dintre preparate nu e prea bun.
Știu să fac prezentari PowerPoint romantice.	Cea de față ar putea fi considerată harțuire sexuală
Dețin o colecție vasta de carți *Pokemon* și diverse obiecte *Doctor Who*.	S-ar putea ca parinții tăi sa nu fie de acord să ai o relație cu un tip dur.
Nu te voi părăsi așa cum a facut iubitul tau din școala primară. (Ce ticălos.)	Ai putea spune că te urmăresc, adică în sensul ăla ciudat
Ricky Martin Knupps II s-ar bucura de o copilarie mai stabilă daca am oficializa relația noastră.	Gata cu punctele contra. Cele pro câștigă!

Mărturii ale vedetelor

„Fiind un narator de încredere, mă poți crede pe cuvânt că Henry Page e un fulg de nea deosebit și unic. În Tyler ne încredem."

– renumit narator de încredere, Tyler Durden

Am citit şi recitit şi citit din nou, în timp ce mă întrebam: *Să-i arăt?* Chiar *o să-i arăt?*

Atunci a început să cânte „Someday", de la The Strokes, în playlistul Spotify al Lolei.

Piesa mea pentru Grace.

Piesa noastră.

— Nu ştiam că-ţi plac The Strokes, i-am spus Lolei.

— Hmm?

Lola se răsuci încet pe scaun.

— A, nu prea le cunosc muzica, dar Grace o asculta ieri şi mi-a plăcut.

Hai s-o facem, m-am gândit, am deschis Facebookul şi am scris:

HENRY PAGE

Grakov. Vino în aulă în timpul ultimei ore. Spune-le că e vorba despre ziar, ca să te lase să lipseşti. Vreau să-ţi arăt ceva.

GRACE TOWN

Henrik. Cât de şiret. Ne vom vedea acolo.

Am clipit de câteva ori, mi-am oprit calculatorul şi am rămas în birou tot restul zilei. Directoarea Valentine a trecut pe hol, la un moment dat, m-a văzut cu fruntea lipită de suprafaţa biroului şi a zis:

— Page, nu trebuia să fii la ore?

La care am răspuns, fără să-mi ridic capul:

— Hormonii mei de adolescent mi-au provocat o fragilitate emoțională prea mare încât să pot fi prezent într-un mediu de studiu.

Valentine nu a spus nimic câteva clipe, apoi doar:

— Bine. Dă-i bătaie.

Și așa am făcut.

Capitolul 14

VA TREBUI SĂ MĂ SINUCID, am gândit în timp ce mă plimbam înainte și-napoi pe scena din aulă, în acea după-amiază. Chiar nu puteam vedea nicio cale de scăpare. Planul meu era în mod clar de o prostie spectaculoasă și nu credeam că aș putea trăi cu amintirea unui refuz umilitor, chiar dacă aș fi avut convingerea mântuirii universale.

Grace întârzia, motiv pentru care începeam să intru în panică și să mă gândesc că nu mai vine, deznodământ care mi-ar fi convenit, de fapt. M-am gândit să dau bir cu fugiții, dar apoi ușa din capătul aulei s-a deschis cu un scârțâit, iar Grace a pornit spre scenă de-a lungul culoarului principal, trecând pe lângă rânduri și rânduri de scaune, sprijinindu-se greoi pe baston. Părea atât de mică în acea încăpere vastă și pustie, mergând în fruntea umbrei ei lungi. Ca o statuetă miniaturală, încadrată într-o diorama.

— Ce-i asta?, spuse ea văzând că sar de pe scenă și vin alergând ușor înspre ea.

— Un gest grandios, pe care-l voi regreta cam în cinci minute.

— A...

Am apăsat pe butonul de pornire al proiectorului și pe ecran apăru titlul prezentării.

— Ești o ființă umană ridicolă, spuse Grace, însă părea amuzată și zâmbea.

Apoi am pășit împreună până la primul rând de scaune, ea și-a lăsat jos ghiozdanul și a luat loc.

— Atunci, hai să-i dăm drumul acestei curse a regretelor.

Grace urmări prezentarea printre degete, de parcă ar fi fost un film horror, spuse chestii precum: „Îmi pare atât de rău pentru tine în clipa asta" și râse. Am apăsat pe *Next,* iar și iar, până când apăru pe ecran partea cu *Dacă* începi o relație cu mine: pro și contra, și i-am urmărit privirea trecând dintr-o parte în alta, în timp ce surâsul îi devenea din ce în ce mai larg. Însă când ajunse la penultimul argument pro (*Nu te voi părăsi așa cum a făcut iubitul tău din școala primară*), Grace îngheță imediat.

— Oprește, spuse ea cu un glas puternic și limpede, însă nu am avut timp să opresc prezentarea, pentru că ea deja era în picioare, cu ghiozdanul azvârlit pe umăr, și porni în grabă spre cea mai apropiată ieșire. Situația semăna cu cea din *Ziua cărții*, era o repetiție a primei după-amiezi în care am fugit după ea din biroul lui Hink: mi-am luat lucrurile și am pornit pe urmele ei, dar mergea cu pași mari, traversa curtea liceului cu mișcări frenetice.

— Așteaptă!, am strigat, dar nu a așteptat, nu s-a oprit, până când am ajuns-o din urmă și am prins-o de umăr,

moment în care i-au cedat picioarele și s-a prăbușit imediat lângă stația de autobuz.

Parcă era Obi-Wan, în *Războiul stelelor: Ediție specială* – parcă dispăruse, lăsând în urma ei un morman de haine.

— După-amiaza asta nu merge deloc așa cum mi-am închipuit-o, am spus eu, așezându-mă lângă ea și trecându-mi mâinile prin păr, iar Grace începu, cumva, să râdă și să plângă, izbucni într-un fel de hohot de râs maniacal, frate cu un acces de hiperventilație.

— Era la volan, spuse ea printre respirații. Dom era la volan. Eu mi-am distrus piciorul, dar el... el...

Lui Grace nu-i veneau cuvintele, dar nu era nevoie. Organele interne mi se ofiliră, stomacul și plămânii mi se compactară până când ajunseră la dimensiunile unor bănuți. Mai avusesem crize astmatice în copilărie. Senzația aia groasă în gât, acel punct din spatele sternului care se transformă-n ciment și momentul în care fiecare respirație devine un chin.

Subit, totul avea un sens șocant. Mormântul. Hainele. Mașina. Pista de alergare. Stația feroviară abandonată. Iisuse, până și The Strokes.

Nu ascultasem muzica ei. Ascultasem muzica lui. *Piesa noastră.* Căcat. Piesa noastră nici măcar nu era piesa noastră, era piesa *lor.* Brusc, am simțit nevoia să-l vărs pe Julian Casablancas* din sânge.

Grace își vârî capul în umărul meu, mai mult ca să se sprijine, ca și cum chiar ar fi putut să alunece în pământ.

---

* Solistul trupei The Strokes (n.r.).

— De asta am venit aici. Trebuia să o iau de la capăt într-un loc nou, departe de toate locurile în care am fost împreună. Mă chinuiam să nu-mi pierd mințile și apoi, deodată, ai apărut tu și nu mi-am pus în gând să-mi placă de tine și nu am avut de gând să te sărut și nu am avut de gând să... nu voiam să fiu fata cu iubitul mort, am vrut doar... am vrut...

— Doamne, Grace! Nici nu știu ce să zic. *Doamne!*

Fața îmi luase foc. Murray și Lola așteptau la coada de la autobuz, ne priveau cu chipuri încruntate, iar eu îmi doream nespus să plec de acolo, să mă duc acasă și să-ncep să mă interesez de metode de suicid. În momentul de față, autoincendierea părea cea mai bună variantă. Le-am făcut semn cu mâna și am mișcat din buze: *Așteptați-mă.*

Grace își ridică greoi capul de pe umărul meu, respirând în continuare cu dificultate.

— Înțeleg, dacă nu vrei să – am început să zic, dar deodată mă apucă de guler și mă sărută ca și cum aș fi fost o gură de oxigen, iar ea se înneca, așa că am lăsat-o să inspire tot aerul meu printre buze, ca să se salveze.

Cumva, în acea clipă, mi-am dat seama că Grace Town era un ciob de sticlă ascuțit, de care m-aș fi tăiat, iar și iar, dacă m-aș fi implicat în viața ei. Că drumul care mi se întindea în față era plin de tristețe, amar și gelozie.

M-am gândit la poezia lui Pablo Neruda, care era încă împăturită în portofelul meu, acolo unde o pusesem în ziua în care mi-a dat-o ea. M-am gândit că o voi iubi în secret, între umbră și suflet. Poate că asta ar trebui să fac. Poate că

ăla era locul potrivit pentru sentimentele mele față de Grace, întunericul unde nu se vor realiza niciodată.

Însă nu mă mai îndrăgostisem niciodată de o fată, cel puțin nu ca în cazul de față, și, chiar dacă e un gând egoist, mă temeam că nu voi mai avea parte niciodată de o asemenea dragoste. Dacă familia mea purta un blestem de mult uitat, care nu permitea primului băiat născut să se îndrăgostească decât o dată la șaptesprezece ani? Fratele mai mare al tatălui meu, unchiul Michael, nu avusese niciodată (din câte știam) o iubită adevărată. (Avea totuși un „coleg de locuință", pe nume Albert, care se pare că venea la multe adunări de familie, însă nu vreau să mă îndepărtez de subiect.) Dacă, într-adevăr, scânteia dragostei apărea pentru mine doar o dată la șaptesprezece ani, înseamnă că abia la 34 de ani aveam să mai cunosc altă fată, de care să-mi placă. Iar dacă nu mi-ar fi ieșit nici cu *ea*, atunci următoarea și-ar fi făcut apariția abia la 51 de ani. Parcă era cam mult de așteptat până să ai prima relație amoroasă.

Grace mă plăcea. Ne înțelegeam bine. Și o iubeam. Doamne, cât o iubeam. Dar eram dispus să renunț la orice urmă de precauție, pentru a avea o relație cu o persoană care, în mod evident, purta încă un doliu atât de dureros?

Apoi, un profesor spuse: „Lăsați loc pentru Iisus", folosind o portavoce. (Liceul nostru aplica o politică „fără iubire, fără îmbrânciri", cu scopul de a descuraja sarcinile la adolescente și bătăile. Elevii erau obligați să păstreze mereu o distanță de cel puțin o jumătate de metru între ei.) Grace se desprinse

de mine, se ridică grăbită în picioare, toți copiii urcaseră în autobuz, șoferul claxona, iar Murray îmi striga: „Mișcă-te odată, dobitocule!" Mă așteptam ca Grace să-mi propună să mergem cu mașina ei spre casă, ca să mai putem sta de vorbă, dar nu mi-a propus, așa că am spus doar: „Te vreau oricum". Apoi, m-am întors și am alergat tremurând până la autobuz, inspirând adânc pe gură, așa cum obișnuisem să fac în copilărie, înainte să-și facă efectul inhalatorul.

În timp ce autobuzul părăsea curtea liceului, trecu pe lângă ea. Se îndrepta șchiopătând spre stradă. Își trecea degetele mâinii libere prin păr și mergea cu capul aplecat în pământ, de parcă tocmai ar fi primit vești tragice. Și m-am gândit, simțind un amar usturător care-mi curgea prin vene, că nu mai văzusem pe nimeni atât de trist precum Grace în acea clipă.

Capitolul 15

NIMENI NU A SPUS nimic lunea următoare despre întâmplările de vineri. De fapt, nu cred că am mai vorbit vreodată despre asta. Pe parcursul weekendului, m-am hotărât să nu iau nicio decizie fermă legată de modul potrivit de a continua povestea cu Grace, înainte de a o vedea din nou în fața ochilor. Eram în continuare nesigur și mă gândeam să-i propun mai degrabă să rămânem doar prieteni, din moment ce situația era stupid de complicată și de zbuciumată și nu știam dacă aș fi putut să-i fac față.

Era ultimul an de liceu. Trebuia să merg la ore, să lucrez la ziar, să mă hotărăsc la ce facultate să trimit cereri de înscriere (vă dau un indiciu: la orice facultate care m-ar fi primit) și să întrețin măcar aparențele unei vieți sociale, așa că viața mea era deja destul de încâlcită și ocupată.

Apoi, bine-nțeles, am căutat informații despre accident pe Google. Mi-a luat ceva timp să găsesc articolul, pentru că numele lui Grace nu a fost precizat și nu cunoșteam numele întreg al iubitului ei. După ce l-am găsit, nu am mai vrut să-l citesc. M-am simțit de parcă aș fi primit o notă de căcat la o

compunere, alături de observații nesfârșite ale profesorului despre toate greșelile din ea, pe care acum nu le-aș mai fi putut remedia, deci ce rost mai avea?

Totuși am aruncat o privire, mi-au sărit în ochi câteva fragmente, am încercat să citesc cât de puțin posibil, pentru că simțeam fiecare cuvânt ca pe un ghimpe.

Cursurile au fost anulate miercuri la Liceul East River, după ce un elev de clasa a unsprezecea a murit, iar un altul a fost grav rănit...

Am trecut la următorul paragraf.

Pasagerul nenumit, o fată de șaptesprezece ani despre care se consideră că era iubita șoferului, se afla vineri într-o stare critică, după ce a suferit răni grave la...

Următorul paragraf.

Mașina a părăsit carosabilul și s-a dat peste cap de câteva ori înainte de a se izbi de un copac din apropierea...

Următorul paragraf.

Se consideră că șoferul de șaptesprezece ani, Dominic Sawyer, a murit în momentul impactului, iar pasagerul a fost dus de urgență la...

Următorul paragraf.

„Mașina e pur și simplu distrusă", a spus polițistul. „Nu a mai rămas nimic..."

Următorul paragraf.

La Liceul East River, consilierii școlari le stau astăzi la dispoziție elevilor pentru...

Următorul paragraf.

Jeffers a spus că Sawyer „a fost unul dintre cei mai buni elevi cărora le-am predat vreodată. Strălucit la toate obiectele și..."

Următorul paragraf.

Se organizează o ceremonie funerară pentru îndrăgitul elev de la East River...

Am închis pagina web.

Când am ajuns la cursul de arte teatrale, aproape că ajunsesem la concluzia că nu puteam fi împreună. Nu avea cum să meargă. Grace avea traume prea mari. Era prea ciudată. Cum ar putea cineva să-și revină după așa ceva? Avea nevoie de un prieten, nu de un iubit. Aș fi putut să-i fiu eu prieten. Aș fi putut să-i fiu un prieten bun. Era clar că avea nevoie de o astfel de persoană. Așa că m-am așezat unde stăteam de obicei în sala de curs cu pereți negri, față-n față

cu ușa, aproape de scenă, și am așteptat să vină. Doar nu era prea târziu să rezolv problema din rădăcini. Sentimentele pot fi reprimate, dacă depui suficient efort, nu?

Grace a ajuns târziu, ca de obicei, iar doamna Beady nu a spus nimic, pentru că nici Grace nu spunea nimic niciodată.

Nimic anume nu se schimbase în înfățișarea ei. Părul îi era tot neîngrijit. Pielea îi era încă palidă și gălbuie. Încă purta haine de băieți – hainele iubitului ei mort, Dom. Încă mergea șchiopătând, ceea ce nu era câtuși de puțin atrăgător. Dar în clipa în care ni s-au întâlnit privirile din cele două capete ale încăperii și chipul ei grav s-a înseninat puțin, mi-am dat seama.

Mi-am dat seama că voiam să încerc.

Bine, purta doliu, era distrusă, iar povestea dintre noi s-ar fi terminat aproape sigur cu distrugerea unuia sau a amândurora. Dar pentru unele lucruri merită să lupți, nu?

Capitolul 16

DIN MOMENT CE ERAM un laș, nu i-am pus întrebări despre el. Poate că ar fi fost cel mai bine să petrecem împreună în liniște câteva momente și să-mi vorbească despre el, să plângă și să-mi mărturisească că încă îi vizitează periodic mormântul.

Eram, desigur, curios în privința câtorva aspecte. Cât timp au fost împreună? Când s-au cunoscut? Se culcaseră împreună?

Îl iubise?

Însă Grace nu-mi aparținea. Nu era iubita mea. Nu făcusem decât s-o sărut de două ori. De fapt, mi-a spus să nu zic nimănui despre cele întâmplate între noi, să fiu discret, măcar până când avea să-și dea seama cu siguranță ce anume își dorea, din moment ce, în general, era considerat un gest de prost-gust să te vezi cu cineva atât de curând după ce partenerul tău a murit. M-am străduit din răsputeri să nu mă supăr că voia să păstreze secretul legăturii cu mine, pentru că, na, situația era de înțeles.

Aşa că simţeam că nu am dreptul s-o întreb despre el şi cred că, în adâncul fiinţei mele, nici nu prea voiam să ştiu. Acea Grace de care mă îndrăgostisem nu era o fată care purta doliu pentru altcineva; fusese un mister de elucidat şi doream, cumva, ca situaţia să rămână la fel.

Şmecheria care stă la baza unei relaţii, m-am gândit eu, e să existe activităţi pe care să le puteţi face împreună. Mersul la film părea o idee cam anostă şi antisocială, însă apăruse în cinematografe unul nou de acţiune, cu Liam Neeson, iar noi aveam gluma aia intimă cu Liam Neeson care învaţă să facă comedie de improvizaţie, aşa că am decis să-i scriu luni după-amiază, să văd ce face.

HENRY PAGE

Eşti ocupată în seara asta?

GRACE TOWN

Nu am niciun plan deocamdată. Tu ce faci?

Mă gândeam să mă duc la noul film cu Liam Neeson. Sunt sigur că acţiunea va presupune multă comedie de improvizaţie. Adică sunt destul de sigur că e vorba despre acelaşi fir narativ ca în toate celelalte filme cu Liam Neeson, dar nu mă deranjează.

Unde şi la ce oră?

Ei bine, în mod normal aș propune să mergem la cinematograful de lângă mine, dar probabil că ar fi mai ușor de ajuns la Regal, dacă ai de gând să vii cu autobuzul, așa cum facem noi, țăranii. 7:45 seara.

Da, cred că vin cu autobuzul. Sună bine. Liam Neeson împotriva lumii. Eu pariez că el câștigă.

Nimeni nu se pune cu Neeson! Ne întâlnim acolo pe la 7:3[illegible]?

Sună bine, Henrik Page. Ne vedem.

Când am ajuns, Grace aștepta în fața cinematografului, aplecată, cu ochii în telefon, neîngrijită, ca de obicei.

— Hei, am spus, când și-a înălțat privirea și m-a văzut.

Trebuia să o sărut? Doar ne mai sărutaserăm, însă însemna asta că de acum aveam voie să o sărut ori de câte ori aveam chef? Aveam voie să ne arătăm afecțiune unul celuilalt, în public, sau am fi încălcat regula discreției?

— Henry Page, spuse Grace.

De ce nu o sărutam odată?

— Luăm bilete?

— Haide.

De regulă, în Zilele Bune ale lui Grace, conversația curgea cu ușurință. Se întâmpla să mai apară tăceri stânjenitoare,

moment în care nu reușeam să-mi găsesc cuvintele nici dacă m-ai fi împușcat, însă în seara asta, simțeam că ceva e diferit. Simțeam un nou soi de încordare între noi, din moment ce întâlnirea de față era o întâlnire (nu?). Ceva se schimbase între noi. Recunoscuserăm amândoi că eram atrași unul de celălalt, fapt ce îngreuna situația, nu știu cum.

Când s-au stins luminile, m-am străduit să ajung la o hotărâre: să o țin de mână? S-a întâmplat odată să mă țin de mână cu Lola la cinematograf, în săptămâna aceea, la sfârșitul căreia a avut loc sărutul care i-a hotărât pe vecie homosexualitatea. Speram din suflet ca povestea de față să aibă un alt deznodământ.

Abia după ce s-au terminat toate reclamele și trailerele pentru alte filme, ni s-au întâlnit, în cele din urmă, vârfurile degetelor, ca niște magneți care se apropie încet unii de alții în întuneric.

Ne-am ținut de mână pe toată durata filmului. Grace a trasat cercuri lente cu vârful degetelor pe pielea mea. Din când în când, îmi ducea mâna la buze și o săruta. Am privit ecranul două ore în șir, fiind vag conștient că Liam Neeson îl rupea pe unul în bătaie, însă, dacă m-ai fi întrebat ulterior despre ce fusese filmul, în cel mai bun caz ți-aș fi spus doar câteva detalii sumare despre acțiune.

După ce s-a terminat, am mers împreună înapoi, până la stația de autobuz, cu mâinile băgate în buzunare, din moment ce era noiembrie și era prea frig să mergem cu ele pe afară. Sau poate că nu din cauza frigului le-am ținut în

buzunare. Poate că am făcut asta pentru că relația noastră (era măcar vorba despre o relație?) trebuia ținută secret. Puteam să ne facem de cap pe întuneric, la petreceri, sau să ne ținem de mână în săli de cinematograf obscure, dar în public, unde ne puteau vedea alți oameni, Grace și cu mine eram în continuare doar prieteni.

— Liam Neeson, spuse Grace când am încetinit pasul în apropiere de stație. Ce tip dur.

— Nu-i așa?

— Cel mai tare comic din lume.

— Păcat că toate glumele lui sunt legate de SIDA.

— Ce spui acolo? SIDA e un subiect perfect pentru comedie. A, uite, îți vine autobuzul.

La naiba. Deja? Sperasem să vină mai întâi autobuzul lui Grace. Sperasem să așteptăm așezați pe zidul scund de piatră care înconjura parcul orașului, să vorbim, să râdem și să ne sărutăm.

— Pisici. Atunci, pe curând, am spus.

Tare, Page. Foarte tare.

M-am aplecat în față. Am pupat-o scurt. Mi-am lipit o clipă fruntea de fruntea ei și am sperat ca prin acest mic gest să-i comunic ceea ce nu puteam să spun cu voce tare: „Îmi place foarte mult de tine"

Apoi m-am întors și am plecat, fără să-mi dau seama dacă tot ceea ce făcusem în acea seară fusese sau nu corect. În lumina puternică a autobuzului, m-am dezmorțit de pe urma amețelii provocate de bezna ultimelor câteva ore, iar

situaţia a căpătat nuanţe mult mai sumbre. M-am uitat pe geam tot drumul până acasă, pierdut în gânduri, cu telefonul în mână, întrebându-mă dacă ar trebui să-i trimit un mesaj, să-i spun cât de bine m-am simţit şi că-mi plăcea foarte mult de ea. Dar părea un gest de prost-gust, cumva. Ca un fel de lovitură sub centură dată iubitului ei decedat, care încă zăcea întreg sub pământ.

În acel moment, mi-am dat seama că relaţia dintre noi nu va putea fi niciodată o poveste de dragoste normală, dacă aşa ceva există măcar. Chiar dacă niciunul dintre noi nu dorea să vorbească despre Dom, el nu avea să dispară niciodată, avea să ne bântuie ca o stafie de care niciunul dintre noi nu putea scăpa. I-am simţit prezenţa în sala cinematografului, aşezat între noi. Îi simţeam şi acum prezenţa, îmi închipuiam că trupul lui pe jumătate putred stătea pe scaunul din faţa mea. Dădea din cap şi spunea: „Te vezi cu iubita mea, în timp ce ochii mi se descompun? Eşti cam măgar, frate"

Dar poate că situaţia avea să devină mai simplă. Era posibil ca Grace să-şi revină. Cu timpul, putea redeveni fata de mai înainte. Fata pe care o zăream din când în când.

Telefonul îmi vibră în mână.

GRACE TOWN

Domnul Liam Neeson mi-a oferit inspiraţia de a-mi asuma voluntar funcţia de ofiţer de autobuz sub acoperire. Deocamdată, nicio urmă de comportament suspect. Te ţin la curent.

Eu încă mă gândesc că ar fi ieşit o întorsătură de situaţie mai interesantă dacă s-ar fi adeverit că puştiul era, de fapt, teroristul.

Da, categoric.

Eu încă sunt de părere că Neeson ar trebui să-l joace pe Qui-Gon Jinn în toate filmele de acum încolo.

Ar fi mult mai uşor s-o fac pe ofiterul de autobuz, dacă aş putea folosi Forţa.

Stai să-ncerc.

Ei bine?

Nu merge.

Eu tot încerc de ani de zile. Poate cândva, într-o bună zi. Într-o bună zi.

Am putea oricând să trecem de Partea Întunecată.

Mie-mi place partea întunecată. Odată am visat că Bellatrix Lestrange e iubita mea, deci am motive. Totuşi nu prea a fost o iubită OK. Prea acaparată de ideea de a-l omorî pe Harry Potter. Ne certam frecvent.

Eşti atât de ahtiat după atenţie.

Îmi doream şi eu să mă bage puţin în seamă, dar ea, nimic, pierdea mereu vremea cu Cap-de-Mort şi cu Devoratorii Morţii, tot punea la cale genocide şi omora copii.

E evident că biata femeie avea probleme personale şi că avea nevoie de ajutorul celor din jur, dar tu nu ai observat, te gândeai numai la tine. Henry Isaac Page, m-ai dezamăgit.

Poate că aş fi putut, într-adevăr, să o susţin şi eu puţin... Poate dacă aş fi lăudat-o din când în când, dacă i-aş fi spus cât de mult îi admir priceperea cu care îi persecută pe cei sânge-mâl. Dacă cumva se repetă visul vreodată, voi avea grijă să par mai interesat de preocupările ei. Precum uciderea băieţilor adolescenţi şi obsesia faţă de Lorzii Întunecaţi. Am putea să facem din asta o activitate în cuplu. Partenerii care ucid împreună formează celula societăţii.

Îți doresc succes. Apropo, trebuie să fac o mărturisire (nu te supăra pe mine): nu am citit Harry Potter. Nici nu am văzut filmele. Așa că am doar o idee foarte vagă despre chestiile pe care le îndrugi.

CE. CĂCAT?

Mda.

CE FEL DE COPILĂRIE AI AVUT? PĂRINȚII TĂI ERAU CUMVA NAZIȘTI?

Nu chiar. Niciodată nu prea m-au interesat poveștile de fantasy. Decât să pierd vremea cu baghete magice și robe lungi, mai degrabă aș citi despre Stele ale Morții și vehicule AT-AT.

Nu... nu mai sunt sigur dacă te plac...

Orice până la Harry Potter?

Cu toții trebuie să alegem între ceea ce este drept și ceea ce este ușor, Grace. Calea dreaptă presupune să citești Harry Potter.

Ăsta e un fel de citat, nu? Cine a spus asta? Tipul ăla, Dumble-nu-mai-știu-cum?

CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ STAI ÎN LOCUL LUI.

Mda, deja nu mai înțeleg ce spui.

Am ajuns acasă într-un timp record!

Mă bucur. Mă bag în pat. Aveam de gând să-ți trimit un GIF foarte romantic din Un știrist legendar 2, dar nu meriți așa ceva, ai scăzut mult în ochii mei, din cauza acestei profanări a numelui lui Harry Potter.

Super. Mersi pentru invitație! Ne vedem mâine.

Somn ușor.

Capitolul 17

IMEDIAT CE M-AM TREZIT a doua zi dimineaţa, i-am scris.

HENRY PAGE

Vrei să vii încoace la cină în seara asta, Town? Am de gând să te uimesc cu priceperea mea de bucătar.

GRACE TOWN

Hei, Page, te las să-mi gătești, da' să știi că tot maică-mea e cea mai bună bucătăreasă din toate timpurile.*

(Adică da, vreau.)

(De fapt, mama mea nu ştie să gătească.)

Splendid. Ne vedem la arte teatrale.

* Aluzie la o gafă comisă de Kanye West în timpul ceremoniei de premiere MTV Video Music Awards din 2009. În timpul discursului lui Taylor Swift de acceptare a premiului pentru Best Female Video, West a urcat subit pe scenă, i-a luat microfonul și a spus: „Hei, Taylor, mă bucur mult pentru tine, da' să știi că tot Beyoncé a realizat unul dintre cele mai bune videoclipuri ale tuturor timpurilor" (n.t.).

M-am gândit să adaug un *x* la finalul mesajului, dar nu știam sigur dacă ajunseserăm încă la acel nivel, iar gândul că s-ar putea să nu primesc înapoi un *x* m-a descurajat, așa că nu l-am mai adăugat. Am rămas în pat și am moțăit, până când mama mi-a strigat de sus: „Henry, ești în viață?", și am fost nevoit să mă despart cu chiu, cu vai, de confortul încâlciturii de așternuturi și să mă îmbrac în silă, să mă pregătesc pentru o nouă zi.

Sus, la parter, părinții mei își desfășurau obișnuitele activități matinale: mama era deja îmbrăcată într-un costum albastru-deschis, cu părul prins în bucle, gata pentru încă o zi de serviciu la galerie. Tata era înfășurat într-un halat de baie alb, absurd de pufos, cu o pereche de ochelari cu ramă neagră, proptită pe vârful nasului. Stăteau în capetele opuse ale mesei, cu o distanță cât mai mare între ei, și citeau separat știrile dimineții, fiecare pe iPadul lui.

— Mamă. Tată. Trebuie să vă spun ceva, am anunțat.

Tata își înălță ochii dintr-un articol despre una dintre surorile Kardashian.

— Te-ai înrolat și pleci la război? Din ce deceniu ne vorbești?

— Of, fie: băi, tăticule, mama P., vedeți că vă vine un tweet de ultimă oră. E mai bine?

— Doamne, înapoi la al Doilea Război Mondial, te rog, spuse mama.

— Care e treaba puștiule?, spuse tata.

— Pot să pregătesc eu masa în seara asta?

— Dragule, nu știi să faci decât mini-pizza, spuse mama.

— Știu. Vreau să pregătesc mini-pizza pentru toată lumea, dacă poți să cumperi tu ce trebuie. De asemenea.

Mi-am dres glasul.

— Vine o fată în vizită.

— Aveți de făcut o temă pe echipe pentru școală?, întrebă mama.

— Îți dă meditații?, spuse tata.

— Îi vinzi ceva?

— Ai ademenit-o aici prin înșelătorie?

— Are impresia că te tragi dintr-o familie cu sânge nobil?

— O șantajezi?

— E dependentă de droguri tari?

Am dat ochii peste cap.

— Vai, ha-ha, sunteți *foarte* amuzanți.

— Așa credem și noi, spuse mama, iar tata ridică mâna în aer ca pentru bătut palma cu ea.

(Bine, bine, îmi retrag cuvintele, nu erau atât de interesanți.)

— Ei bine, despre cine e vorba?, întrebă tata.

— O cheamă Grace. Ăă... redactăm ziarul împreună.

— Vai, Henry. Nu ai auzit niciodată expresia: „Nu te căca unde mănânci?"

— Justin, nu fi scârbos, spuse mama.

— Nu mă cac nicăieri, am spus eu.

— Ei bine, spuse tata, bănuiesc că acum ar trebui să-ți spunem: „Fără sex, droguri sau rock'n'roll în casa noastră",

însă aici am crescut-o pe sora ta, așa că probabil că toate astea s-au petrecut deja.

— Dacă tot ai adus vorba, chiar am *găsit* un pachețel cu o pudră albă în gura capului de elan acum câteva zile, am spus eu și mi-am mângâiat bărbia, îngândurat.

— Vezi, despre asta vorbeam, spuse tata.

Mama se ridică, își goli farfuria și mă sărută pe cap în drum spre chiuvetă.

— Cumpărăm noi ce trebuie. Tu gătești. Și voi spune *eu*: „Fără sex, droguri sau rock'n'roll în casa noastră", chiar dacă tatăl tău nu vrea.

Am bătut-o ușor pe spate.

— Asta nu mă va împiedica să trag linii de cocaină de pe trupul unei prostituate pe muzica celor de la Led Zeppelin, dar, ce să zic, măcar ai încercat și tu.

Mama dădu din cap.

— Doamne, uneori mă întreb cum anume am greșit atât de mult în educația voastră.

Mama și tata erau în bucătărie și despachetau ingredientele pentru cină, când am ajuns acasă cu Grace. Amândoi erau îmbrăcați din cap până-n picioare în uniforme *Star Trek*, cu tot cu urechi de vulcanieni.

— Nu, am spus când i-am văzut. Ferească Domnul, *nu*!

Oricum trecusem printr-o după-amiază ciudată. Am mers până la Grace, ca de obicei, dar în momentul în care am intrat pe strada ei, Grace a expirat lung și subțire și mi-a vârât mâna

în piept. Încă eram departe de casa ei, însă Grace simțise o perturbare a Forței – în fața casei, lângă Hyundaiul ei, era parcată o mașină mică cu elemente de caroserie în trei culori diferite.

— Stai aici, mi-a șoptit.

— Cine e?, am întrebat.

— Stai aici, dacă vrei să te duc acasă.

Nu mi-a scăpat faptul că replica ei suna a *Stai aici, dacă vrei să rămâi în viață.*

Așa că am așteptat în șanțul drumului și am urmărit-o pe Grace, care a străbătut strada cu pas mare, șchiopătând violent, și a intrat în casa ei cenușie și tristă. A lipsit mult timp, poate chiar 45 de minute, atât de mult, încât m-am gândit să sun la poliție sau să pornesc pe jos spre casă, dar apoi o femeie cu părul blond platinat izbi ușa în lături și traversă înțepat gazonul până la mașină. Dădu înapoi cu mașina aia hodorogită atât de repede și atât de violent, încât se izbi de o pubelă de gunoi, de pe cealaltă parte a drumului, și apoi o luă din loc, într-un fum gros de la roțile de cauciuc.

— Aia era mama ta?, am spus când Grace a ieșit în sfârșit, după încă zece minute, cu cheile de la mașină în mână, cu buzele strânse și cu dinții încleștați.

— Nu. Da. Nu contează.

— Semeni cu ea.

— Semăn cu o alcoolică de 45 de ani care ia din când în când metamfetamine?

— Doamne, Grace, nu.

— Știu că nu. E în regulă. Condu.

— Locuiești cu tatăl tău?

Grace nu spuse nimic.

— Nu știu nimic despre tine și nici nu vrei să-mi spui nimic când te întreb.

— Știi care sunt piesa și culoarea mea preferate.

— Nu suntem la grădiniță. Vreau să știu chestii pe bune despre tine. Vreau să știu și aspectele de căcat.

— Misterele sunt mai frumoase.

— Nu vreau să fii un mister.

— Ba da, Henry. Asta vrei.

Cred că cel mai mult m-a durut faptul că avea dreptate. Eu și prietenii mei nu am avut niciodată de-a face cu părinți instabili sau cu o viață de familie degenerată. Eu, Lola și Murray eram trei copii binecuvântați. Cea mai cruntă ceartă pe care a purtat-o vreunul dintre noi cu familia sa avusese loc pe când La avea unsprezece ani și a fugit de acasă (până la casa mea). În timpul uneia dintre lecțiile săptămânale de limbă engleză ținute la YMCA, mama de-o șchioapă a Lolei, de origine haitiană, pe nume Widelene, anunțase mândră, în fața clasei, că pielea care atârnă în dreptul cotului se numește „weenus" – după cum o învățase fiica ei prepuberă, care a dat de multe belele când a aflat tatăl ei. Eu și Lola ne-am ascuns sub patul meu, am mâncat brioșe cu unt de arahide și ne-am uitat la poze cu țâțe, pe laptopul lui Sadie. Dacă stau să mă gândesc, nu am nicio scuză că nu mi-am dat seama *mult* mai devreme că Lola simțea o anumită atracție față de domnișoare.

Nu am schimbat niciun cuvânt cu Grace, tot drumul, până acasă. Iar acum părinții încercau să mă facă de râs și aș fi vrut să mă supăr pe ei, însă niciunul dintre ei nu era alcoolic sau consumator de metamfetamine și, până în acel moment, nu mă gândisem cât de bine îmi era datorită acestui fapt, așa că, atunci când tata spuse: „Viață lungă și prosperitate"*, și salută în stil vulcanian, mi-am ridicat mâinile în semn că mă dau bătut și am spus, cu un glas firav:

— Vă rog. Opriți-vă.

Grace își strânse buzele într-o linie dreaptă, încercând să zâmbească, dar ochii îi sclipeau glacial și avea privirea pierdută a unui general sătul de război, care disprețuiește tâmpeniile celor din jur. Iisuse. Urma să fie o seară distractivă.

Mi-am dres glasul și am spus în continuare:

— Grace, parentalii. Parentalilor, Grace.

În timp ce Grace dădea mâna cu mama mea, tata spuse: „Henry, prinde" și, pentru că îmi dezvoltasem uluitor viteza de reacție în timpul acelui unic meci de fotbal, am prins obiectul pe care mi l-a aruncat, fără să stau pe gânduri. S-a adeverit că era vorba despre un pachet de prezervative Trojan.

— În caz de nevoie. Nu vreau să treci prin experiența infernală a unei sarcini neprogramate, așa cum am făcut noi. Mă refer, desigur, la momentul în care te-am conceput pe tine. Pe Sadie ne-am dorit-o.

— Știți, eu le spun oamenilor că sunteți de treabă și voi mereu faceți în așa fel încât să par un mincinos care a pierdut contactul cu realitatea.

---

* Salut specific speciei vulcaniene din universul *Star Trek* (n.t.).

— Le spui oamenilor că suntem de treabă?, spuse mama. Ei, să mă teleportezi pe nava comandant, nu alta!*

— Nu avem nevoie de aprobarea lui, spuse tata. Sunt deja convins că suntem cei mai ilogici vulcanieni din oraș.

— Doamne sfinte! Grace, te rog, îndepărtează-te de ei, fără mișcări bruște.

— Pe curând, prieteni, spuse tata, după ce am luat-o de mână pe Grace și am tras-o de lângă ei.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Grace privind în urmă.

— Nu, nu, nu te bucuri, nu-i minți.

— Fără copulație în casă, vă rog, strigă mama după noi, pe un ton mieros. Apoi, în șoaptă: „De ce nu zice nimeni că e atât de distractiv să fii părinte?"

Mi-am scos limba spre ea și am închis ușa de la demisol.

— Îmi pare *atât* de rău pentru părinții mei.

— Să nu-ți pară. Nu din cauza lor.

— Vrei să vorbim despre mama ta sau...?

— Ai cam prea multă încredere în tine, spuse Grace, și îmi luă cutia de prezervative din mâini, în timp ce coboram împreună scările, treaptă cu treaptă.

— Mă gândeam... poate aș putea rămâne la tine peste noapte, după petrecerea de Halloween de weekendul ăsta?

Grace scutură cutia de prezervative.

— Ne-ar putea folosi astea.

— Ăm... ăăă....

---

* Replică celebră din *Star Trek*, a comandantului Kirk, adresată tehnicianului militar Montgomery Scott, atunci când dorește să fie adus la bordul navei Starship Enterprise (n.t.).

— Acum ar trebui să spui ceva interesant ca să mă seduci.

— Dacă ai fi un morcov, ai fi un morcov bun?

Grace izbucni în râs şi le făcu vânt prezervativelor.

— Ei, se pare că nu vom avea nevoie de ele.

Le-am luat de pe jos şi le-am pus pe noptiera de lângă pat.

— Hai să nu excludem nicio posibilitate, am spus eu.

Grace se aşeză pe marginea patului, mă trase lângă ea şi mă sărută.

— Vorbesc serios. Legat de Halloween. Dacă vrei să rămân la tine, voi rămâne.

— Nu prea mă pricep la povestea asta cu seducţia subtilă, aşa că voi întreba direct: bănuiesc că faci aluzie la contact sexual?

Grace îşi dădu ochii peste cap.

— Da, Henrik. Bravo.

— Aha. Ei bine, nu m-ar deranja.

— Excelent.

— Eşti... Adică tu şi... *el*?

Rareori îi spuneam pe nume.

— Bănuiesc că nu eşti...?

— Nu sunt virgină, nu.

— Bine. Întrebam şi eu.

— Iar tu...?

— Eu sunt, ăă... adică nu am... deschis viitorul.

Grace izbucni din nou în râs şi-şi ascunse chipul în pieptul meu. Oau, mergea bine seara asta.

— Îţi e şi mai greu să vorbeşti despre sex decât despre tine.

— Ce să zic, sunt un cavaler.

— Nu, ești un ciudat. Sexul e o funcție umană elementară. Îți e greu să vorbești despre respirat și clipit?

— Funcția mea respiratorie e un subiect extrem de intim. Stai, unde te duci?, am spus și am tras-o ușor de mânecă când dădu să se ridice.

— Încă nu ți-am evaluat camera până la capăt.

— Iarăși povestea cu evaluatul, am spus, în timp ce Grace se ridică și începu să se plimbe încet în cercuri prin încăpere.

— Poți afla multe lucruri despre cineva dacă te uiți la dormitorul lui, nu crezi? Dormitoarele sunt un fel de locuri de comitere a crimelor. Sunt atâtea indicii de descoperit.

— Dormitorul tău cum e?

— Poate că vei afla într-o bună zi. Deocamdată, lasă-mă să-mi folosesc priceperea de nivel *CSI,* ca să-mi dau seama exact cine ești.

— Ei bine?, am spus după ce câteva minute am ascultat-o pe Grace, care freodona genericul de la *CSI.* Cine sunt?

Grace își drese glasul.

— Privind decorul și aparatura de zeci de ani vechime, spuse ea, punându-și ochelarii mei de soare și prefăcându-se (cu destul de multă pricepere) că e Horatio Caine*, trag concluzia că ne aflăm într-un fel de buncăr aparținând unui tip obsedat de teorii conspirative și că probabil ești convins că președintele e o ființă reptiliană care-și schimbă forma.

— Vorbești prostii. În *familia regală* sunt reptilieni care-și

* Protagonistul serialului american *CSI: Miami* (n.t.).

schimbă forma. Președintele e doar un vrăjitor banal ca oricare altul.

— A, binenţeles. Mii de scuze. Dar asta ce e?

Grace arătă spre un dulăpior vechi cu vitrină, în care străbunicul meu își ținuse diverse accesorii pentru consumat băutură și colecția de absint înainte ca acesta să fi fost interzis în Olanda, moment în care s-a mutat imediat cu dulăpiorul și cu întreaga familie în Statele Unite.

O plăcuță sub forma unui drapel fusese fixată în cuie, în partea de sus. Pe ea scria *Matigheid is voor de døden. Cumpătarea e pentru morți.* Johannes van de Vliert, respectându-și până la capăt filosofia de viață, a murit la 47 de ani, de ciroză alcoolică. Era de departe strămoșul meu preferat.

— E doar cel mai tare lucru din încăpere. După tine, desigur.

— E un dulăpior... plin cu gunoaie stricate...

— Nu sunt gunoaie!

Am sărit din pat și m-am apropiat de ea și de dulap, pe care îl umpleam cu diverse comori încă din școala primară.

— Grakov Town, amatoare de doi bani ce ești. E un dulăpior cu rarități. Vasele astea sunt preferatele mele. Am citit despre o anumită tehnică numită Kintsukuroi, într-o carte de arte plastice, în școala gimnazială. Ai auzit de ea?

Grace scutură din cap.

— Ei, e vorba doar despre o formă de artă japoneză veche, care constă în repararea vaselor sparte cu o substanță aurie. Adică lipesc între ele toate bucățile, iar la final, vasul pare

acoperit de o rețea de firișoare aurii. Japonezii fac asta pentru că sunt de părere că unele lucruri sunt mai frumoase după ce au fost sparte.

Grace luă în mâini unul dintre obiectele Kintsukuroi. În prezent aveam unsprezece în total, pe unele dintre ele le primisem în dar de la Lola, de-a lungul anilor, pe altele, de la mama, în urma călătoriilor ei în Japonia, pentru achiziționarea unor obiecte de artă, iar pe altele le-am cumpărat de pe eBay sau Craigslist, cu banii mei. Mai erau și alte lucruri în dulăpior și toate erau sparte, strâmbe sau cu diverse defecte. O brățară de argint, pe care o primise Sadie în dar, cu închizătoarea îndoită. O cutie de Cola, cu eticheta tipărită greșit.

— Păcat că oamenii nu pot fi întregiți la loc cu firișoare de aur, spuse Grace, întorcând vasul pe toate părțile.

Nu știam dacă se referă la ea, la mama ei sau la o altă persoană din viața ei și probabil că nu aveam să știu niciodată, pentru că lui Grace Town îi convenea să rămână un mister. Atunci Grace și-a dat seama că atmosfera veselă se disipase, strivită de o problemă mult mai apăsătoare, așa că puse vasul la loc și spuse:

— Îți dai seama că preocuparea asta e aproape la fel de ciudată precum colecționarea de Cabbage Patch Kids*, nu?

— Nu știi nimic, Grace Town**. Domnișoarele sunt înnebunite după Kintsukuroi.

Grace încercă să zâmbească, dar nu reuși.

— Putem pregăti cina? Sunt lihnită.

---

* Colecție de păpușele create de Xavier Roberts începând cu anul 1978 (n.r.).

** Aluzie la replica lui Igritte către Jon Snow în *Urzeala tronurilor* (n.t.).

— Sigur, am spus eu. Sigur.

Grace m-a ajutat să prepar mini-pizza. Oarecum. Bucătăria parcă era un loc străin, în care ea nu mai pusese piciorul, şi am fost nevoit să-i spun ce să facă. *Ai vrea să tai roşiile? Ai putea să razi puţin caşcaval dacă vrei.* După fiecare sarcină măruntă, se dădea la o parte şi mă urmărea în tăcere, aşteptând stânjenită următoarea instrucţiune.

După ce am băgat mâncarea în cuptor, ne-am dus înapoi jos, în dormitorul meu, şi ne-am întins pe pat fără să ne atingem, privind amândoi tavanul.

— Ce îţi doreşti din povestea asta?, am întrebat, cuprins brusc de curaj, pentru că voiam efectiv să ştiu.

De fapt, *ce anume* voia de la mine? Ce spera să obţină în cele din urmă?

Grace nu-şi întoarse privirea spre mine.

— Nu ştiu. Tu ce-ţi doreşti?

— Ştii ce-mi doresc eu.

— Oare?

— Te doresc pe tine.

Zâmbi puţin, dar nu spuse: „Şi eu te doresc pe tine"

La cină, Grace s-a purtat ciudat în preajma părinţilor mei, aşa cum se purta aproape faţă de toţi, în afară de mine. I se risipise toată căldura din comportament. A vorbit doar când i s-a adresat mama sau tata şi nu a zâmbit, nici nu a râs la momentele potrivite. A mâncat puţin şi a vorbit şi mai puţin.

Când am condus-o la uşă la ora unsprezece şi am urmărit-o până când a dispărut în bezna dinspre cimitir, aproape că

m-am bucurat că pleacă. Eram îngrijorat ca nu cumva prima fată pe care o aduceam acasă să li se pară părinților nepotrivită.

Când m-am întors în casă, mama și tata erau în bucătărie și umpleau mașina de spălat de vase. M-am așezat în tăcere la tejgheaua pentru micul dejun și am așteptat impresiile lor, pe care știam că le-aș fi aflat, chiar dacă nu mi-aș fi dorit.

— Are o fire foarte întunecată, spuse mama după un timp. E frumoasă, dar are o fire foarte întunecată.

— Așa crezi?, am spus eu, îngândurat.

Aș spune despre vampiri că *au o fire întunecată*, nu despre Grace.

— Nu am observat.

— Are un zâmbet drăguț. Asta când reușește să zâmbească. Ciudată fată.

— Ciudățenia e o componentă esențială a frumuseții, spuse tata și își petrecu brațul pe după talia mamei.

Mama încuviință, dar se dădu înapoi, iar eu, după ce i-am privit încă zece minute, după ce am văzut cum trebăluiesc prin bucătărie, dar nu se ating deloc, cum nu sunt deloc atrași unul spre celălalt, mi-am dat seama că trecuse mult timp de când îi văzusem ultima oară sărutânduse, ținându-se de mână sau dansând pe muzică lentă, având impresia că nu-i urmărește nimeni, așa cum făceau când eram copil.

Mult, mult timp.

În următoarele trei zile, nu cred că a trecut o oră întreagă în care să nu mă văd cu Grace. Dimineața, înainte de cursuri,

stăteam în birou, lucram la ziar și ne tachinam încontinuu unul pe celălalt. Am adus un set de badminton și am pus poze caraghioase, înrămate, cu noi și cu Ricky Martin Knupps II, pe birouri. La prânz, ne duceam împreună la McDonald's, ne citeam unul celuilalt fragmente din cărți la bibliotecă (eu: mereu Harry Potter, ea: mereu poezie) sau ne plimbam pe marginea curții liceului, dădeam cu picioarele în ultimele grămezi de frunze și ne străduiam să ne închipuim teme de căcat pentru ziar, fără ca vreunul dintre noi să-și dea seama că, de fapt, nu mâncaserăm nimic până când suna clopoțelul.

Apoi, seara, după ce terminam cursurile și treaba, urmam același program, care de acum devenise ritualul nostru: mergeam pe jos până la casa ei, eu așteptam afară, în timp ce ea lua cheile, apoi mă punea să conduc eu până acasă, în mașina ei. În acest moment, totul se schimba. În clipa în care apunea soarele, parcă Grace devenea o altă persoană, ca și cum lumina soarelui i-ar fi dat, cumva, energie, fără de care se stingea, golită de viață. Joi a intrat la noi și a stat la demisol, stânjenită, agățată de Lola de parcă ar fi fost un colac de salvare, fără a vorbi mai deloc cu Murray și participând rareori la conversațiile de grup. De una singură, Grace sclipea, lumina întreaga încăpere cu inteligența și umorul ei. În preajma altora părea că-și pierde strălucirea.

— Jur că înainte mă pricepeam la chestiile astea, îmi spuse ea, după ce plecă Muz, care de acum credea, probabil, că Grace îl urăște. Mă refer la socializare. Înainte socializam tot timpul.

— Bănuiesc că e mai dificil. Fără el. Nu?

Era unul dintre rarele momente în care vreunul dintre noi recunoştea că mai existase cineva înaintea mea, care acum nu mai era aici.

Grace dădu din cap.

— Nu, nu e mai dificil. Uit să o fac, pur şi simplu. Mă retrag în sinea mea şi cad tot mai adânc în abis. Uit că există lumea din jur.

Moment în care ar fi trebuit, probabil, să zic: „Ce-mi spui seamănă izbitor cu un fel de boală mintală, pentru tratarea căreia ar trebui să cauţi consiliere specială şi medicamente", dar nu am spus asta, pentru că-mi doream să nu fie bolnavă, defectă sau deprimată. Voiam să-şi aranjeze părul, să-şi spele hainele şi să fie întreagă, împlinită şi fericită.

Şi m-am purtat de parcă aşa era.

Şi aşa, încet, oră după oră, s-a desfăşurat numărătoarea inversă, până la Noaptea Tuturor Sfinţilor, până când a venit momentul marelui eveniment. Strada pe care locuiam a devenit un apendice al cimitirului, peste tot fiind împrăştiate pietre de mormânt, pânze de păianjen şi schelete întregi. Sâmbătă, pe la prânz, curtea noastră arăta de parcă s-ar fi dezlănţuit în ea un fel de apocalipsă foarte kitsch. Sadie l-a adus pe Ryan să cioplească împreună bostani pe gazon, dar eu eram cu gândul doar la petrecerea din acea noapte. Sau, mai bine zis, la ceea ce urma să se întâmple *după* petrecere, un eveniment pentru care nu mă simţeam deloc pregătit.

— Frate, ce naiba-i faci bostanului ăluia?, spuse Sadie studiindu-mi opera.

Sadie, cu tot piercingul ei, cu părul în dreaduri și îmbrăcată într-o geacă de piele, arăta ca o psihopată cu un cuțit într-o mână și cu un bostan proptit între picioare. Bostanul meu era puțin cam moale, iar cuțitul era puțin cam tocit, motiv pentru care rezultatul dădea impresia că bostanul ar fi fost cioplit cu ajutorul unei puști cu alice declanșate de aproape.

— Ți-a ieșit mai rău ca lui Ryan, iar el nici măcar nu are funcții motorii precise încă. Fără supărare, Ryan.

— E o reinterpretare în spirit suprarealist a clasicului bostan-felinar, dacă vrei să știi.

— Dacă ar fi capabil să vorbească, nu ar face decât să șoptească: „Ucide-mă", apoi ar începe să vomite semințe și pulpă peste tot.

Am oftat și mi-am lăsat jos cuțitul.

— Suds, știu că nu e etic, dar crezi că ai putea să-mi aduci niște Valium de la spital?

— Pentru ce îți trebuie Valium, mă rog frumos?

— Cum să-ți zic, Grace vine la mine în noaptea asta, după petrecere. De fapt, doarme cu mine. E prima oară.

— A! *Aaa!* Ce mare s-a făcut puiul meu!

— Jos de pe mine, șarpe, am spus eu și am încercat s-o alung pe Sadie, care mi-a strivit coastele într-o îmbrățișare strânsă, iar bostanul ei s-a rostogolit pe iarbă. Of, nu trebuia să-ți spun.

— Nu-ţi face atâtea griji, frate. Oamenii şi-o trag de milioane de ani. Ai prezervative?

M-am strâmbat.

— Da.

— Ştii cum se folosesc?

— Doamne, Sadie. Da.

— Şi vrei să faci sex cu fata asta?

— E o fiinţă umană de sex feminin care şi-a dat acordul, iar eu sunt un adolescent. Întrebarea ta e irelevantă.

— Ba nu, nu e. Uite ce e, nu-i nevoie să iubeşti pe cineva ca să-i oferi virginitatea ta, dar ar trebui să cunoşti persoana respectivă, să ai încredere în ea, să te simţi în largul tău în preajma ei şi să vrei foarte, foarte *mult* să te culci cu ea.

— Ei, da. Cred că ai dreptate. Da. Vreau să fim împreună.

— Ştiu că e o întrebare stupidă şi demodată, dar te simţi pregătit? Adică sexul nu e mare scofală, dar nici nu e scofală *mică*, ştii?

— Cred că sunt pregătit?

Nu îmi dorisem să sune atât de mult a întrebare.

— OK, bine. Atât contează. Restul ţine de biologie. Acum dă-mi bostanul ăla, înainte să-l strici şi mai tare.

Grace a venit seara la mine să mă machieze, purtând în mâini o geantă mică, dar care parcă nu vestea nimic bun, în care îşi adusese ce-i trebuia pentru noaptea aceea.

— Mai e OK dacă rămân aici peste noapte?, spuse ea, când văzu că mă holbez la geantă.

— Da. Da, normal.

Nu e vorba că nu voiam să fac sex cu ea. De la doisprezece ani mă tot gândeam la sex.

— Bun, spuse ea și scoase din geantă o trusă de farduri și o sticlă de un litru plină cu sânge fals. Așadar, vrei să fii zombie sau victimă de accident rutier? Pentru că doar pe astea două știu să le fac cu efecte speciale.

Ochii îmi fugiră în jos, la bastonul întins pe pat.

— Ăă... nu...

— A fost o glumă, Henry.

— Aa...

Am scos un *ha* forțat. Făcea haz de accidentul oribil în care îi murise iubitul. Ce umor fantastic.

— Zombie, aș spune.

Am stat o oră pe marginea patului, în timp ce Grace s-a învârtit în jurul meu. Și-a păstrat distanța în stilul ei rigid obișnuit, de marionetă, și mi-a lipit pe față răni umede de cauciuc și efecte speciale de descompunere. Care, știu, oricum nu pare o situație din cale-afară de romantică, dar aproape că m-am simțit ca la un control medical, din moment ce și-a făcut treaba încercând să mă atingă cât mai puțin posibil.

Mă așteptam ca ea să se costumeze în ceva cu totul ciudat, să întruchipeze un meme, un personaj literar obscur sau o figură dintr-o operă de artă impresionistă din secolul al optsprezecelea. Dar s-a dus sus să se îmbrace și să-și facă machiajul, timp în care eu mi-am sfâșiat un tricou vechi și m-am acoperit cu sânge fals, și s-a întors îmbrăcată într-un costum

cochet de vampir, cu un singur firișor de sânge curgându-i din colțul gurii.

A fost prima oară când am văzut-o îmbrăcată cu haine potrivite pentru o siluetă feminină și am avut un șoc. Avea picioare lungi și tonifiate, acoperite de ciorapi negri, iar sânii și talia ei erau scoase în evidență datorită corsetului negru dantelat pe care-l purta, care-i dădea trupului o formă pe care nu aș fi crezut că aș putea s-o văd la o fată de liceu. Părul ei blond era periat, buclat și prins la spate cu o plasă neagră, care-i acoperea ochii pudrați cu o culoare fumurie, și își prinsese chiar și o fundă roșie în jurul bastonului.

Era de o mare și întunecată frumusețe, o femeie fatală, o dependentă de heroină înălțată din morți – și abia dacă o recunoșteam.

— Nu prea m-am gândit la un costum potrivit, așa că îl folosesc din nou pe cel de anul trecut, spuse ea și ridică din umeri. E jalnic.

— Nu. Mi se pare foarte bun.

— Serios? Pari puțin... șocat?

— Probabil că nu mă așteptam... nu mi-am închipuit că ai purta așa ceva, asta-i tot. Adică din câte te cunosc. Mă așteptam la ceva mai, nu știu, mai ciudat sau la un personaj pe care nu l-aș fi putut ghici decât după o groază de întrebări. Dar arăți al naibii de bine.

— Grace, cea de acum un an, era destul de diferită de cea de acum.

M-am uitat la ea în continuare câteva clipe, apoi am dat din cap.

— Spune, Henry.

— Ce să spun?

— Spune ce anume îți vâjâie prin mintea aia a ta. Văd cum rotițele se învârt violent în spatele ochilor, dar nu faci decât să dai din cap. Deci spune.

— Nu, doar că... uneori mă întreb... Doamne, nu mă pricep deloc la chestia asta cu exprimarea directă... Dacă persoana care ai fost... Nu cumva chiar ești acea persoană? Vreau să spun că nu o cunosc deloc, nu știu nimic despre ea. O întrezăresc uneori când mă uit la tine, văd sclipiri fugare, dar... A fost vorba despre un rol pe care l-ai jucat și acum îți arăți firea adevărată sau cumva această Grace, pe care o știu, e un rol pe care-l vei juca până când te vei simți din nou în largul tău?

— Oamenii se schimbă. Nu pot să cred că tu ești aceeași persoană de la șaisprezece ani.

— Da, dar eu nu am schimbat liceul și nu am început să port hainele unui tip mort.

Trecu o clipă de tăcere.

— Deci știi deja, spuse ea încet, privindu-mă fix, fără să clipească. S-a aflat.

— Iartă-mă, nu trebuia.

— Îmi dau seama ce fel de persoană vrei să fiu, Henry. Se vede clar.

— Ce înseamnă asta?

— Mă privești altfel uneori. Ai impresia că nu observ, dar observ. Sunt momente în care chiar îți place de mine și altele în care nu îți plac atât de mult. Dar nu am cum să mă prefac că sunt bine doar pentru că asta-ți dorești tu.

— Grace, nu e deloc vorba despre asta.

— Uite ce e, hai să lăsăm subiectul în seara asta, OK?

— Te vreau pe *tine*, tot timpul.

— Știu că asta crezi. Dar uneori nu știu ce variantă preferi. Fata din prezent. Fata din trecut. Sau fata de vis. Kintsukuroi, în care crezi că mă voi transforma în câteva luni.

— *Tu* ai spus că oamenii nu pot fi refăcuți cu firișoare de aur.

— Exact despre asta vorbesc, spuse ea, se întoarse și începu să urce chinuit pe scări, pas cu pas.

Am scris varianta a cincea a textului „De ce nu are Henry Page iubită", în timp ce urcam după ea, stropind podeaua cu picături de sânge.

Varianta a cincea
Pentru că, aparent, tot trebuie să alergi după fete,
chiar dacă nici nu sunt capabile să fugă.

Capitolul 18

PRIMA JUMĂTATE A PETRECERII a fost în mare parte precum cea de la Heslin. Ne-am dus pe terenul de fotbal să bem, de data asta, nu dintr-o cadă, ci – nu glumesc – dintr-un rezervor industrial pentru adunat apa de ploaie. (Cada a ajuns, în cele din urmă, pe acoperișul casei lui Heslin. Nimeni nu-și asumase încă fapta, dar eu îl bănuiam din toată inima pe Murray.) De data asta, băutura avea o culoare roșiatică și cam multă spumă, ca și cum cineva ar fi curățat rezervorul cu detergent de vase, dar nu l-ar fi clătit, ci ar fi turnat direct zece cutii de sticle de vin ieftin. Totuși, după gust, nu părea să fie la fel de otrăvitoare ca amestecul de la evenimentul trecut, iar după două sticle băute, eram destul de amețit, după cum era și Grace, slavă Domnului, pentru că parcă amândoi eram persoane mai simpatice când eram beți.

Am părăsit grupul și ne-am dus la casa prietenului unui prieten de-al vărului cuiva care absolvise liceul în urmă cu trei ani și unde, la demisol, avea loc petrecerea. Am ajuns înaintea tuturor, iar Grace ne-a găsit un colțișor suficient de întunecat și de ascuns, unde era mai puțin probabil ca ceilalți

să ne vadă cum ne facem de cap, dar mintea mea nu-mi stătea decât la partida de sex pe care se presupunea că o vom avea mai târziu, așa că am băut în continuare.

Muzica deveni din ce în ce mai zgomotoasă, iar încăperea se umplu încet de zombie, vrăjitoare, piraţi şi variante atrăgătoare ale unor lucruri complet neatrăgătoare, cum ar fi Ţestoasele Ninja, planeta Pluto, confecționată în stil papier mâché şi purtând bikini, şi Madison Carlson, îmbrăcată – nu voi înţelege niciodată de ce – într-un costum de ştiulete de porumb uşuratic.

Grace se aplecă şi mă sărută scurt, apoi îşi întoarse privirea la lumea costumată, care se îngrămădea în micul spaţiu.

— N-o să mă mai duc la cimitir, spuse încet şi foarte uşor bălmojit. Asta nu ţi-am spus niciodată. Îl vizitez aproape în fiecare zi, la locul unde e înmormântat. Dar nu mă mai duc. Pentru tine.

M-a luat prin surprindere. Ajunsesem să accept prezența fantomatică a lui Dom ca pe un element necesar din viața mea, condiția pe care trebuia s-o îndeplinesc ca să pot fi alături de Grace Town. Avea să se îmbrace ca el pururea. Avea să-i viziteze mormântul pururea. Dar uite că deja renunța la o mică parte din el.

— Ţi-aş fi recunoscător, am spus imediat, fără să stau pe gânduri, pentru că, din moment ce venise cu propunerea asta, mi-am dat seama că îmi doream, într-adevăr, ca acel obicei să înceteze.

Îmi doream să nu mai petreacă atât de mult timp cu iubitul

ei mort, să n-o mai văd întinsă pe iarbă deasupra trupului lui descompus, vărsând lacrimi care se strecoară în pământ și ajung la coșciugul lui.

— Și nu vreau să ai impresia că, nu știu, că mă mulțumesc cu tine pentru că nu am pe altcineva sau mai știu eu ce, spuse ea în continuare, privind înainte. Nu m-am înțeles niciodată cu cineva așa cum mă înțeleg cu tine.

În acel moment m-am străduit să nu cedez tentației de a o întreba pe care dintre noi l-ar fi ales dacă am fi stat amândoi, eu și Dom, unul lângă celălalt, întregi amândoi, amândoi vii. Pentru că știam că tot pe el l-ar fi ales. Știam că așa avea să fie situația încă mult timp. Poate că așa va fi mereu. Și am simțit cum plesnește încă puțin ruptura din inima mea. Ea încerca din răsputeri să-și declare sentimentele față de mine, iar eu nu făceam decât să-mi mai adâncesc încă puțin durerea.

— Ai băut. Nu vreau să iei nicio hotărâre în noaptea asta. Așteaptă până când îți revii. Gândește-te cu atenție. Vreau să fii sigură.

Vreau să fii sigură că poți să renunți la el.

Grace se întoarse spre mine și mă privi mult timp, se uită cu atenție la unul dintre ochii mei, după câteva secunde își mută privirea la celălalt, apoi înapoi la primul și tot așa.

— Ce e?, am spus după un timp.

— Majoritatea tipilor s-ar purta urât din cauza situației ăsteia. Tu ești atât de înțelegător.

— De ce să mă port urât?

Mă străduiam să par mai înțelegător decât eram, de fapt,

în sinea mea, dar nu puteam să-i spun asta – dacă aș fi făcut pe dobitocul, nu aș fi făcut altceva decât să o alung.

— Doar ai fost cinstită și deschisă față de mine încă de la început.

Desigur, mai puțin în privința accidentului, a iubitului mort, a cimitirului și a hainelor.

Îmi cercetă din nou fiecare ochi în parte, apoi și-i închise pe-ai ei, se apropie și mă sărută. Am urmărit-o pe parcurs, să mă asigur că nu își deschide ochii, de parcă ăsta ar fi fost un fel de semn care mi-ar fi demonstrat că, de fapt, nu era sinceră. Grace rămase cu ochii închiși și, când am simțit că se apropie sfârșitul sărutului, mi i-am închis și eu repede pe ai mei, iar Grace se trase înapoi. Și m-am gândit: *Cum ar putea cineva să sărute pe altcineva în felul ăsta, fără să fie sincer?*

— Cât trebuie să mai stăm aici înainte să ne întoarcem la tine?, spuse Grace.

Inima începu să-mi alerge în galop. A, da. Pierderea virginității. Uitasem o clipă despre problema asta.

— Vreau să-i văd mai întâi pe toți. Hai să mai stăm puțin cu ei. Să așteptăm să se culce părinții.

De fapt, urmăream – lucru despre care nu i-am spus lui Grace – ca lumea să ne vadă împreună, să ne prindă în flagrant, să ne zâmbească șiret și să ne acuze că nu suntem doar prieteni. Îmi doream ca relația noastră să aibă susținere fermă din afara noastră, ca și cum cu cât ne-ar fi văzut mai mulți oameni, cu atât Grace ar fi avut mai multe motive să rămână cu mine. Trăiam o relație de tip pisica lui Schrödinger,

nici vie, nici moartă, pentru că încă nu fuseserăm observați. Totuși poate că era mai bine așa. Poate că era mai bine să nu fim văzuți, ca relația noastră să se afle într-o stare incertă, de o dinamică continuă, din moment ce era foarte posibil să fie distrusă, dacă ar fi fost luată în seamă. Îmi dădeam seama că e periculos. De fapt, dacă nu ar fi aflat nimeni, atunci nimeni nu ar fi știut dacă povestea dintre noi a avut un final nefericit. Nimeni nu ar fi știut de durerea mea. Cu toate astea, eram pregătit să accept riscul.

Așa că am sărutat-o pe măsură ce încăperea se umplea de zarvă. Am vorbit, am băut și am flirtat, Grace a devenit din ce în ce mai binedispusă și mai deschisă, cu fiecare înghițitură de alcool, și am sărutat-o, sperând ca cineva cunoscut să ne vadă, să ne arate cu degetul, să ne strige pe nume.

În cele din urmă, cam o oră mai târziu, cineva ne-a văzut.

— Știam eu!, strigă Heslin și, astfel, un fel de arc pe care-l ținusem încordat în interiorul meu toată seara a fost eliberat.

Am fost văzuți. Am fost observați. Acum exista cineva în afară de noi care putea confirma că suntem reali. Că am existat.

— Ș*tiam*, în pana mea!

— Șșș, i-am șuierat lui Heslin, pentru că, deși îmi doream ca el să știe de noi, nu voiam ca Grace să știe că-mi doream ca el să știe.

Grace se depărtă de mine imediat, se ridică în picioare și spuse:

— Ești gata să mergem? Mă duc să-mi iau lucrurile.

Am dat din cap și am privit-o în timp ce se strecura prin mulțimea costumată, să-și ia haina.

Heslin încă îmi rânjea în față.

— De când i-o tragi?

— Nu spune nimănui, te rog, încercăm să fim discreți.

Nu mi s-a părut important să-i spun că, de fapt, încă nu i-o trăsesem.

— Nu-ți face griji, nu spun nimănui, spuse Heslin, se aplecă asupra mea și-mi ciufuli părul.

Vorbeam foarte rar la școală, dar se pare că informațiile astea intime legate de viața mea sexuală iminentă erau cumva un motiv suficient să ne apropiem.

— Mă duc să văd unde e, am spus eu și m-am ridicat.

— *Dap*, așa să faci, spuse Heslin și mă lovi ușor pe spate.

Așadar, superpoziția noastră cuantică luase sfârșit. Eu și Grace Town eram ori vii, ori morți, nu ne mai aflam simultan în ambele stări.

Încă nu era cert care variantă avea să se realizeze.

Ne-am plimbat împreună până acasă în întuneric, amândoi amețiți. În starea mea de semiebrietate, gândindu-mă la ceea ce urma să se întâmple între noi, mi-a venit în sfârșit curajul să-i fac ce-mi doream. Am lipit-o de un gard de sârmă înalt, acoperit de plante agățătoare, și am sărutat-o cu mai multă poftă ca niciodată. Am sărutat-o pe gât, apoi în jos, de-a

lungul claviculei, i-am strâns în mâini șoldurile, coapsele. Grace icni, îmi trecu degetele prin păr, îl strânse în mâini și se agăță de mine cu putere. Mă mușcă de gât cu dinții ei falși, suficient de tare încât să mă doară, dar fără să-mi dea sângele.

— Du-mă acasă, Henry Page, spuse ea, pătată încă în colțul buzelor cu sânge fals.

Apoi se răsuci și porni în întuneric, iar eu am urmat-o, firește, cu brațele în jurul mijlocului ei, și am sărutat-o tot drumul până acasă. Am coborât la demisol fără să-i trezim pe parentali, slavă Domnului, și, astfel, a venit momentul pentru Sex.

Mai întâi ne-am așezat împreună pe pat și ne-am șters de machiaj. Mi-am dezlipit tricoul de pe trup, am șters sângele uscat de pe piept și m-am întrebat dacă arătam cum arătase el după accident și dacă la asta se gândea și ea sau dacă se gândea la mine. După aceea am rămas în tăcere un minut și m-am gândit să sting lampa, poate că așa ar fi fost mai ușor.

Însă Grace știa ce face. Mai trecuse prin astfel de clipe. Veni lângă mine, mă sărută și începu să-și dezlege corsetul.

— Oau, am spus încet, după ce și-l dădu jos, pentru că era incredibilă, și-mi dispăru orice urmă de ezitare când i-am văzut sânii goi.

Ne-am sărutat în continuare, apoi i-am tras în jos ciorapii și i-am atins cicatricile cu vârfurile degetelor. Pe coapsele superioare se vedeau două dreptunghiuri roșii, mari.

— De acolo au preluat țesuturile de piele, spuse ea când

le-am atins. Prima bucată nu a fost asimilată bine, așa că au fost nevoiți să mai ia.

I-am dat jos ciorapii și i-am aruncat în celălalt capăt al camerei. Cele mai grave cicatrici erau pe pulpa piciorului, de unde fusese smulsă o parte din piele și mușchi, iar rănile fuseseră acoperite cu o rețea de țesut cutanat, încât semănau cu pielea unei păsări jumulite. Piciorul ăsta avea cam jumătate din dimensiunile celuilalt, era subțire și părea sensibil, delicat. Părțile neafectate de răni erau acoperite de vânătăi, urme ale ultimei aventuri de pe pista de la East River.

Era greu de înțeles cum putea merge cătuși de puțin.

— Au schimbat deja tijele o dată. S-ar putea chiar să le scoată în câțiva ani. Nu știu sigur. Poate că, în cele din urmă, vor reuși să-l refacă pe Humpty Dumpty.

M-am aplecat și am sărutat pielea roșie, furioasă, de pe pulpa ei.

— Ești perfectă.

Atunci a început.

Nu a fost din cale afară de romantic. Nu am avut muzică pe fundal și nici lumânări aprinse. Nu s-a întâmplat ca în comediile alea romantice, în care ți se arată fugar atingeri și mâini care apucă de cerceafuri de un alb imaculat. Nu a semănat nici cu pornografia pe care o știam. A fost o experiență mai dulce, mai tăcută, mai puternică, mai stânjenitoare. Eram doar eu și ea, fără nimic între noi.

Petrecusem o mare parte a dimineții căutând pe Google sfaturi despre „cum să fii bun la pat", care nu au fost, de

fapt, mai deloc utile când a venit momentul cu pricina. Am uitat tot ceea ce aflasem de pe AskMe.com și am procedat, în schimb, așa cum mi s-a părut bine pe loc.

Apoi totul s-a terminat. Legitimația V a expirat. Nu s-au auzit deloc suspinuri extravagante sau mai știu eu ce, dar probabil că m-am descurcat destul de bine, din moment ce Grace a spus: „A fost de o mie de ori mai bine decât mă așteptam", și nu știam dacă ar trebui să fiu mulțumit pentru că a fost o performanță acceptabilă sau să mă simt jignit pentru că se așteptase la una proastă. Grace își sprijini capul de umărul meu, eu am sărutat-o pe frunte și am stat unul lângă celălalt, goi, pe întuneric, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva și fără să putem adormi.

În cele din urmă, când i s-a părut că adormisem, Grace Town începu să plângă. Am simțit cum tremura lipită de trupul meu, încercând să-și stăpânească respirația, i-am simțit lacrimile calde care îmi curgeau pe piept. A suspinat doar o dată. Apoi și-a șters ochii, a început să respire din nou normal și a șoptit: „Mi-e dor de tine", apoi, încet, treptat, a adormit.

Am mai stat treaz o oră, privind în tavan în timp ce lacrimile mi se evaporau de pe piele, și m-am întrebat dacă vreau să vomit pentru că eram beat sau pentru că fata cu care îmi pierdusem virginitatea se gândise tot timpul, probabil, la iubitul ei mort.

Capitolul 19

CÂND M-AM TREZIT dimineață, Grace era deja în picioare, își acoperea din nou pielea cu straturi peste straturi de haine ale lui Dom. Un fluture de-o noapte, revenit acum în coconul său. M-am prefăcut că dorm și am urmărit-o în timp ce și-a adunat costumul de vampir într-o pungă de plastic și a îndesat punga în coșul de gunoi de lângă biroul meu. A plecat fără să-și ia rămas-bun.

În acea seară i-am scris.

HENRY PAGE

'Nă seara, Town. Mă gândesc că aș vrea să văd noul film Pixar săptămâna asta, într-una din nopți. E cotat „cu acordul părinților", pentru că include violență animată și umor vulgar – am impresia că o să-mi placă la nebunie. Ce zici?

Am trimis mesajul la 19:58. Grace l-a văzut imediat, a început să scrie răspunsul, dar apoi a șters ceea ce voise să spună. Au trecut zece minute, apoi încă zece, fără niciun răspuns. Nu aveam voie s-o invit în oraș, deși ne culcaserăm

împreună? Întrecusem limitele tacite ale relației noastre (sau ce-o fi fost)?

Am luat cina. Mi-am verificat telefonul. Niciun răspuns.

S-a răzgândit, s-a răzgândit, s-a răzgândit.

Am făcut un duș. Verificat telefonul. Nimic.

S-a răzgândit, s-a răzgândit, s-a răzgândit.

Am încercat să-mi fac temele la mate. Verificat telefonul. Nimic.

Doamne, Doamne, Doamne. S-a răzgândit, s-a răzgândit, s-a răzgândit.

M-am culcat cu senzația că cineva mi-a deschis o umbrelă neagră în piept. Plămânii mi-au fost împinși în sus, până sub claviculă, iar dedesubt a rămas un hău abisal, unde înainte fuseseră organele mele. În cele din urmă, la 23:59, tocmai când aproape adormisem, Grace mi-a răspuns.

GRACE TOWN

Pixar! Sigur că vreau să-l văd. Fă rezervările. Somn ușor!

Jetul violent de endorfine care mi-au fost eliberate în sânge în clipa în care mi-a vibrat telefonul și a apărut numele ei pe ecran a fost îngrijător. Nu mai fusesem niciodată dependent de nimic, dar m-am gândit că așa se simt drogații disperați după o doză.

— Edward Cullen, nenorocitul de tine, am spus închizând ecranul telefonului și îndreptându-mi privirea către tavan. Nu ar fi trebuit să te judec atât de dur.

Luni, după ore, Grace și cu mine ne-am hotărât să nu ne oprim la casa ei, ci să luăm autobuzul spre oraș, unde se organiza în parc un festival de toamnă cu bere și mâncare. Aveam de făcut teme și eseuri și ar fi trebuit, probabil, să acordăm în mod serios atenție ziarului, dar Grace era fericită, își pieptănase părul și nu aveam de gând să pierd ocazia de a petrece timp cu ea în varianta asta.

În parc, spațiul dintre copaci fusese transformat într-un orășel de mici chioșcuri cu umbrare albe, fiecare adăpostind câte un fel de preparate și/sau bere. Era un deliciu pentru hipsteri: mobilă din paleți, ceainice vechi agățate cu sfori de crengile copacilor, un chioșc unde îți puteai decora propriul cerc hula hoop. Cei de la Răzbunarea Capsatorului de Plastic reușiseră chiar să aranjeze un spectacol, iar piesele lor, cântate cu chitare acustice și voci tremurate (dintre care niciuna, din păcate, nu era despre obiecte de birotică cu poftă de răzbunare), se auzeau în tot parcul.

— Cu ce să ne înfruptăm, Town?, am spus eu, însă a doua parte a întrebării mele se pierdu, acoperită de strigătul altcuiva.

— Grace?!, spuse o voce de bărbat necunoscută.

Ne-am întors amândoi să vedem de unde venise strigătul: un tip blond, înalt, destul de atrăgător, alături de o gașcă de tipi înalți destul de atrăgători.

— Lyndon!, spuse Grace, apoi porni în goană spre el prin mulțime, iar când ajunse, tipul o luă în brațe cu baston cu tot, în timp ce eu mă gândeam, urmând-o cu mâinile în

buzunare, la faptul că, deodată, detestam numele Lyndon și pe oricine ar fi avut vreo legătură cu el.

Am așteptat lângă Grace vreo cinci minute, cât au stat de vorbă, până când privirea lui Lyndon m-a descoperit, iar Grace și-a amintit că exist și eu.

— A, scuze! El e Henry. Lucrăm împreună la ziarul liceului. Henry, el e Lyndon, vărul meu.

Am dat mâna cu el, gândindu-mă că, până la urmă, Lyndon nu era un nume atât de pretențios. Monstrul care începuse să-mi sfâșie pieptul din interior când o strigase pe Grace se întoarse în cușca sa.

Doamne, m-am gândit, după ce i-am studiat chipul și mi-am dat seama că, într-adevăr, chiar semănau și erau categoric înrudiți. *Oare sunt gelos din fire?* Aș zice că e una dintre chestiile alea pe care nu le poți cunoaște cu adevărat despre tine până nu ești pus într-o astfel de situație. Așa cum nu poți ști cu siguranță dacă ești curajos și eroic până nu se întâmplă ceva oribil și ești constrâns să acționezi. Mereu mi-am închipuit că aș fi neînfricat, calm și stăpânit, un fel de Sully Sullenberger* Că aș părăsi avionul ultimul, că m-aș scufunda cu vasul și altele asemenea. Însă acum nu mai eram atât de sigur.

M-am gândit la Tyler Durden, care a spus: „Câte poți cunoaște despre tine, dacă nu te-ai bătut măcar o dată?" Dar câte poți cunoaște despre tine, dacă nu ți-a plăcut măcar o dată cineva? Nu mă mai simțisem niciodată atât de străin de

* Pilot care a reușit, în 2009, o aterizare forțată pe râul Hudson, salvând toți pasagerii (n.r.).

propria persoană. Al cui era trupul ăsta în care mă deplasam? Al cui creier zăcea în capul meu? Cum se putea să *fiu* eu însumi, cum puteam să trăiesc în propriul trup, fără să am habar despre mine?

Eu și Grace veniserăm la festival cu gândul să ne luăm de mâncare, dar Lyndon și prietenii lui aveau toți 20 și ceva de ani, așa că le-am dat bani, iar ei ne-au adus cidru cu mirodenii și vin fiert. Am stat cu toții sub un copac, iar eu am început să văd sutele de lumini atârnate în șir în parc ca prin ceață, pe măsură ce alcoolul mi se urca la cap. Am împărțit între noi preparate de la toate chioșcurile – supă iute-acrișoară, de la chișcul cu mâncare thailandeză, cine știe ce fel de friptură glazurată cu miere, de la chioșcul chinezesc, luminat cu lampioane roșii, rulouri cu folii transparente, din orez, îmbibate într-un sos gros și dulce, de la chioșcul vietnamez.

Atunci când tata mi-a trimis un mesaj la ora nouă seara, în care scria *Aici*, aveam burta plină și-mi simțeam ochii greoi.

M-am ridicat din locul în care stăteam tolănit pe iarbă, privind luminițele feerice care străluceau printre crengile de deasupra, și mi-am luat rămas-bun de la Grace, care era incredibil de frumoasă în acea lumină aurie.

Eram perfect conștient că Lyndon ne urmărea, așa că mi-am luat rămas-bun într-un stil cât mai neutru, în ciuda faptului că, de obicei, ne sărutam la despărțire. M-am adresat până și cu „frate"

— Trebuie s-o șterg, frate. Ne vedem mâine, am spus eu.

Apoi i-am salutat pe toți ceilalți și am pornit ușor prin

mulțime, cu mâinile în buzunare. O dată m-am uitat înapoi. Grace mă privea fix de departe. Mi-am închipuit că-şi va întoarce privirea, dar s-a uitat la mine în continuare și nu mi-am putut da seama ce însemna asta. Dacă trebuia să mă întorc sau nu la ea. Însă vărul ei era de față, noi nu eram împreună, iar indiferent ce am fi fost noi, indiferent care anume era natura relației noastre, lumea nu trebuia să știe. M-am gândit că, dacă m-aș fi întors totuși și aș fi sărutat-o, așa cum îmi doream, ar fi fost considerat un gest nepotrivit și aș fi supărat-o. Așa că mi-am întors privirea și am mers în continuare, înghițit de mulțime, cu certitudinea că Sully Sullenberger s-ar fi întors la ea și ar fi luat-o pe sus, iar eu eram un laș gelos.

Telefonul îmi bâzâi în mașină, pe drumul spre casă, în timp ce tata îmi povestea ce făcuse în acea zi, iar eu mă străduiam din răsputeri să nu arăt că băusem.

GRACE TOWN

Ei, a fost cam nasoală despărțirea. Mai vrei să mergem la film săptămâna asta?

HENRY PAGE

Nu știam dacă ar fi bine să te sărut de față cu vărul tău, așa că am cam intrat în panică și te-am lăsat baltă. Sau dacă încă încercăm să fim discreți cu toată povestea asta... Mda, scuze. Dar mergem la film, sigur. Joi seară, 19:30. La cinematograful de lângă mine. Putem sta degeaba la mine după ore sau putem merge să luăm ceva de mâncare înainte de film sau ceva de genul ăsta.

Sună bine. Nu prea știu ce se petrece.

Suntem din cale-afară de zăpăciți, noi doi. Mă uluiește faptul că Hink ne-a dat posturi cu putere de decizie.

Miercuri m-a trezit soneria telefonului la șase dimineața, pentru că mă suna Grace. M-am ridicat subit în capul oaselor imediat ce i-am văzut numele pe ecran.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?, am spus eu.

Ar fi trebuit să mă dezmeticesc văzând cât de îngrijorat începusem să fiu din cauza ei. Ar fi trebuit să-mi dau seama, pentru că eram conștient că e deprimată și lipsită de discernământ și simțeam mereu o voce în fundul capului care mă avertiza îngrijorată că s-ar putea să o copleșească durerea. Bine, nu m-am gândit niciodată că și-ar putea face singură vreun rău sau mai știu eu ce. Mai degrabă mă temeam ca nu cumva să se dizolve intenționat într-o clipă, ca nu cumva atomii ei să fie risipiți în văzduh.

— Calmează-te. Nu pot dormi, atâta tot. Ai ceva important de făcut la școală azi?

Trebuia să predau o temă (neterminată)(să-mi bag picioarele) la cursul de limba și literatura engleză, trebuia să mă întâlnesc cu Hink, să-i arăt cum se dezvolta ziarul, iar Hotchkiss îmi cerea tema la mate de vreo săptămână, dar

toate astea păreau mult mai puțin importante, din moment ce mă puteam vedea cu Grace, așa că am mințit și am spus:

— Nu.

— Bine, pentru că sunt în fața casei tale. Plecăm într-o aventură.

— Ești aici?

S-a auzit o bătaie în ferestruica de la demisol. Grace aștepta ghemuită de cealaltă parte a geamului murdar, părea obosită și era încă îmbrăcată în hainele pe care le purtase ziua trecută.

Când a venit mama să mă trezească după o oră, m-am prefăcut că eram bolnav, iar Grace se ascundea sub pat. După ce Dătătoarea-de-viață a plecat la serviciu, m-am milogit de tata să-mi dea voie să-mi petrec ziua alături de Grace, cu toate că eram sigur că avea să mă pârască mamei cu prima ocazie. În cele din urmă, îmi dădu înciudat permisiunea, cu condiția să-l las să joace GTA V toată ziua în camera mea și să nu spun nimănui.

Am descoperit uluit că mașina lui Grace era parcată în locul obișnuit din fața casei mele.

— Ai condus *tu* până aici?, am spus eu.

— Surpriză.

— E prima oară de când...?

— Da. Nu știu de ce. M-am trezit în toiul nopții și am hotărât că a venit momentul potrivit. La o adică, nu mă vor primi niciodată în *Fast and Furious 11*, dacă nu mă apuc din nou de drifting.

Am zâmbit, iar Grace a spus:

— Henry, nu te uita așa la mine.

— Cum așa?

— Ca și cum ai vedea cum încep să apară firișoarele aurii, spuse ea, dar pe un ton prietenos, și nu ca pe o acuzație. Nu sunt un vas.

— Nu ești un vas. Voi ține minte.

Am mers cu mașina înspre nord, către marginea orașului, apoi am condus o oră și chiar mai mult, prin parcul național, am încetinit mașina la fiecare punct de observație, dar nu am oprit deloc. Aici, de-a lungul coastei, abia se simțea venirea toamnei. Fâșiile de plajă care se vedeau printre copaci erau perfect albe și, deși majoritatea copacilor nu mai aveau frunze, printre ei se numărau și arbuști și palmieri veșnic verzi. Am condus cu geamurile lăsate, deși era rece, încât chipul mi-a amorțit, iar urechile îmi bâzâiau din cauza vitezei.

În cele din urmă, țărmul se ascunse în spatele pădurii, care era încă la fel de colorată ca o cutie de bijuterii, în ciuda frigurilor care se apropiau. Semnele de circulație dădeau indicații de genul ÎNCETINIȚI, CURBE PERICULOASE ÎN FAȚĂ, însă Grace nu le băgă în seamă. De fapt, dădu muzica la un volum atât de mare, încât nu m-ar fi putut auzi nici dacă aș fi țipat la ea, apoi mări viteza. Pumnii mei își pierdeau culoarea la fiecare viraj strâns, când mă străduiam cu disperare să mă țin bine, să nu fiu aruncat încolo și-ncoace de pe scaunul pasagerului. Grace frâna, accelera, scotea fum din roți și făcea mașina să alunece la fiecare cotitură. Apoi,

în loc să încetinească, să se pregătească pentru următoarea curbă, accelera pe distanța dintre ele.

M-am ținut strâns și m-am rugat să nu mor unor zeități în care nu credeam. Nu în felul ăsta. Nu cum a murit el. În minte mi se derulară, iar și iar, imagini cu accidente. Zgomotul imposibil de dureros al mașinii care se strivește de un copac și se plisează în jurul lui ca un evantai de hârtie. Un trup – trupul meu – smuls din vehicul, aruncat prin parbriz, o păpușă inertă, împăiată cu carne și oase. Pielea care se jupoaie pe suprafața asfaltului. Membrele se frâng, cioturile aschiate ale oaselor plesnesc prin piele.

Grace conducea bine, chiar dacă într-un stil maniacal. Aveam încredere că ținea mașina sub control, însă la vitezele astea, propria ei viteză de reacție era neglijabilă. Nu era nevoie decât să apară un animal în mijlocul drumului, să tragă puțin prea mult de volan, să dăm de o groapă în drum. Mai mult, simțeam și acea voce statornică din fundul minții, cea care îmi amintea, iar și iar, că ar trebui să-mi fac griji pentru binele ei.

Niciodată nu mi-am mai simțit moartea atât de aproape. Niciodată nu am fost mai îngrozit de propria-mi fire muritoare ca în acele momente petrecute în mașină, cu Grace la volan.

Oare ei îi păsa câtuși de puțin de lucrurile astea? Grace privea lumea ca pe o simplă aranjare ordonată, temporară, de atomi, și atât. Moartea nu ar fi însemnat decât că atomii desemnați pentru scurt timp formei ei umane ar fi fost redistribuiți în altă parte.

În sfârșit, în sfârșit, opri mașina într-un punct de observație și opri muzica. Îmi rânji și ieși afară în briza răcoroasă a țărmului. Era o zi ciudată. Soarele lumina călduros, dar dinspre ocean bătea un vânt rece.

— Ce naiba a fost asta?, am spus și am trântit ușa de la mașină.

Picioarele și mâinile îmi tremurau vizibil, și nu din cauza frigului. M-am străduit să nu-i arăt cât de agitat eram, pentru că o mică voce din sinea mea îmi șoptea că nu era imposibil, cine știe, ca ea să fi încercat să se joace cu nervii mei în mod intenționat. M-am așezat pe parapetul care separa spațiul de observație de sălbăticia care se întindea de cealaltă parte și m-am sprijinit cu coatele pe genunchi, încercând să-mi stăpânesc respirația. Grace luă loc lângă mine – după modul în care se așeza în spațiu, în jurul meu, aveam uneori impresia că mi-era chiar soră – cu fața acoperită pe jumătate de eșarfă.

— Înainte conduceam foarte des pe drumul ăsta, chiar și înainte să-mi iau permisul, spuse ea cu vocea acoperită parțial de vânt. Îl cunosc ca pe propriul meu buzunar. De fapt, îl cunosc mai bine decât îmi cunosc buzunarul. L-aș putea schița numai din memorie. De fapt, nu prea știu deloc cum îmi este buzunarul. Oare de ce se spune așa?

— Nu poți să conduci așa, după ce ai trecut printr-un accident și ai fost la un pas de moarte, în pana mea.

— Nu eu am ieșit atunci de pe șosea, să știi. Dom era la volan. Înainte să moară, îmi era foarte drag drumul ăsta. Ar trebui să pot să mă bucur din nou de el.

Atât de mult venin în glasul ei. Grace nu mai vorbise niciodată despre Dom cu ranchiună, dar uite că acum dădea vina pe el pentru accidentul care i-a luat viața. Probabil că era logic, în mintea ei, să fie supărată.

— Dar... Nu poți să-i fii alături, bine? Nu poți să-l urmezi acolo unde s-a dus, indiferent cât de mult îți dorești. Așa că nu mai încerca.

— Căcat, Henry. Nu m-am gândit.

— Exact la asta mă refer. Tu nu te *gândești*. Iei curbele de 180 de grade cu atâta viteză, încât îți fumegă cauciucurile. Nu a fost deloc OK toată povestea asta.

— Am vrut doar să mă simt din nou în pielea mea.

Văzând că nu zic nimic, Grace se ridică.

— Haide. E un restaurant la vreo zece minute de mers de aici, ascuns printre copaci. Dă-mi voie să-ți fac cinste cu prânzul, să-mi cer iertare.

Auzind cuvintele astea, acea oroare soră cu moartea pe care o simțisem o jumătate de oră s-a evaporat și a fost înlocuită de acea bucurie pe care o resimțeam ori de câte ori Grace făcea câte un gest drăguț, care îmi dădea motiv să cred că și ea se îndrăgostea de mine. Un fenomen aberant rău de tot.

Restaurantul se afla pe un promontoriu, deasupra apelor. Mi-a făcut cinste cu prânzul, după cum mi-a promis, și am mâncat împreună afară, pe iarbă, scăldați în lumina soarelui.

Lola mi-a trimis un mesaj în timp ce mâncam.

LOLA LEUNG

În numele Tatălui și al Fiului, unde naiba ești?

Of, ești atât de văicăroasă. În Parcul Național.
E prea frumos afară să stau la ore.

Mișcă-ți curul la școală în clipa asta, altfel jur că te părăsc lui Hink pentru deriziunea ta.

Cine mai folosește „deriziune"
în conversațiile obișnuite?

Sper că pui la cale o temă a naibii de bună pentru porcăria asta de ziar. Nu mai glumesc, Henry.

Nu mă obliga să te protejez de propria-ți prostie. Nu-mi place deloc să o fac pe eroina fără tragere de inimă. De asta evit să port mască și să mă bat cu răufăcătorii pe străzile orașului Gotham în fiecare noapte.

ORGANIZEAZĂ-ȚI CĂCATURILE.

Frate, mă ocup.

Așa să faci, că altfel o pun pe una dintre surorile Kardashian pe copertă. Sau poate le pun pe TOATE.

Şi mie îmi trebuie ziarul pentru înscrierea la facultate. Nu uita de asta, căcănarule.

Iartă-ne, La. Ne băgăm mințile în cap în curând.

Bun, pentru că o am pe Widelene Leung de partea mea şi o să-ţi facă probleme dacă nu eşti cerect faţă de mine. Ştie unde locuieşti.

Recepționat.

După ce am terminat de mâncat, am stat întins alături de Grace, sub cerul vast, albastru, fără ca vreunul dintre noi să scoată vreun cuvânt, până când ea spuse:

— Mă întorc imediat.

Am urmărit-o cum s-a ridicat şi s-a dus şchiopătând până la grădina de la marginea promontoriului, de unde a cules ultimele flori de toamnă. Apoi s-a îndreptat înapoi spre restaurant, pe panta lină, înverzită, cu buchetul mic de flori galbene într-o mână şi cu bastonul în cealaltă.

A lipsit doar zece minute. Nu am acordat atenţie incidentului. Era doar o altă ciudăţenie de-a lui Grace Town.

Joi după-amiază am stat până târziu la redacţie, apoi am mers cu autobuzul până la micul cinematograf din apropierea locuinţei mele. Am mâncat hotdogi înainte de film. Grace a

vărsat puțin ketchup pe tricoul ei mare cu The Ramones, însă nu a încercat deloc să-l curețe.

— O să mă prefac că am fost înjunghiată, spuse ea și-și linse ketchupul de pe degete.

I-am privit buzele și mi-am imaginat-o dezbrăcată.

În cinematograf, am procedat la fel cum făceam mereu pe întuneric. Ne-am prefăcut că suntem împreună. M-a sărutat o dată înainte să înceapă filmul, apoi și-a învârtit degetul în palma mea, desenând ușor cercuri. Ca un chiromant care încearcă să-și ghicească destinul pe baza liniilor de pe pielea mea.

Nu știu ce a întrezărit în palma mea. Poate nimic.

După terminarea filmului, ne-am plimbat împreună până acasă, fiecare cu mâinile pe lângă propriul corp. În cele din urmă, Grace oftă și mă luă de braț. Nu mi s-a părut că am obținut o victorie. M-am simțit de parcă aș fi picat un test.

Am mers pe jos până la casa mea, ținându-ne de mână, și am simțit, pentru întâia oară, că eram un cuplu. Că relația noastră chiar avea o anumită direcție.

Doamne, m-am gândit în timp ce mergeam, *chiar mă îndrăgostesc de ea.*

Nu fi prost, spuse o altă voce din mintea mea. *Nu te poți îndrăgosti de cineva după numai două luni petrecute împreună.*

Jack și Rose erau deja îndrăgostiți după numai patru zile, am raționat.

Chiar vrei să te folosești de Titanic *ca dovadă că povestea asta se va termina cu bine?*, spuse vocea.

La naiba.

— Ei, mersi că m-ai invitat, puștiule, spuse ea când am ajuns acasă.

— Cu cea mai mare plăcere, Town.

Apoi mă sărută cu o oarecare ezitare pe potecuța care ducea la intrarea casei mele și i-am simțit trupul cald lipit de al meu, cu toate că era frig.

Mă voi căsători cu ea, m-am gândit, în timp ce o priveam îndreptându-se spre casă, și mi-am zâmbit în sinea mea, pentru că era prima dată de la Sărut încoace, când simțeam că pot fi sigur de ceva în lumea asta.

Capitolul 19

A TRECUT O SĂPTĂMÂNĂ. A fost o săptămână bună, plină de Zile Bune ale lui Grace. Am avut spor. Redactorii voluntari din clasa a unsprezecea ne-au trimis materiale pentru ziar care nu aveau legătură cu pisicile. Articolul nostru despre Magic: The Gathering a fost redactat și redus la 5 000 de cuvinte. Am încercat să fac o parte din temele de matematică. Nu prea am înțeles mare lucru, dar am încercat.

De asemenea, am făcut din nou sex cu Grace. De data asta nu a mai plâns, deci a fost bine.

Situația începea să se însenineze.

Joi seară a venit în vizită la cină. Stăteam pe patul meu, la demisol, râdeam și ne tachinam unul pe celălalt, în timp ce mama și tata pregăteau masa. Mă întrebam dacă în seara asta aveam să stabilim oficial relația noastră, în sfârșit. *Ești iubita mea acum?* Am repetat fraza iar și iar în minte, m-am gândit cum să introduc întrebarea în conversație. Apoi, desigur, după ce va fi acceptat, urma aspectul public al problemei.

Îmi imaginam ce va zice lumea când va vedea că ne-am schimbat statusul pe Facebook. Bine, nu vreau să zic că îmi *trebuia* aşa ceva. Dar era plăcut să-mi închipui. Cei care au ştiut de la început – Lola, Murray – ar fi scris comentarii de genul *Doamne, ÎN SFÂRŞIT* sau *Nu e de nasul tău, frate.* Ceilalţi, care nu ştiau nimic, ar fi fost şocaţi. M-am gândit la comentariile *Ăă... CE?* şi la comentariile prietenilor lui Grace care nu mă cunoşteau. *Mă bucur atât de mult pentru tine, Grace. Mă bucur atât de mult că ţi-ai găsit pe cineva.*

Nu mai ţin minte de ce, dar stăteam încolăciţi în pat şi citeam în tăcere articolul de pe Wikipedia despre Matthew Broderick, pe iPhone-ul meu. Îi petreceam o şuviţă din păr printre degete în timp ce citeam, contrariat de acele momente din trecut în care nu-mi dădusem seama cât de incredibil de frumoasă era. În prima zi în care am văzut-o atunci, la cursul de arte teatrale, parcă îşi schimbase fusul orar – arăta aşa cum arată oamenii când zboară dintr-un capăt în celălalt al lumii, ca şi cum nu ar fi doar extenuaţi şi nespălaţi, ci parcă fiecare celulă din trupul lor ar fi dezaxată faţă de mediul înconjurător. Mă bucuram că atomii lui Grace vibrau acum la altă frecvenţă.

Gândindu-mă la atomii ei, am ajuns să mă gândesc la pielea ei şi apoi la pielea ei fără haine pe ea, fapt ce mi-a dat subit curaj. Am spus foarte lent:

— Aşadar, în privinţa întregii *situaţii*...

Schimbarea din interiorul lui Grace se realiză brusc, dar se vedea limpede. Se depărtă de umărul meu, unde se

cuibărise. Se opri din citit despre Matthew Broderick. Încetă să zâmbească. Iar eu m-am gândit: *Căcat. Căcat. Iar? Dă, Doamne, să nu mă fi înșelat din nou.*

— Da, spuse ea.

Dar știa de ce se află aici, nu? Știa ce-mi doresc. Mi-a știut sentimentele încă de la început. Cum de se putea răci atât de brusc?

— Cred că aș vrea să știu cum mai stăm la capitolul ăla.

— Nu prea știu ce să-ți spun.

— Ultima oară când am vorbit despre asta ai spus că nu te vei mai duce la cimitir.

— Așa am spus?

— Da. La petrecerea de Halloween. Bănuiesc că erai cam amețită.

— Îmi pare rău. Mereu îmi vin gânduri stupide după ce beau. Nu ar fi trebuit să-ți spun așa ceva.

— Deci... nu ai de gând să încetezi?

— Henry.

— Nici mie nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Încă îi simt prezența. S-a scurs în oasele mele. Când adorm, îi simt căldura atingerii pe piele.

— Nu îți cer să renunți la el.

— Atunci ce vrei de la mine? Ți-am oferit tot ce am.

— Vreau ca atunci când mă întreabă cineva dacă suntem împreună să-i pot spune că da. Nu vreau să mă ascund de prietenii mei. Vreau ca lumea să știe că suntem împreună. Vreau să te pot ține de mână și să te pot săruta în public fără

să mă tot întreb dacă am voie. Vreau ca legătura dintre noi să fie adevărată.

Grace nu a spus nimic, a privit doar în tavan, până când, în cele din urmă, am spus:

— Cum vrei să procedăm?

— Poate...

Urmă o pauză lungă, timp în care respiră de câteva ori, iar ochii ei țâșniră dintr-o parte în alta, încercând să-și găsească cuvintele.

— Poate că ar trebui să o luăm mai încet. Adică am ajuns aici prea curând. Dacă am da puțin înapoi, poate că nu mă voi mai simți atât de rău.

— Te fac să te simți *rău*?

— Nu asta voiam să spun. Adică... nu sunt pregătită, să fiu mai bine. Nu încă.

— Nu-mi pasă. Te vreau pe *tine*, exact așa cum ești.

— Nu-i adevărat. O vrei pe *ea*. Petreci timp cu mine în speranța că voi deveni acea fată într-o bună zi. Te-ai îndrăgostit de o idee, nu de o persoană adevărată, și mă omori când te uiți la mine și vezi pe altcineva.

— Astea-s prostii.

— Oare sunt?

— Doamne, urăsc chestia asta. Urăsc atât de mult toată povestea. Te vreau pe *tine*, Grace Town. Pe *tine* te vreau încă de la început.

Am tras-o la mine și am așezat-o pe coapsele mele, ea s-a aplecat și m-a sărutat așa cum știa, într-un mod care îmi

dădea convingerea că e îndrăgostită de mine, chiar dacă îmi dădeam seama că nu e și că, probabil, nu va fi niciodată. Am deschis ochii și am urmărit-o, așa cum făceam uneori, să mă asigur că sărutul e adevărat. Grace se depărtă cu ochii în continuare închiși, cu un zâmbet ușor pe buze. Și a fost nevoie să treacă atâta timp să-mi dau seama că nu pe mine mă săruta, niciodată pe mine, nu cu adevărat, cel puțin nu în mintea ei.

Poate că amândoi eram, de fapt, îndrăgostiți de anumite idei.

Grace deschise încet ochii și văzu că o urmăresc. Păru dezorientată un moment, de parcă într-adevăr ar fi uitat, preț de o fracțiune de secundă, că nu pe Dom îl săruta. Apoi apăru un fel de apăsare în trăsăturile feței ei, se dădu jos de pe mine și se ridică din pat.

— Trebuie să plec, spuse ea și-și trase geanta pe umăr fără să se uite la mine.

— Credeam că facem lecții.

— De parcă voi promova vreunul dintre cursurile mele.

— Încă nu am luat masa.

— Nu mi-e atât de foame. Ne vedem mai târziu.

Nu mi-am luat rămas-bun.

După o jumătate de oră, în care i-am permis sferei de acid din piept să-mi roadă încet traheea, m-am ridicat și m-am dus anevoie să fac un duș. Am stat sub jetul fierbinte și am încercat să adun apă în mâini, dar se tot scurgea printre degete, iar totul era din cale-afară de metaforic și mă durea ca

naiba, pentru că ştiam, *ştiam* că îmi scăpa. Şi că nu puteam remedia situaţia.

Oamenii nu puteau fi reparaţi cu firişoare de aur.

Mi-am lipit fruntea de faianța albă şi rece a peretelui din duș. Capul îmi zvâcnea de parcă aș fi stat să plâng, însă ochii îmi erau uscaţi. *Fata potrivită, momentul nepotrivit*, m-am gândit eu, deşi îmi dădeam seama că e o minciună, pentru că Grace nu avea să fie niciodată fata potrivită. Dar, Doamne, mi-o doream oricum atât de mult. Aveam oricum atât de multă nevoie de ea. Întregul trup mă durea la gândul că o voi pierde și, deodată, m-am simţit ca un adevărat dobitoc pentru faptul că judecasem atât de aspru despărţirile prietenilor mei. Oare așa se simţea mereu Murray din cauza lui Sugar Gandhi? Simțea că-i opărește efectiv pielea, mai fierbinte decât apa clocotită?

Trebuia, *trebuia* să existe o cale de a o convinge să mă iubească.

Am deschis ochii subit, iar mintea mea fu copleșită de acea senzație revelatoare de-un moment pe care ţi-o permite numai un duș lung și fierbinte. Am închis repede apa, am înfășurat un prosop în jurul fundului meu roz, opărit, și am coborât împiedicat până în peștera mea de la demisol, lăsând apă peste tot, cuprins de o panică nebună că s-ar putea să nu mai fie acolo. Dar era acolo, ascunsă frumos în ultimul sertar mare de la biroul meu, unde se potrivea de parcă spațiul respectiv fusese creat ca s-o adăpostească.

O mașină mecanică de scris de un verde ou de rață,

Olivetti Lettera 32. Același model folosit de Cormac McCarthy. Îl cumpărasem de pe eBay, în urmă cu trei ani, la prețul de 35 de dolari, după ce citisem *Drumul,* și am decis că romanele scrise la mașină sunt cu mult superioare celor scrise pe calculator (dar nu la fel de bune ca romanele scrise de mână). Deocamdată nu scrisesem nimic altceva în afară de fraza: „Munca fără joacă face din Jack un tip plicticos"*. O tastasem în repetate rânduri, pe ambele părți ale unei pagini, pentru a fi sigur că panglica cu tuș funcționează. După aceea a zăcut pe birou șase luni, alături de iMacul muribund, până când m-am simțit atât de vinovat privind cele două aparate alăturate, fără a scrie pe niciunul dintre ele, încât am vârât mașina de scris în sertarul de jos și nu m-am mai gândit la ea deloc.

Pe raftul de sus al biroului era un teanc de hârtie groasă pentru mașina de scris, din bumbac, de un galben-pai, care fusese șterpelit de Murray de pe platoul de filmare al filmului *Marele Gatsby*, când a vizitat ultima oară orașul Sydney. Dacă țineai o coală în lumină, în partea de sus se putea distinge, foarte vag, un model de damasc translucid. Această hârtie se număra printre posesiunile mele cele mai frumoase.

Dragă Grakov, am scris eu, lovind tastele într-o hărmălaie de zgomote mecanice.

Îi voi scrie lui Grace Town o scrisoare. Îi voi scrie tot ceea ce nu reușeam să-i spun în față. Știam că preferă texte

* Aluzie la o situație celebră din filmul horror *The Shining/Strălucirea*, în care personajul lui Jack Nicholson renunță la scrierea romanului său pentru a bate la mașină un teanc întreg de foi cu această frază (n.t.).

orale, spontane, însă nu-mi citise niciodată vreuna dintre compuneri și poate că, văzând cum scriu, ar fi înțeles de ce prefer să scriu în loc să vorbesc.

I-am trimis un Snapchat cu primele două cuvinte, *Dear Grakov*, cu descrierea „Pregătește-te să fii dată pe spate". Apoi am scris:

Dragă Grakov,

Am petrecut ultimele luni urmând un simplu adevăr: că, în cele din urmă, nimic din ce facem aici nu contează cu adevărat. Unii oameni se tem de nimicnicie sau de faptul că ar putea fi neînsemnați. Unii oameni se tem de ideea că viețile lor nu au niciun sens. Tu m-ai învățat să văd frumusețea acestui fapt. Datorită ție, acest fapt a ajuns să îmi dea curaj.

De exemplu, curajul de a-i arăta unei fete o prezentare PowerPoint despre cum ar fi să fim un cuplu, fiind convins că, dacă m-ar refuza, orice dovadă a umilinței mele ar fi înghițită de univers. Tu m-ai învățat că nimicnicia noastră e răsplata noastră pentru faptul că suntem oameni, că însăși natura lumii în care trăim e de o asemenea bunătate încât ne asigură că toate păcatele și gafele noastre vor fi șterse cu desăvârșire.

Datorită aceluiași curaj îți scriu

această scrisoare, în care îți dezvălui fără rețineri sentimentele mele adevărate. Ești deosebită, Grace Town. Ești frumoasă. Strălucești. Niciodată nu mă satur să te privesc sau să fiu în preajma ta. Înainte să te cunosc, nu
mi-am putut imagina niciodată cum ar fi să-mi doresc pe cineva așa cum te doresc pe tine. Din prima zi în care m-ai pus să conduc până acasă cu mașina ta, am simțit o atracție aproape chimică, cum nu mai simțisem față de nimeni.

Din fața unei asemenea atracții nu dai înapoi, chiar dacă situația e dificilă. Chiar dacă situația e atât de sucită încât începi să te întrebi dacă nu cumva te afli în The Truman Show, pentru că, ce mai, mi se pare imposibil ca toate căcaturile astea să nu fie regizate. Îmi dau seama că știi deja lucrurile astea, pentru că, dacă nu ai fi știut, unul dintre noi sau chiar amândoi am fi renunțat deja sau nici nu am fi început povestea asta. Însă pentru unele lucruri merită să lupți.

Rămâne problema legată de el, desigur. Știu că încă îl iubești și te înțeleg.

Nu m-aș gândi niciodată să te pun să alegi între noi. Nu m-aș gândi niciodată să-ți impun condiții, un termen-limită sau

să te acuz pentru că nu poți renunța la el. În primul rând, pentru că nu ar fi corect și pentru că nu aș face decât să-ți câștig antipatia. În al doilea rând, pentru că nu cred că ar fi nevoie. Știu cine sunt. Îmi cunosc valoarea. Sper că o vei vedea și tu.

Așadar, astea sunt sentimentele mele, Grace Town. Aș vrea să fiu la fel de elocvent când stăm de vorbă, dar am o inimă de scriitor. În cuvintele rostite mă risipesc, însă în scrisoarea asta se află o mică parte din sufletul meu. Pe scurt: sunt aici, sunt pregătit, nu plec nicăieri și te doresc.

Dacă și tu simți la fel, hai cu mine anul viitor să luăm un avion, să pornim într-o aventură și să explorăm lumea împreună. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

Datorită sfârșitului Pământului și morții universului am curajul nebun să-ți spun că sunt al tău, dacă mă vrei.

Rămâne doar să te hotărăști ce-ți dorești. Îmi dau seama că nu-i o sarcină ușoară, dar trebuie să o faci.

Pe curând, puștoaico.

Henrik

Am recitit scrisoarea, iar și iar, apoi am împăturit-o, am pus-o într-un plic și i-am scris de mână numele. Apoi am pus-o, împreună cu mașina de scris, înapoi în sertarul întunecat al biroului și am așteptat să-mi răspundă pe Snapchat. Nu a venit niciun răspuns, deși știam că-mi văzuse mesajul, așa că i-am scris.

HENRY PAGE

Tocmai am intrat pe Safari pe telefon și mi-a apărut pagina de Wikipedia despre Matthew Broderick. Noroc că nu mă aflu în public.

GRACE TOWN

Niciodată nu are de ce să-ți fie rușine de Matthew Broderick. Ce-i cu scrisoarea asta pe care o concepi? Parcă nu arată a compunere pentru ora de engleză.

Să știi că mă gândesc serios la problema influenței capitalismului asupra literaturii feministe postmoderniste, bine?

Scrisoarea e despre TOATE LUCRURILE ȘI CHESTIILE. În plus, e scrisă pe hârtie luată de pe platoul de filmare de la *Marele Gatsby*, pen' că așa sunt eu, mai sofisticat.

Lucrurile și chestiile, a? Pare interesant. Cât despre ideea că ai fi sofisticat...

Nu comentez

MARELE GATSBY, TOWN. Vei primi o scrisoare redactată pe o coală de hârtie care a stat în preajma lui Leo DiCaprio. Probabil că are pe ea și câteva celule de piele. CELULE DE PE PIELEA LUI.

Cum ai pus mâna pe așa ceva, mă rog frumos? Credeam că exagerezi. În plus, nu tu ești sofisticat, ci hârtia.

Nu, nu, chiar e de pe platoul de la Gatsby. Muz știa pe unul, care știa pe altul, care i-a dat drumul în depozitul filmului și i-a zis că poate lua ce vrem noi, pentru că terminaseră de filmat. Eu mi-am dorit să ia o mașină, dar ce să-i faci, se pare că visurile mele erau prea ambițioase. Așadar, vezi, sunt cel puțin 85% sofisticat pe baza legăturii ăsteia.

Ei, m-ai dat pe spate, Page, ce pot să zic. Noi, plebeii ăștialalți, ne închinăm ție și hârtiei tale sofisticate. Nu suntem vrednici.

Nu-ți face griji, ești cel puțin 15% sofisticată pentru că ne cunoaștem. S-ar putea chiar să mai primești un procent sau două după ce atingi hârtia Gatsby.

Tare. Ei bine. Probabil că o voi citi mâine după ore.

— Domnule Page, a spus Hink la finalul orei de engleză de a doua zi.

Stăteam, ca de obicei, într-o bancă din față, între La și o fată pe nume Mackenzie, care mă întrebase odată dacă *very* se scrie cu unul sau doi *r*.

— Aș vrea să-ți vorbesc o clipă, dacă ești amabil.

— Sigur.

Am rămas în bancă, în timp ce ceilalți au plecat unul câte unul să ia prânzul, și m-am străduit să-mi dau seama dacă Hink avea să se ia de mine pentru că a) nu mi-am făcut tema, b) m-am holbat la mătreața de pe umerii lui și mi-am închipuit tot cursul că sunt creveți micuți, prinși într-o baltă de catran sau c) eram vinovat de ambele fapte.

Odată ce sala de curs a rămas goală, Hink s-a dus în fața biroului său și s-a așezat pe el cu picioarele încrucișate și cu palmele pe genunchi. Mă întrebam dacă în lumea stranie a lui Alistair Hink se presupune că poziția asta e un gest de intimidare.

— Vrei să-mi explici unde îți e compunerea?

— Compunerea?

— Cea care trebuia scrisă pentru săptămâna trecută. Cea pe care nu mi-ai adus-o.

— A!

Căcat. Acea compunere. Cea la care am renunțat în favoarea unei curse mortale printr-un parc național și pentru a scrie o prostie de scrisoare amoroasă de mare grandoare.

— Ce se petrece cu tine, Henry? Lipsești de la întâlnirile pentru ziar, nu ai citit nimic din textele care trebuiau citite și nu ai scris temele care trebuiau scrise, pentru săptămâna asta, și acum problema asta. Am avut o mică discuție cu doamna Beady, cu Señor Sanchez și cu alte cadre didactice și toată lumea e îngrijorată din cauza ta. Domnul Hotchkiss a spus că ești adesea neatent la orele de matematică.

Doamne, Hotchkiss, ce căcănar.

— Adevărul e că asta nu e deloc neobișnuit.

— Îmi dau seama că avem mari așteptări din partea ta. Poate așteptări mai mari decât în privința multor alți elevi. Deci, dacă situația devine prea dificilă pentru tine – dacă se adună prea multe responsabilități și nu poți să le faci față –, trebuie să-mi zici. Te putem ajuta.

— E în regulă, sincer. Sunt în regulă.

— Domnișoara Leung a venit la mine ieri. A sugerat cu discreție că ziarul ar avea de suferit din cauza unei relații mai puțin chibzuite dintre tine și domnișoara Town.

La naiba. Chiar a făcut-o.

— Nu cred că Lola a „sugerat" nimic cu „discreție".

— Ei bine, așa e, mai exact a spus: „Fac ferfeniță însăși esența acestei publicații cu atitudinea lor de deriziune", însă am preferat să nu aduc vorba. De fapt, a folosit atât de mult cuvântul „deriziune", încât am simțit nevoia să-l caut pe Google după ce a plecat, să mă conving că există cu adevărat. „Deriziunea lor, domnule Hink, deriziunea lor. Aruncă totul pe apa sâmbetei cu deriziunea lor!"

— Vă rog, nu mai spuneți *deriziune*.

— Tu și Grace ați amânat sau ați renunțat la toate întâlnirile pe care le-am propus pentru a discuta ziarul. Fără temă și suficient conținut, Lola nu poate termina designul la timp. Încep să-mi fac griji.

— Voi rezolva problema, promit.

— Bine. Pentru că, dacă nu vă puneți treburile la punct până la sfârșitul lunii, voi fi nevoit să aleg pe altcineva în funcția de redactor-șef.

— Dar... am muncit pe brânci doi ani de zile.

— Așa e. Dar asta nu înseamnă că-ți permiți să te *oprești* din muncit pe brânci. Acum du-te și îndreaptă-ți atitudinea. Încă ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, pune-te și tu mai bine pe lângă domnul Hotchkiss.

— Iuda, i-am strigat printre dinți când am intrat în biroul redacției, după ore, și am văzut-o pe Lola lenevind pe canapeaua pângărită, cu un dicționar în fața ochilor.

— Adică tu ești Iisus?, spuse ea. Nu crezi că ești cam înfumurat?

— Nu pot să cred că te-ai dus la Hink. Apropo, știai că am avut o compunere de pregătit pentru săptămâna trecută? Am uitat complet.

— Ți-am *spus* că te părăsc dacă nu-ți vii în fire.

Lola se ridică, veni la mine și mă apucă de umeri.

— Îmi dau seama că ești căpitan pe un vas care se scufundă și că ești hotărât să nu-l abandonezi. E al naibii de admirabil, dar când rahatul ăsta de vas se va ridica cu burta-n sus, eu voi fi într-o barcă de salvare.

— Grace, cine e în analogia asta?

— Tipii ăia de pe *Titanic,* care au cântat din viori până la capăt.

— Mda, o potrivire bizară.

La luă dicționarul și mi-l trânti în brațe.

— *Alege* o temă. Închide ochii, deschide-l la o pagină oarecare și pune degetul pe un cuvânt. Ziua mea e *mâine* și nu vreau de la tine decât. Un singur. Căcat. De cuvânt.

În acea clipă intră Grace. Se uită la Lola, apoi la mine, apoi la dicționarul înfipt în pieptul meu.

— Ciudat tablou, spuse ea, își lăsă jos geanta, se propti în baston și aşteptă.

— Lola mă obligă să aleg o temă pentru ziar.

Am luat dicționarul, am strâns puternic din ochi și am făcut cum mi-a zis.

— *Eșua*, am citit. Verb. Prima definiție: „A nu reuși". A doua definiție: „Despre vapoare: a se împotmoli în nisip". Se potrivește destul de bine.

— Nu știu dacă nu cumva ai făcut-o intenționat, dar e chiar o temă bună, așa că folosiți-o naibii. Tu, spuse Lola și-mi dădu mie drumul, ca să-și înfigă ghearele în umerii lui Grace. Viața e o hazna și treci prin momente foarte, foarte dificile, dar *nu* te poți duce la fund cu vasul. Urcă și tu într-o barcă de salvare. Ori îți vii în fire, ori te cari.

Lola îi făcu lui Grace un gest care spunea „Sunt cu ochii pe tine", repetă gestul către mine, apoi își luă rucsacul și părăsi încăperea valvârtej, mormăind în sinea ei cuvinte care aduceau foarte mult a „deriziune"

— Ei, asta da experiență ireală, spuse Grace. Care-i treaba cu bărcile astea de salvare?

— Hink e nemulțumit că nu am făcut nimic cu ziarul.

— Nu am făcut?

— Doamne, Grace, am nevoie de ajutor. Se presupune că ești redactor-șef adjunct, așa că ce-ar fi să mă ajuți cu redactarea?

— Ce mai e de redactat? Am făcut tot ce se putea face fără temă. De ce nu alegem „eșec", pur și simplu?

— Pentru că nu aș putea face față unei asemenea ironii a sorții.

Brusc, Grace se încruntă și m-am gândit să o sărut ca s-o liniștesc (și să mă liniștesc pe mine însumi), dar mi-a fost teamă că mi-ar putea evita îmbrățișarea și nu aveam chef să rămân cu un asemenea sentiment toată după-amiaza, așa că am lăsat-o baltă.

— Trebuie să plec, spuse ea. După-amiaza asta am treabă.

— Stai o clipă, am spus eu, m-am răsucit și am alergat până la rucsac, să iau scrisoarea, care zăcuse toată ziua între paginile exemplarului meu *84, Charing Cross Road.*

Nu am uitat de ea. Nici măcar o clipă. A plutit încontinuu deasupra capului meu, ca un mic nor furtunos. Toată ziua am așteptat momentul potrivit, sperând că mă va cuprinde un curaj nebun.

— A, da. Problema asta. *Scrisoarea*, spuse ea, luă scrisoarea, o împături și o puse în geanta ei.

Și mi-am dat seama. Mi-am dat seama că momentul ăsta va fi ori ultimul moment al relației noastre așa cum fusese, ori primul moment al unei legături mai puternice. Un început sau un sfârșit. Nu putea fi nimic altceva. Am spus că nu o voi pune niciodată să aleagă între noi, dar acum tocmai asta făceam, pentru că nu mai suportam. L-a iubit; încă îl iubea. Știam asta.

Dar nu meritam și eu ceva?

— Poți să o citești acum?, am spus.

— Vrei să o citesc *de față* cu tine?

— Ăă... da?

— Nu poți să o spui pur și simplu? Tot ce conține scrisoarea se află în interiorul tău în clipa asta. Nu vreau varianta redactată. Nu vreau cuvintele frumoase, varianta finalizată. Vreau să spui ceva autentic. Ceva real.

— Pot să ți-o citesc, dacă vrei.

— Nu asta am spus.

— Haide, lasă-mă măcar să mă uit pe ea puțin, să-mi amintesc ce-am scris.

— Nu-ți mai ții minte sentimentele?

— Bine-nțeles că le țin minte, doar că nu știu cum să le exprim în cuvinte.

— Încearcă.

— Ești... ești deosebită.

Grace oftă.

— Sunt un fulg de nea frumos și unic? Sunt jumătatea ta?

— Nu! Voiam să spun... Uite, totul e scris acolo, bine? Totul e acolo, tot ceea ce vreau să-ți comunic. Nu trebuie decât s-o citești.

Grace nu o citi. Spuse doar:

— Ne vedem mâine seară, la chestia Lolei.

Apoi deschise ușa și ieși. Am avut o senzație ciudată, de finalitate amară. M-am străduit să-mi amintesc ultimul sărut, petrecut cu multe ore în urmă, dar nu am reușit să-mi amintesc detaliile, fapt supărător, pentru că mi-am dat seama că ar putea fi ultimul.

Am ieșit pe hol și am urmărit-o cum s-a îndreptat șchiopătând spre ușă, pe podeaua acoperită de linoleum, făcând pauze după câțiva pași, să-și odihnească piciorul.

După ce a plecat ieri de la mine, s-a dus probabil la pista de alergare de la East River, să-și chinuiască din nou rana până la durere. Poate că gestul ăsta semăna cu tăieturile pe care și le fac unii oameni. Poate că nu reușea să obțină sentimentul de control asupra situației decât dacă încetinea procesul de

vindecare. Poate că rana era ultimul element care o lega de accident și, prin urmare, de Dom, și nu se simțea pregătită să renunțe la ea.

Sau poate că se detesta atât de mult pe sine, încât i se părea că merită să sufere.

În cele din urmă, Grace ajunse la ieșire și dispăru în curtea liceului, iar ușa se trânti în urma ei. Nu privi înapoi nici măcar o dată.

Ca și cum, indiferent ce aș fi făcut, ea oricum luase o hotărâre.

A doua zi era ziua Lolei. Georgia a venit cu mașina din orașul învecinat. A ajuns la mine acasă când răsărea soarele. Părinții Lolei, Han și Widelene, ne-au primit în casă și am început toți patru să umflăm și să umplem în tăcere, holul, camera de zi și bucătăria, cu vreo 200 de baloane. La urmă, eram cu toții cam amețiți, ni se învârtea capul din cauza lipsei de oxigen, dar ne-am dat seama că efortul a meritat când am auzit-o pe La spunând: „Ce naiba?", răgușit și pe jumătate adormită, după care a început să chicotească ca o psihopată.

— La mulți ani!, am strigat în cor, când Lola a intrat în bucătărie, îmbrăcată în cămașa ei de noapte roz, atât de neobișnuită pentru ea, cu mâna la gură, ca să-și astâmpere căscatul, și cu părul atât de ciufulit, încât avea o creastă în creștetul capului.

După ce a făcut duș și s-a îmbrăcat, l-am luat cu mașina pe Muz și ne-am dus cu toții să luăm micul dejun în oraș.

Georgia i-a dat în dar un cactus. („Al dracului de romantic", exclamă ea când desfăcu cadoul. „Chiar că începem o nouă etapă a relației.") Muz i-a dat un set de vopsele într-o cutie din lemn de bambus, iar eu i-am dăruit o lumânare-schelet-de-pisică, o lumânare din aia din care rămân doar oasele pisicii după ce se topește toată ceara.

Eu și Lola puneam mare preț pe valoarea metaforică a darurilor, așă că, deși toată lumea vedea doar un schelet demonic de pisică din care curgea ceară pe ambalaj, Lola a înțeles mesajul: prietenia noastră e ca această lumânare în formă de pisică – chiar dacă arzi toate căcaturile de la suprafață, baza e solidă. Veșnic.

— Henry, creatură minunată ce ești, spuse Lola și-și lipi fruntea de tâmpla mea. Ce faptă măreață am făcut, oare, în viețile anterioare, încât să merit să locuiesc lângă tine în cea de față?

— Vă stă atât de bine împreună. Uneori îmi pare rău că ești o lesbiană înrăită, altfel ați fi putut să vă căsătoriți și să duceți o viață în general adorabilă, spuse Georgia. Adică, bine, mă bucur că *ești* o lesbiană înrăită, dar asta e o altă poveste.

Am început să mă gândesc ce cadou să-i iau lui Grace de ziua ei, la sfârșitul lunii. Nu ar fi fost potrivit niciun cadou de genul celor obișnuite, pe care iubiții le dăruiesc de obicei iubitelor, pentru că a) Grace Town nu era iubita mea și b) eram destul de sigur că i-ar fi venit să verse dacă ar fi văzut flori, ciocolată sau bijuterii. Nu era nevoie să fie un dar spectaculos; trebuia doar să aibă un fel de semnificație.

Dar ce să-i dăruiești unei fete cu mintea ca un univers, în timp ce creierul din capul tău e înfipt bine pe planeta Pământ?

Varianta a șasea
Pentru că meriți praf de stele și nimic altceva, dar eu nu pot să-ți dau decât pământ.

Capitolul 21

TATA M-A DUS CU MAȘINA la Grace sâmbătă seara. Cerul a plesnit și a început să plouă. Am alergat până la ulmul înalt din fața casei ei. Odată ajuns la adăpost, cu părul deja șiroind de apă, mi-a vibrat telefonul în mână.

GRACE TOWN

Întârzii zece minute. Așteaptă în curte. Nu intra.

Mi-am înălțat privirea spre casa ei posomorâtă, cu draperii trase și grădină neîngrijită, și mi-am amintit cum se întrebase Murray dacă nu cumva Grace era un fel de creatură supranaturală. Un vampir. Un înger căzut din ceruri. Între acești pereți, Grace îmi ascundea cu siguranță secrete, dar ce fel de secrete?

Ușa se deschise puțin și din umbre își făcu apariția un bărbat scund și chel. Același bărbat care venea mereu după-amiaza să ia mașina lui Grace.

— Henry Page?, spuse el, mijindu-și ochii în lumina slabă. Tu ești?

— Ăă, da, am răspuns încet.

Apoi, mai tare:

— Da, sunt Henry Page.

— A, foarte bine. Da, bine. Intră, intră. Numele meu e Martin.

Mă cuprinse un fior nedeslușit. *Așteaptă în curte. Nu intra.* Dacă mesajul lui Grace nu era o rugăminte, ci un avertisment? Dacă Martin era un vârcolac sau mai știu eu ce? Desigur, sub această frică irațională se ascundea frica adevărată. Să nu-i trădez încrederea lui Grace. Nu știam ce se ascunde în casă, dar era limpede că nu voia să aflu deocamdată. Sau poate niciodată.

— Ăă... nu mă deranjează să aștept aici. Grace ajunge în câteva minute.

— Nu fi caraghios, începe să plouă tare. Intră la căldură.

Cu una dintre mâini, Martin mă chema la el, cu cealaltă ținea deschisă ușa cu plasă de țânțari. Așa că am intrat. În mare parte pentru că era frig și întuneric și pentru că ploua, însă, pe de altă parte, pentru că doream să aflu ce-mi ascunde Grace. M-am gândit din nou la Sully Sullenberger, care nu ar fi făcut niciodată ceea ce făceam eu acum, m-am gândit că mă îndepărtam din ce în ce mai mult de atitudinea lui grațioasă, cu mustață albă cu tot.

— Taci, Sullenberger, am bombănit.

— Henry, spuse Martin și-mi luă mâna. Am auzit multe despre tine.

— Lucruri bune, sper.

Ăsta era răspunsul clișeu pe care trebuia să-l dai când ți se dădea replica asta. Însă mă simțeam înviorat. Pentru că cineva atât de apropiat de Grace știa că exist.

— Da, în mare parte, spuse Martin și chicoti. Te rog, simte-te ca acasă. Poți aștepta în camera lui Dom, dacă vrei, spuse el, apoi se poticni. Ei bine, acum e camera lui Grace.

— Poftim? Dom. A locuit. Aici?, am spus pe tonul ăsta ciudat, sacadat, cu pauze între cuvinte, ca și cum creierul meu s-ar fi chinuit să priceapă sensul lor.

Martin s-a încruntat.

— Dacă a locuit aici? Grace ți-a spus că nu suntem părinții ei, nu?

— Ăă... nu. Am presupus că sunteți tatăl ei.

— Nu, nu. Numele meu e Martin *Sawyer*. Dominic a fost fiul nostru. Am primit-o pe Grace la noi în casă cam cu o lună înainte de accident. Sunt sigur că ți-a povestit de problemele cu mama ei, nu? După moartea lui Dom, Mary și cu mine am insistat să rămână la noi. Au fost împreună atât de mult timp, atâția ani. Aproape că e ca o fiică pentru noi.

— Grace... locuiește... în camera lui Dom?

— Am crezut că ți-a spus lucrurile astea.

— Ăă...

Am dat din cap, mi-am lins buzele și m-am uitat în jur. Pereții erau vopsiți într-un fel de crem, aproape un portocaliu-pal, și toată mobila era făcută din lemn de culoare închisă. Pe scări era întins un covor ros pe margini de trecerea

timpului, iar pe pereți erau atârnate zeci de fotografii. Imagini zâmbitoare de la absolvire și poze de nuntă decolorate, iar în toate apărea el, Dominic, la nesfârșit.

În cea mai apropiată poză în care apărea, Grace stătea pe umerii lui lați, iar el își ținea mâinile pe pulpele ei nevătămate. Era prima oară când îl vedeam într-o poză. Simțeam o împunsătură veninoasă în inimă. Dom avea umerii lați, era solid și chipeș, un soi de frumusețe clasică. Eram perfect opuși. În poza cu Grace purta un tricou de fotbal și zâmbea larg. Grace râdea cu capul pe spate, țipa de bucurie cu casca lui de fotbal pe cap și îi ținea părul între degete.

Am simțit cum mi se ridică fierea în gât, din adâncurile negre, distruse, ale măruntaielor mele. Nu gelozie. Nu neliniște. Doar tristețe.

— Dom era mezinul, spuse Martin și mă luă de lângă peretele torturii. Un interval cam lung între el și Renee. Ceilalți doi se mutaseră deja când a avut loc accidentul. Ne bucurăm că o avem pe Grace alături. Nu știu dacă aș putea suporta liniștea.

— Îmi pare atât de rău. Nici nu aveam idee că asta a fost locuința lui.

— Nu are de ce să-ți pară rău, puștiule. I-ai fost un bun prieten. Tu și iubita ta, Lola. Vă suntem recunoscători pentru toată grija pe care i-ați purtat-o.

— Iubita. Mea. Lola?, am spus din nou sacadat, încât Martin m-a privit de parcă aș fi fost puțin slab de minte.

Grace îl mințise. Mințise în privința relației noastre. Dar,

de fapt, era normal. Cum puteai, mai exact, să-i spui tatălui iubitului tău mort că te culci cu altcineva?

— Da, iubita mea, Lola. Ţinem mult la Grace.

Martin îmi făcu semn spre o uşă din capătul culoarului.

— Poţi aştepta acolo. Grace ajunge în curând. Îi voi spune să vină la tine.

— Mersi.

Am aşteptat să plece Martin, apoi, încet, am împins uşa cu o mână, dar am ezitat să trec pragul mormântului lui. Se simţea un miros greoi, asemănător mirosului lui Grace.

Nu.

Lui Dom.

Îmi venea să vărs. Sau să fac un duş fierbinte. Sau să vomit în timp ce fac un duş fierbinte. Însă mă îmboldea curiozitatea, aşa că am aprins lumina şi am intrat.

Era un dormitor obişnuit de băiat ajuns la vârsta adolescenţei, la fel de dezordonat ca al meu. Cuvertura în carouri era adunată grămadă la marginea patului. Biblioteca era plină cu *Harry Potter*, *Lord of the Rings* şi altele asemenea. Pe un scaun era proptită o chitară acustică. Un pick-up cu un teanc de discuri de vinil vechi. Un glob. Un skateboard. Un ghiozdan. Un birou, un laptop, reviste de sport şi trofee din copilăria lui. O tablă de scris cu creta, o pânză cu portretul lui Mozart şi mici nimicuri din ţări îndepărtate. Pe scrin se găseau accesoriile vestimentare ale lui Dom – o gamă de funii lungi de piele cu ancore, cruci şi cranii – şi deodorantul lui.

Foloseam acelaşi deodorant.

Povestea unei vieți întregi, comprimată sub forma dormitorului de față. Am rămas nemișcat câteva minute, contemplând nemișcarea încăperii. Îl vedeam în sfârșit, era expus în fața ochilor mei, tot ceea ce fusese, tot ceea ce era.

Mă întrebam dacă Grace simțea apropierea morții în camera asta, așa cum simțeam eu, sau dacă ea se simțea mai apropiată de viață. Și am rămas uluit de cât de nedreaptă era lumea. De faptul că într-un moment omul poate fi atât de atașat de viața asta, ca în clipa următoare să o părăsească.

Am păşit înăuntrul dressingului şi am tras de şnurul care aprindea lumina. Mormântul se prelungea până aici. Toate hainele lui. Un costum călcat, probabil pentru balul de absolvire. Un tricou al echipei de fotbal de la East River. Vreo cinci perechi de încălțăminte. Cutii fără etichete pe rafturile de deasupra.

Tricoul cenuşiu cu The Ramones, pe care Grace îl purtase la film, era împăturit pe raft. Avea o pată întunecată acolo unde vărsase pe ea ketchupul, ca și cum l-ar fi șters cu buretele în loc să...

Atunci mi s-au deschis ochii.

— Doamne... am șoptit și am luat tricoul în mâini.

Pata fusese ștearsă cu buretele, dar tricoul nu fusese spălat. Mirosul lui Grace era încă impregnat în material. Al lui Dom. Al meu.

Grace nu spăla hainele lui Dom. Nu-i spăla așternutul. Oriunde se ducea, era nedespărțită de acel miros greoi, băiețos. Avusesem impresia că e un defect natural sau că nu

se ocupă atât de mult de problemele de igienă, însă aici, în șifonierul iubitului ei mort, am avut o revelație.

Grace trăia în interiorul lui. În fiecare zi, în fiecare clipă, Dom îi era alături. Mirosul lui pe piele. Fantoma era Grace, nu Dom. În acea zi muriseră doi oameni, dar unul dintre ei încă avea trup.

Am cercetat din nou încăperea, în căutarea unor obiecte care i-ar fi aparținut ei. Nici urmă de Grace Town aici, în afară de un plic de pe scrin, pe care era scris numele ei. Scrisoarea pe care i-o dăruisem, pe care încă nu o desfăcuse. Nicăieri haine de damă, pantofi de damă, machiaj, nimic din articolele care se găsesc de obicei în dormitorul unei surori, mame sau al unei prietene.

Îi purta hainele, se dădea cu deodorantul lui și dormea în așternutul lui dezordonat în fiecare noapte. Nu era important cine fusese cândva Grace – fata senină și frumoasă din poza ei de pe Facebook –, acum nu mai exista, fusese înlocuită de tipa asta impostoare. Impostoarea lui Dom.

Poți afla multe lucruri despre cineva dacă te uiți la dormitorul lui, îmi spusese ea odată. Ce era de descifrat în încăperea asta, în afară de faptul că Grace Town nici nu exista?

— Acum știi, spuse Grace încet.

M-am răsucit și am văzut-o în pragul ușii, mă privea fix. Tricoul șifonat al lui Dom îmi tremura încă între degete. M-am uitat la ea și mi-am dat seama că era limpede că nu făcea parte din tărâmul fizic. Pielea îi era la fel de translucidă precum hârtia parfumată, iar părul blond îi cădea ca niște

perdele palide și se oprea pe umeri, nemișcat și lipsit de viață. Sub ochi se puteau distinge urme vinete, ca și cum ar fi plâns atât de mult, încât i-ar fi dat sângele. Grace era un suflet pierdut, o stafie purtată de vânt, întruparea sub formă umană a fumului la mâna a doua.

Am vrut să o ating. Nu-mi aminteam dacă-i simțisem vreodată pielea caldă sau dacă trupul ei fusese dintotdeuana împletit dintr-un material mai diafan decât pielea.

— Grace, îmi pare atât de rău. Nu ar fi trebuit...

— M-am mutat aici cu o lună înainte de accident, spuse ea, luă tricoul murdar, îl împături și-l așeză înapoi pe raftul lui, în șifonier.

Netezi materialul cu palmele și își sprijini fruntea de raft, cu ochii închiși.

— Familia Sawyer încerca de ani de zile să mă aducă aici. În cele din urmă, mi-am făcut curaj și am fugit de la mama. A fost cea mai bună zi proastă din viața mea.

— E oribil. Grace... Nu... Nu știu ce să zic. Nu știu cum să te ajut.

Grace mă privi în ochi.

— Nu sunt defectă, Henry. Nu sunt o bucată de porțelan din dulapul tău. Nu am nevoie de cineva care să mă repare.

— Știu asta. Nu la asta mă refeream. Dar... poți afla multe despre o persoană dacă te uiți la dormitorul ei, nu?

Problema era mult mai complicată decât mi-a spus ea vreodată. Grace nu l-a pierdut doar fizic – a pierdut și promisiunea pe care el o întruchipa. Nu doat trupul lui ne-ar

fi bântuit, ci și fantasma vieții pe care ar fi putut s-o trăiască împreună. El o cunoscuse în totalitate, atât părțile bune, cât și părțile rele, în timp ce mie îmi fusese dat să văd doar frânturi din când în când. Toată energia potențială pe care o avusese Dom fusese risipită în univers în momentul morții, iar ea se chinuia din răsputeri să păstreze ce putea.

— Așadar, dormitorul tău ce spune?

— *Asta* vrei să știi? Nu am dormitor, bine? „Dormitorul" pe care l-am avut înainte să vin aici a fost o canapea în demisolul soțului mamei mele.

— Uneori am senzația că nici nu exiști.

— Ieși afară.

— Îmi ascunzi totul. Nu-mi spui nimic.

— Afară, afară, afară!

Martin Sawyer apăru în cadrul ușii. Se uită la mine, la Grace, înapoi la mine și spuse: „Henry", iar eu am spus: „Plec" Am traversat valvârtej coridorul cu pereții acoperiți cu poze, în care el o întâmpina zâmbitor în fiecare dimineață și în fiecare noapte. Eram rănit, furios și simțeam o gelozie prostească, ceea ce era stupid, pentru că viermii îi rodeau, probabil, în clipa asta ochii sau poate că terminaseră cu ochii și trecuseră la creier, la inimă ori la testicule și nu mi se părea deloc că îi merge bine. Nu o mai putea iubi, dar tot a lui rămânea și toată situația părea pur și simplu nedreaptă pentru toți cei implicați.

Stăteam în șanțul din fața casei când îmi sună telefonul. Murray. Mi-am șters lacrima din colțul ochiului și am răspuns.

— Da, știu, sunt pe...

— Bună, Henry. Sunt Maddy.

— Cine?

— Madison Carlson. De la liceu.

— A... De ce mă suni de pe numărul lui Murray?

— Cred că l-am distrus pe Murray.

— Nu mă pot ocupa acum. Trebuie să ajung la petrecerea Lolei.

— Nu, serios, zace în iarbă cu fața la pământ și nu a mai făcut nicio mișcare de vreo 20 de minute, iar Lola a plecat.

— Ce i-ai făcut?

— Păi, m-a întrebat dacă am mai aflat ceva despre Seeta și i-am zis de noul ei iubit, iar el a căzut în genunchi, s-a întins pe jos și a refuzat să se mai ridice. Mi se pare că e mort. Nu pot să am de-a face cu un cadavru, Henry.

— Să-mi bag picioarele. Dă-mi localizarea punctului unde sunteți. Vin să-l iau.

— Suntem pe terenul de fotbal. Toată lumea a plecat. Vino cât de repede poți.

Nu m-am dus cât de repede am putut. Am închis telefonul și am mers încet, de la casa lui Grace la liceu, sperând că Murray se va maturiza înainte să ajung, ca să pot merge acasă, să mor în liniște. I-am scris lui La din mers și i-am spus că e posibil să nu pot ajunge la petrecerea ei, pentru că Murray fusese rănit înainte de meci.

Când am ajuns, aproape că nu-i vedeam, pentru că era întuneric, iar Madison era și ea întinsă pe jos, cu capul sprijinit pe spinarea lui Murray.

— M-am gândit să stau și eu într-o poziție comodă până când ajungi, spuse ea.

— Sugar Gandhi chiar are un iubit nou?, am spus eu.

— Dacă te referi la Seeta, a) da și b) cât de rasist.

— Cât de rău îi e?

— Fii atent.

Madison se ridică și-i dădu un șut în picioare lui Murray, la care el nu reacționă nicicum.

— Doamne sfinte, femeie, oprește-te. Nu dai în om când e la pământ.

L-am împuns în gât să mă asigur că e încă cald. Era în viață.

— Muz, amice?

Murray nu răspunse, așa că i-am cerut lui Madison să-l apuce de picioare, iar eu l-am apucat de umeri și l-am întors cu fața în sus. Avea ochii deschiși și se holba fără să clipească la cerul nopții. L-am strâns de obraji și i-am făcut buze de pește.

— Cum îți merge, prietene?

— A, salut, Henry. Nu te-am văzut, spuse Murray, fără să se uite la mine, cu obrajii apropiați în continuare între ei.

— Poate ai vrea să te ridici în fund?

— A, nu, am să rămân aici până când mă descompun și vulturii îmi ciugulesc măruntaiele.

— Nu cred că or să-ți dea voie paznicii.

— Atunci târăște-mă până sub tribune. Îngroapă-mă lângă Ricky Martin Knupps.

— E drogat?, întrebă Madison. Ai luat ceva, Murray?

— Nu, am îngropat un peștișor sub tribune, i-am explicat. E o poveste lungă.

— Rasiști ucigași de pește. Tare.

Apoi cineva mă strigă pe nume din cealălalt capăt al terenului și veni alergând înspre noi o siluetă mică și întunecată. Lola se repezi, alunecând pe iarbă, până la Muz, îi luă capul în mâini, îi dădu părul la o parte și îl cercetă de răni pe toate părțile.

— Ce s-a-ntâmplat? Ai făcut comoție? Să chem o ambulanță?, spuse alarmată.

— Doar dacă medicii știu să vindece inimile frânte, spuse Murray.

Lola se uită încruntată la mine și la Madison.

— Seeta Ganguly, explică Madison, are iubit.

— Nici măcar nu e indian!, gemu Murray. Îl cheamă Taylor Messenger! Puțin le pasă părinților cu cine se vede!

— În mesaj, spuse La, mijindu-și ochii la mine, ai scris că e rănit.

— Am spus că e *posibil* să fie rănit. Nu contează, am spus și am arătat înspre Murray în poziția lui amărâtă, și decepțiile sentimentale tot răni sunt.

— Neisprăviților!

Lola îl plesni pe Muz peste ceafă și se ridică în picioare.

— M-am săturat până peste cap de toată *porcăriile* astea de adolescenți chinuiți de hormoni. Tu!

Mă arătă vehement cu degetul.

— Ai să-ți bagi mințile-n cap! Ai să-ți predai compunerile

la termen! Vei înceta cu obsesia asta față de o fată care nu ți-a cerut niciodată s-o iubești!

Am încuviințat în tăcere.

— Iar tu! spuse Lola și se întoarse către Murray cu și mai multă ferocitate. Au trecut luni întregi. Sincer, mi se pare penibil cum te porți. Las-o în pace! N-ai de ce să te umilești în felul ăsta, meriți mai mult.

Murray începu atunci să plângă și-și vomită în poală.

— Acum putem merge la petrecerea ta?, spuse Madison.

— Nu! Nu meritați petreceri! Scoală chiar acum, Murray Finch, altfel mă jur...

Muz se ridică anevoios în picioare, cu lacrimi în ochi și acoperit de vomă care mirosea puternic a tequila. La îi dădu la o parte părul din ochi cu blândețe.

— Luăm ceva de la Burger King, ne trezim și mergem acasă la Henry, să facem ceva util cu viețile noastre.

După o oră și două porții de mâncare de la Burger King, stăteam cu picioarele încrucișate sub capul de elan din demisol și învârteam pe deget un inel de ceapă care se răcise. Aveam un dicționar în poală, Lola folosea un generator de cuvinte aleatorii pe iMac, iar Murray se uita pe Urban Dictionary pe telefon. Madison Carlson, care venise tăcută după noi (probabil că nu a încercat să fugă de frica Lolei), dormea în patul meu. Unde nu mi-am închipuit niciodată că o voi vedea pe Madison Carlson, zeiță între adolescenți. Am încercat să nu mă gândesc la blugii negri care îi atârnau de șoldurile mlădioase, la părul ei răsfirat pe suprafața așternutului și la

mirosul de vanilie și mirodenii pe care îl emana. Se afla fix la polul opus față de Grace Town.

— Și publicul spune... *costumat*, spuse Lola, care hotărâse că cel mai bun mod de a petrece noaptea de sâmbătă era să încercăm să salvăm ziarul, care, eram convins, deja nu mai putea fi salvat, pentru că era prea târziu să punem cap la cap și să iasă ceva satisfăcător.

— Nu e o idee rea. Ați putea scrie articole despre măștile pe care le purtăm ca liceeni și altele căcaturi profunde de genul ăsta.

— Nu, șșș, am una mult mai bună, spuse Muz. Ar trebui să alegi ca temă „disforia de specie". Senzația că aparții unei specii nepotrivite. Am putea, în sfârșit, să discutăm despre ambiția mea de a deveni dragon. Închipuie-ți ce articole intersante ar ieși: „Șase grade de Smaug"*. „Puff, dragonul magic**, oferă primul interviu după dezintoxicare." „Falkor, dragonul norocos***: Cum s-a terminat în cele din urmă povestea."

— Nu lua în derâdere disforia de specie, spuse Lola.

— Nu-mi spulbera convingerea că am sânge de dragon.

Apoi Murray începu din nou să plângă, așa că am lăsat baltă ziarul, din care făcusem praf și pulbere de unul singur, probabil, cu deriziunea mea, și cu ultimele puteri am umflat

---

* Joc de cuvinte între disforia de specie (pacienții care suferă de această tulburare consideră că ar fi trebuit să se nască animale) și numele filmului *The Hobbit: The Desolation of Smaug*/*Hobbitul: Dezolarea lui Smaug* (n.t.).

** Numele unei piese cântate de trupa Peter, Paul and Mary (n.t.).

*** Numele unui personaj-dragon din romanul fantastic *Die unendliche Geschichte*/*Poveste fără sfârșit* (n.t.).

pe jumătate o saltea gonflabilă, pe care am dormit toți trei, încolăciți între noi.

— Îmi pare rău că ți-am distrus ziua de naștere, La, i-am șoptit, însă ea îmi duse degetele la buze și dădu din cap.

M-am gândit, în ciuda faptului că eram îndrăgostit de o fată care nu există și că durerea mi se strecurase în măduva oaselor și-mi infectase țesutul moale al plămânilor, că situația ar fi putut fi, categoric, mult mai rea.

Capitolul 22

URMĂTOARELE DOUĂ SĂPTĂMÂNI au trecut ca prin ceață. Recuperat teme, lipsit de la întâlnirile cu Hink pentru ziar, schimbarea vremii și absența. Absența frunzelor arămii, de exemplu, căci toamna a trecut de la „totul are aromă de bostan" la „întregul newsfeed de pe Facebook e un uriaș meme cu Ned Stark"

În al doilea rând, absența lui Grace Town.

— Unde-i prietena aia ciudată a ta? Nu am mai văzut-o pe-aici de ceva timp, spuse Sadie într-o după-amiază, când eu, Murray, Lola și Madison Carlson (un deznodământ neașteptat) am intrat pe ușă.

La își duse imediat mâna la gât și făcu semnul „încetează", dar era prea târziu.

— Căcat.

Sadie își mușcă buzele.

— Îmi pare rău, puștiule. Te-ai despărțit de Grace?

— Nu mai folosim cuvântul G, spuse Murray. Te rog ca de-acum să-i spui „Cea-care-nu-trebuie-numită"

— Ar fi trebuit ca Grace să-mi fie iubită ca să ne putem despărți, i-am spus lui Sadie în timp ce-mi dădeam jos fularul, pe care l-am agățat în cuier.

— Frate, *Cea-care-nu-trebuie-numită*, spuse Murray. Iisuse! Învățați odată!

— Ce s-a întâmplat?

Problema era că, de fapt, nu eram sigur ce se întâmplase. Îmi dădeam seama că o dădusem în bară rău de tot pentru că intrasem în casa lui Dom, dar nu mă așteptasem să dispară pur și simplu. Îmi doream să-i cer iertare, să o iau deoparte și să-i spun tot ceea ce nu reușisem să-i spun cu voce tare, însă Grace nu a mai apărut în dreptul dulapului meu după ore. Grace nu a mai apărut, punct.

A venit de câteva ori la cursuri, dar profesorii noștri parcă hotărâseră să ne despartă.

— Hei, i-am șoptit în a doua săptămână, când s-a întors în sfârșit la cursul de arte teatrale și și-a asumat din nou poziția din fundul încăperii. Mi-a fost dor de tine.

— Henry, fii atent, te rog, spuse doamna Beady. Nu-ți permiți să nu afli despre teoria teatrală a lui Bertolt Brecht.

Beady arătă spre locul unde se adunase restul clasei, la picioarele podiumului.

— Aici.

— Putem vorbi după ore?, i-am șoptit în timp ce mă ridicam.

Grace Town s-a uitat la mine, dar nu a spus nimic, iar când am terminat orele deja dispăruse.

Am trecut prin dreptul casei ei de câteva ori, când mama m-a lăsat să-i iau mașina, dar Hyundaiul ei nu era în curte. Seara am mers cu bicicleta pe la cimitir, în speranța că o voi vedea cu flori la mormântul lui Dom, dar – cu toate că în fiecare zi apăreau flori noi – nu am zărit-o niciodată. Dădeam peste tot de urme ale trecerii ei. S-a întâmplat de câteva ori s-o văd din spate la cantină sau să descopăr că cineva l-a hrănit pe Ricky Martin Knupps II, când eu am uitat. Alteori, a apărut *Văzut 5:50 p.m.*, *Văzut 11:34 a.m.*, *Văzut 8:05 p.m.*, sub mesajele pe care i le-am trimis, în care o întrebam unde era, dar de fapt nu era nicăieri.

Grace Town a devenit o fantomă, așa cum își dorise, iar absența ei – rana deschisă pe care mi-a lăsat-o când s-a desprins de viața mea – îmi tăia respirația.

— A existat cu adevărat?, am întrebat-o pe Lola într-o după-amiază.

Stăteam pe terenul de fotbal cu o sticlă de ciocolată caldă și priveam norii subțiri care pluteau deasupra.

— Sau am născocit-o eu?

— Doamne, cât teatru, spuse ea și mă stropi cu puțină ciocolată.

Mai mult ca orice altceva, mirosul îmi omora sufletul puțin câte puțin. Mirosul ei impregnat în așternutul meu, în hainele mele, mirosul apăsător care plutea în biroul redacției. Ceva din interiorul meu era strivit sub presiunea unei explozii de fiecare dată când ghiceam că e în apropiere, datorită mirosului, dar nu o vedeam nicăieri. La un moment

dat, am fost tentat o clipă, doat cât o bătaie a inimii, să nu-mi mai spăl niciodată hainele și așternutul, ca să pot savura ceea ce-mi rămăsese de la ea. Dar nu. Doamne, nu. Camera lui Dom, mormântul lui Dom – nu puteam. Așa că am luat totul de pe pat. Mi-am spălat toate hainele. Am evitat biroul (și pe domnul Hink) cu orice preț.

A fost aproape la fel de greu cu autobuzul. Mersesem doar de câteva ori cu el, în lunile trecute, și nu mă așteptam să-l prind în acea primă după-amiază în care Grace nu și-a mai făcut apariția la dulapul meu. Era zgomotos și aglomerat, iar mirosul îmi amintea de o epocă de dinainte să apară ea; mirosul îmi amintea că nu e lângă mine. Nu mai aveam loc, așa că a trebuit să stau în față, lângă o elevă de-a noua, care s-a uitat urât la mine tot drumul până acasă.

M-am uitat la Sadie și am ridicat din umeri.

— Probabil că totul s-a dus dracului.

— Vorbește frumos, Henry, a spus tata din bucătărie.

Pregătea tacos alături de Ryan, care stătea pe umerii lui și-l trăgea de păr ca să-i dea indicații, ca șobolanul din *Ratatouille.*

— Nu poți rezolva situația?

— Nu cred. Cred că povestea s-a terminat.

Am coborât toți patru la demisol. Din noaptea în care Madison Carlson a dormit la mine acasă, Murray începuse să-și calce hainele și să-și pieptene coama de păr, motiv pentru care arăta de parcă s-ar fi pregătit să i se facă poză pentru anuarul liceului, cândva în anii 1980. Juca *Mario Kart* cu (și

pierdea în fața lui) Madison Carlson, în momentul în care ne-au sunat tuturor telefoanele în același timp. Lola și-l verifică prima. Chipul i se întunecă, iar ochii îmi întâlniră privirea.

Înștiințarea era din partea lui Grace Town, care ne invita de ziua ei la Festivalul de Ziua Recunoștinței de sâmbătă. Fuseseră invitate în jur de 100 de persoane, dintre care majoritatea erau de la East River. La sări de pe scaun, dar am apăsat pe „Going" înainte să apuce să-mi smulgă telefonul din mâini.

Lola oftă și dădu din cap.

— Se apropie o furtună, spuse ea, deși programul meu meteo nu prevestea decât o ploaie ușoară.

Capitolul 23

ODATĂ CU SFÂRȘITUL lui noiembrie a avut loc o migrație de rude excentrice, care au venit din colțuri îndepărtate ale țării ca: a) să participe la festivalul din weekendul de Ziua Recunoștinței, b) să ne mănânce toată mâncarea și c) să-mi scoată mie peri albi.

De obicei, paraziții ăștia aveau acces liber în toată casa, așa că își stabileau tabăra la demisol și mă dădeau afară, să dorm la etaj, dar din moment ce eram în ultimul an de liceu și aveam mult de lucru, fusese stabilit ca paraziții să doarmă în vechiul dormitor al lui Sadie și pe saltele gonflabile, în camera de zi, spre dezamăgirea lor.

Printre musafiri:

- Bunica din partea tatei, Erica Page, o femeie terifiantă, care cică fusese spion pe vremea Războiului Rece și avea un trecut dubios, despre care nu dorea să vorbească.
- Iubitul bunicii, Harold, un arhitect urbanist, care se ținea după Erica și nu spunea decât „da, dragă" de vreo zece ani.

- Unchiul din partea tatei, Michael.
- „Colegul de casă" al lui Michael, Albert.
- Sora mamei, Juliette, și trei dintre cei cinci copii ai ei, toți având nume de animale fictive. Ideea era că Pongo, Ducesa și Otis erau prea mici ca să fie lăsați singuri acasă (cu toate că Pongo și cu mine eram de vârste apropiate). Bagheera și Aslan se hotărâseră în mod intenționat să meargă la facultăți din celălalt capăt al țării, astfel încât vizitele să fie aproape imposibile. Mătușa Jules tot nu pricepea de ce nu veneau niciodată acasă de sărbători, deși își mai și schimbaseră numele în Bradley și Asher.
- Unchii Lolei, Wing și Richard, care nu știu de ce, anul ăsta, stăteau la noi acasă, în loc să stea la ea. Și cei doi copii ai lor, Sarah și Brodie.

Cina de Ziua Recunoștinței a decurs la fel ca toate cinele de Ziua Recunoștinței organizate la reședința Page (de fapt, ca în orice cămin). Albert a plecat plângând după ce unchiul Michael l-a prezentat rudelor Lolei drept „colegul lui de casă pe termen lung" Mătușa Juliette a ars curcanul și s-a trezit, de asemenea, să-l întrebe la masă pe Pongo dacă a fumat vreodată iarbă. Iar bunica Page, în timpul unei demonstrații a tehnicilor pe care le învățase la centrul local YMCA, a reușit să-l bage pe Brodie într-o comă de câteva momente cu o bâtă de plastic.

Totuși nimeni nu a chemat poliția și nici nu și-a făcut apariția unchiul Nick, fostul lui Juliette, ca să-și încalce din nou ordinul de interdicție, după cum făcuse în alți ani, așa că, până la urmă, evenimentul a fost un succes răsunător.

De Black Friday am repetat altă tradiție a familiei Page: ne-am dus la magazine la cinci dimineața, în speranța că ne vom putea satisface toate poftele capitaliste într-o singură zi. Din păcate, aproape toate familiile din oraș aveau aceeași tradiție. Aproape că am fost călcați în picioare în timpul unei mici avalanșe de oameni, a avut loc o altercație cu spray paralizant, în urma căreia am rămas cu ochii inflamați, Brodie a dispărut câteva ore și au fost difuzate știri că cineva fusese înjunghiat într-un magazin, însă eu mi-am luat un GoPro și un Yoda electronic cu reducere de 85%, așa că slavă consumerismului! Zic și eu.

Vineri seara m-am baricadat la demisol pentru a evita masacrul de la etaj și întrebările mătușii și ale bunicii, care nu înțelegeau de ce sunt atât de abătut.

— Am văzut că poartă părul lung și blugi strâmți, am auzit-o din întâmplare pe bunica spunându-le părinților. A fost îndoctrinat de un cerc emo, asta-i problema. Am citit despre ei pe calculatoarele de la YMCA.

— A, nu, spuse mama. De fapt, e vorba de un cult satanic.

Asta i-a cam închis gura bunicii.

A venit ziua de sâmbătă. Frig. Întuneric. Sumbru. Numai bine pentru ziua lui Grace. Venise momentul furtunii: festivalul de Ziua Recunoștinței.

Cu toate că târgul fusese inițial menit să prezinte publicului animale de gospodărie și produsele agricole de toamnă, era un eveniment social îndrăgit de adolescenții din tot orașul de vreo 70 de ani încoace, de când fusese organizat prima oară. Aerul rece, înviorător, strălucitoarele lumini de carnaval și mirosul de mâncare prăjită în ulei creau cumva atmosfera perfectă pentru ca adolescenții să uite de sine, eliberați de inhibiții.

Mi-a luat aproape toată ziua să mă pregătesc. De obicei, nu prea dădeam doi bani pe înfățișarea mea, însă în seara asta... În seara asta mi se părea important să arăt bine, pe cât se poate. Mi-am tuns scurt părul. Mi-am cumpărat o haină nouă – cenușiu de marnă –, blugi noi, negri, skinny, și un fular nou, negru. Nu am luat pe mine hainele vechi ale tatei, ci pardesiul scump, din stofă, pe care părinții mi-l dăruiseră din timp drept cadou de Crăciun. Mi-am lustruit pantofii. Mi-am pieptănat părul și mi-am făcut cărare. Mi-am smuls un fir răzleț din sprânceană. Până seara devenisem un Henry diferit. Un Henry mai vechi, dintr-o epocă de mult apusă.

Am împachetat cadoul pe care îl luasem pentru Grace, așteptând să vină Lola și ceilalți. Până la urmă, mă hotărâsem să-i iau o carte pentru copii, cu titlul *You Are Stardust**, de Elin Kelsey. Nu era tocmai o metaforă; hârtia nu simboliza fragilitatea vieții, relația noastră sau mai știu eu ce. M-am gândit doar că i-ar plăcea.

Am împachetat-o în hârtie maro, o tradiție începută de Murray cu ani în urmă, după ce a văzut întâia oară *Sunetul*

* În traducere liberă, *„Ești praf de stele* (n.t.).

muzicii. Nu ne dădeam niciodată felicitări unul altuia. În schimb, desenam pe ambalaj uneori citate profunde și pline de semnificație, alteori, desene de diverse forme, iar alteori îl desenam pe Abe Lincoln, care năvălea pe câmpul de luptă călare pe un velociraptor. De la caz la caz. (De exemplu, pe cadoul Lolei de anul ăsta desenasem simboluri de la Magic: The Gathering. Nu prea a fost încântată.)

Inițial, m-am gândit să-i scriu câteva versuri, vreun citat romantic și emoționant, dar nu se potrivea. Așa că l-am schițat pe Walter White, cu un creion negru, aceeași imagine aproximativă pe care au folosit-o verii Salamanca în *Breaking Bad*, și am scris dedesubt „Happy Heisenbirthday, bitch*"

— *Măi să*, spuse o voce dinspre scări.

M-am răsucit și am dat cu ochii de Lola, îmbrăcată în hainele ei obișnuite de la ASOS, care dădeau impresia că venise călătorind în timp de pe la sfârșitul anilor 1990.

— Henry, arăți *bine*. Adică *super* bine. De obicei sexul masculin nu mi se pare atrăgător, dar... *frate*.

— Uimirea absolută din vocea ta nu-mi face bine la stima de sine.

— Ia întoarce-te puțintel, puișor.

— Cum îndrăznești să te porți cu mine de parcă aș fi un obiect, am spus, însă m-am ridicat și m-am învârtit, iar ea fluieră.

— Ești un cavaler chipeș, n-am ce zice.

---

* Joc de cuvinte între Heisenberg, pseudonimul personajului Walter White din *Breaking Bad*, și *birthday*, „zi de naștere" (n.t.).

Au ajuns și Georgia cu Muz, l-am luat pe Pongo cu noi și am coborât la demisol, unde am început să jucăm Never Have I Ever pe shoturi de vodcă, însă în preajma asfințitului eram încă încordat, așa că am șterpelit o sticlă de vin roșu din bărulețul părinților, m-am întors cu ea la demisol și am băut un pahar. Însă nu a fost de-ajuns să mă liniștesc, așa că am mai băut un pahar și încă unul, până când aproape că am terminat sticla și a sosit momentul să mergem. Când am ajuns, lumina rozalie, răcoroasă, a asfințitului se revărsa asupra târgului și ne clătinam ușor cu toții, îmbătați nu numai de la alcool, ci și de posibilitățile magice ale serii care ne așteptau.

La mă luă de braț și ne îndreptarăm spre mulțime.

— Ești pregătit?, spuse ea.

— Nu.

— Cum crezi că te va primi?

— Niciodată nu pot să prevăd cum se va comporta. Toți prietenii ei de la East River sunt aici, așa că, probabil, o voi saluta, îi voi ura la mulți ani și gata. Asta-i tot ce-mi doresc, de fapt. Hai să ne distrăm, La. Noi doi împotriva lumii. Dă-i naibii pe restul.

— Un plan pe cinste, dragul meu.

Nu știam unde aș putea s-o găsesc pe Grace, știam doar că e aici, undeva, înconjurată de oameni pe care nu-i cunoșteam. Ne-am croit drum toți cinci prin mulțime, până la roată, ale cărei cabine multicolore luceau în lumina serii ca niște dropsuri. În difuzoarele vechi ale unui carusel se auzea întrerupt „Moonlight Serenade", a lui Glenn Miller, iar la

coada din dreptul unui chioşc cu cartofi prăjiţi dansa un cuplu în vârstă.

Pe fondul muzicii, am zărit-o în mulţime. Lumea făcu loc între noi, ca şi cum ar fi simţit cum mă holbez la ea.

Grace Town nu era Grace Town.

Era îmbrăcată cu un pardesiu roşu, care se potrivea cu buzele date cu ruj de aceeaşi culoare. Părul îi era curat, buclat, de culoarea mierii, şi îi cădea pe umeri în valuri. Chipul îi era de o culoare vie, ca şi cum ar fi petrecut toată săptămâna în soare. Îşi îmbujorase obrajii chiar, părea că-şi acordase multă atenţie înfăţişării. Înţelegeam de ce Lola a spus că seamănă cu Edie Sedgwick. Amândouă aveau acel aer de femeie fatală, de fată resuscitată, parcă, cu adrenalină după o supradoză de heroină. Era luminoasă, strălucitoare, stelele care muriseră pentru a-i dărui atomii din trupul ei radiau de dincolo de mormânt. Nu mai văzusem niciodată ceva de o frumuseţe atât de tulburătoare, de dureroasă.

Grace era înconjurată de lume, după cum mă aşteptasem. Îmi mai fusese dat să zăresc sclipiri fugare ale vieţii ei din trecut – ale unei fete care putea umple un festival cu prietenii ei – şi iată că acum aveam dovada clară. Grace îmi întâlni privirea, îmi zâmbi şi mă chemă la ea.

— Henry, şopti Lola şi mă strânse de braţ. Nu.

— Uită-te la ea, Lola.

— Chiar mă *uit*. Nu văd decât momeală.

Nu am spus nimic, dar pentru că La era prietena mea cea mai bună şi pentru că ne ştiam de-o viaţă, oftă şi-mi dădu drumul.

— Ai grijă.

Eu și Grace păşirăm unul spre celălalt prin mulțime cu mișcări încetinite față de agitația din jur. Timpul însuși parcă încetinise, ca și cum ar fi fost glazurat cu miere groasă și dulce, de culoarea aurului.

— Uită-te la tine, am spus, iar ea a zâmbit obosită, după cum îi era obiceiul.

— A trecut mult timp, spuse ea și-și netezi stofa roșie a pardesiului.

Mi-am dat seama după dezinvoltura ei, după sunetul dulce și lipsit de griji al vocii, că și ea era beată deja.

— Parcă nici nu mă simt în pielea mea cu hainele astea.

I-am mângâiat obrazul rece, iar Grace zâmbi și-mi sărută palma.

— Ești frumoasă, i-am spus. Mi-a fost dor de tine.

— Se rezolvă.

Mă luă de mână și ne depărtarăm de prietenii ei și de ai mei. Crezusem că voi petrece seara departe de ea, poate aruncându-i priviri fugare, poate o scurtă conversație. Acum ne țineam de mână, cu degetele întrepătrunse, așa cum am mers în noaptea aceea, când ne-am întors pe jos de la film. Noaptea în care am fost sigur că vom deveni un cuplu.

Parcă era o scenă de film, vedeam totul ca printr-un obiectiv. Ne-am plimbat prin târg ore întregi, am mers cu brațul petrecut în jurul taliei ei și parcă nici nu-i păsa că ne vede lumea. În acea noapte, Grace nu era Grace; era spumoasă, binedispusă, parcă era un personaj dintr-o carte. Ne-am

întrecut în mașinuțele electrice. Ne-am dat unul celuilalt în gură vată de zahăr. În vârful roții, am luat înghițituri de vodcă din plosca ei. Orașul care se întindea spre orizont părea mic de aici, de sus, o adunare de case-jucărie surprinsă într-o fotografie tilt-shift*. Am câștigat pentru ea până și un premiu de la clovnii veseli. Și am savurat înfometat fiecare clipă, gândindu-mă că așa vor sta lucrurile de acum încolo.

Grace mă luă din nou de mână – Doamne, de ce îi era atât de ușor să mă atingă după ce bea? – și mă trase după ea departe de mulțime, până la terenul liber de lângă roată, unde era liniște și nu erau la fel de mulți oameni.

— M-am răzgândit, spuse ea când ne oprirăm din mers.

Fața și pieptul începură imediat să mi se-ncingă. Îmi simțeam urechile înfierbântate, de parcă ar fi luat foc. De săptămâni întregi încercam să ajung la momentul ăsta, fusesem sigur că nu va mai veni și uite că, în sfârșit, venise, dar în loc să fiu în extaz, îmi venea să vomit. Atât de mult îmi doream să mă țin de hotărârea luată, să o fac să sufere pentru săptămânile infernale prin care trecusem din cauza ei, pentru că îl preferase pe iubitul ei mort în loc să mă aleagă pe mine.

Ai ales pe altul, am repetat în gândul meu pentru a suta oară. *Cum aș putea să uit?*

Dar, fiindcă era frumoasă și eram cuprins de dorință pentru ea, iar ea, uite, spunea în sfârșit cuvintele pe care mi le doream cu disperare să le aud, nu am zis decât:

---

* Tehnică fotografică în care imaginea este clară într-un punct anume, iar restul apare încețoșat (n.r.).

— Grace, nu cred că...

Vocea mi se stinse, iar ea începu să vorbească şi cu fiecare cuvânt frumos care i se prelingea otrăvitor printre buze mi se făcea rău din ce în ce mai tare, după cum mă avertizase Murray că se va întâmpla, şi o doream din ce în ce mai mult.

— Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Trebuie să ştii asta, spus ea. L-am iubit pe Dom, chiar l-am iubit, dar simt că există ceva între noi, ceva ce nu am împărtăşit niciodată cu el.

— Grace.

— Sunt sinceră, Henry. Ne înţelegem atât de bine, ne potrivim atât de bine. Nu era la fel cu Dom. Eşti atât de deosebit. Împreună... Nu mi-am închipuit că-mi va mai păsa vreodată de cineva după el. Am *refuzat* să-mi mai pese de altcineva după el. Dar ai apărut tu. Şi mi-a fost teamă, Henry, pentru că trecuse atât de puţin timp, dar ne potrivim, Henry. Doamne, te vreau atât de mult, tot timpul.

— Nu vreau să aud lucrurile astea dacă ai băut. Vreau să mi le spui când eşti trează.

— Cred că am fi un cuplu reuşit. Un cuplu adevărat. Vreau să o facem.

— Vreau să-mi spui lucrurile astea mâine, când te trezeşti. Vreau să fii sigură.

— Şi când i-ai văzut camera, cum ai reuşit să te stăpâneşti. Mă aşteptam să fie oribil, dar ai făcut faţă atât de bine, încât m-am simţit şi mai puternic atrasă de tine.

— Îţi vei aminti măcar mâine că mi-ai spus toate astea?

— Trebuie să știu dacă vei pleca la facultate.

— Nu știu. Probabil.

— Pentru că, dacă e să o facem, trebuie să rămâi. Nu sunt pregătită să plec. Trebuie să știu dacă pleci sau nu.

— Grace... nu știu încă. Nu m-am hotărât.

— Știu că sunt prea directă, îmi pare rău.

— E în regulă. Eu am fost direct încă de la început.

— Dar tocmai *așa* ar trebui să vorbim despre sentimentele noastre. Ar trebui să fim direcți. Sunt geloasă că poți să-mi spui exact cum mă vezi.

— Niciodată nu reușesc. Uneori, numai. Numai cu tine.

— Mă mai vrei?

— Sentimentele mele nu s-au schimbat, am spus eu și astfel mi-a cedat până la capăt puterea de împotrivire.

Cum aș fi putut s-o acuz că îl iubea în continuare? Că era încă plăpândă, nesigură, iar eu vedeam totul limpede?!

Vedeam limpede.

Mereu aș fi văzut totul limpede.

Și nu îmi permiteam sub niciun chip să o fac pe inabordabilul. Mi-era teamă că Grace m-ar fi lăsat baltă. M-am sprijinit de perete și mi-am trecut degetele mâinii stângi prin păr, ochii îmi ardeau, dar erau uscați. Nu o puteam privi în ochi.

— Spune-mi ce simți față de mine, spuse Grace și-și odihni capul pe umărul meu, apăsându-mi pieptul cu pieptul ei.

— Grace.

— Vreau să te aud din nou.

— Nu e cinstit.

— Știu. Dar simt nevoia să aud din nou cuvintele, așa că vreau oricum să mi le spui.

— Nu am mai ținut la nimeni așa cum țin la tine.

— Mai mult.

Apoi, brusc, își făcu apariția Lola. Un demon și un înger uniți în același trup.

— Aici erai!, spuse ea și o luă pe Grace de pe mine, smulgând sursa otrăvii. Grace, dragă, te caută o tipă *super* bună pe nume Piper.

Grace se uită la mine.

— Să mă cauți, spuse ea și se aplecă să mă sărute pe obraz.

Apoi plecă, iar eu începui să alunec la pământ cu capul între mâini, cu Lola alături.

— Cred că am să cedez nervos.

— Fata aia *blestemată*. Serios, femeile astea. Ar trebui să plecăm imediat.

Dar nu am plecat, desigur. Grace era drogul meu preferat, iar în seara asta dealerul dădea moca. Aveam de gând să rămân acolo până la supradoză.

Așa că m-am întors la târg, alături de La. L-am convins pe vărul lui Grace să ne ia de băut. Mai târziu a venit din nou la mine și avea din nou aceeași stare de beție: cochetă, volubilă, plină de zâmbete și chicote. A fost foarte afectuoasă. Și-a trecut degetele prin părul meu. Iar eu i-am dat voie. Ca un cretin absolut, nu m-am împotrivit deloc, am lăsat-o să facă ce voia și am permis lumii să ne vadă împreună, tuturor

prietenilor ei, și îmi simțeam inima strivită-n piept, însă îmi spusese niște cuvinte atât de plăcute. Atât de frumoase. M-am gândit că, poate, vom ajunge totuși împreună. Doar oamenii nu sunt în stare de așa ceva, nu? Doar oamenii nu se duc la alții și le mărturisesc dragostea fără a fi sinceri, nu?

— Ar trebui să-ți faci de cap, Henry, spuse Grace deodată.

Îmi stătea în brațe, cu buzele în dreptul tâmplei.

— Trebuie să te duci și să ți-o tragi cu o groază de fete. Ca să te pot urî. Ar fi mult mai ușor să te urăsc.

— *Ce* tot spui?

— Totul e atât de *futut*. Toată povestea asta e atât de *fututã*.

Cuvintele îi erau neclare și trupul moale. Grace era beată. Adică cu adevărat beată, în adevăratul sens al cuvântului. O mai văzusem amețită, dar niciodată atât de distrusă.

— Trebuie să merg la baie.

— Bine, am spus eu, iar Grace se ridică de pe mine și se îndreptă împleticită spre baie, unde probabil că avea să vomite și să plângă o vreme.

Poate că ar fi trebuit să mă duc după ea, dar nu m-am dus. Am stat singur la masă vreo 20 de minute și am mâncat un crenvurst, apoi am căutat-o pe una dintre prietenele ei – pe Piper sau cum o fi chemat-o – și am rugat-o să intre după ea în toaletă și să se asigure că e în viață (era bine).

Piper ieși după zece minute și mă găsi în mulțime, unde pescuiam rățuște de plastic dintr-un iaz, alături de Lola.

— Poți s-o duci acasă?, întrebă ea. A spus că iese numai dacă o duci tu acasă.

— Uite ce e... nu știu dacă e o idee atât de bună.

— A spus că încă ține la tine, Henry.

Știu că încă ține la mine, mi-a venit să spun. Îmi tot explică de două ore încoace.

— Da, bine, ce să fac. Adu-o încoace. Voi avea grijă să ajungă acasă cu bine.

Am așteptat lângă ieșirea din târg cu Lola ca Piper să o culeagă pe Grace din baie. Ieși împiedicată după zece minute, cu rimel mânjit în jurul ochilor umflați de plâns. Piper o așeză pe iarbă și am așteptat cu brațele încucișate să-i aducă apă de la un vânzător de vată de zahăr. E nedrept, unii oameni sunt frumoși chiar și când sunt beți și făcuți praf.

— Henry Page, îmi spuse Grace pe un ton șters, când Piper reuși în sfârșit s-o ridice pe picioare. Du-mă acasă.

— Haide, te scoatem noi de-aici, spuse Lola și-i luă brațul lui Grace pe după gât.

Nu voiam s-o duc acasă. Nu voiam să vină la mine, să-și dea jos hainele și să zacă dezbrăcată în patul meu. Nu mi se părea corect. Să îi stau la dispoziție după bunul ei plac.

Începu să plouă mărunt când am ajuns pe stradă, iar Grace păru să se învioreze puțin. Se dezlipi de Lola și începu să se învârtă nesigur în cercuri, în timp ce ploaia-i șiroia încet din păr și pe pardesiu. Nu mai avea bastonul, probabil că-l abandonase cândva în timpul serii, însă părea mai agilă fără el. Ca și cum nu ar fi avut cu adevărat nevoie de el, ci l-ar fi luat după ea pentru că-i dădea un sentiment de siguranță, la fel cum făcea cu hainele.

— Înainte făceam balet, spuse ea și-și întinse mâinile deasupra capului. Obișnuiam să dansez. Nu cred că ți-am spus vreodată. Încă un lucru pe care nu mai pot să-l fac.

Lola îmi luă mâna, își sprijini capul pe umărul meu și o privirăm amândoi pe Grace cum dansa în ploaie. Nu aveai cum să nu o privești. Nu se putea să nu fii fermecat. Era o priveliște de vis.

După un minut, Grace zâmbi și făcu o plecăciune. Lola bătu din palme.

— Vai, Henrik nu pare mulțumit de mine, îi spuse Grace Lolei, zâmbind larg. Am fost foarte răutăcioasă față de el. Probabil că merit.

— Probabil că ar fi bine să-ți dau asta înapoi, am spus eu și am scos pagina cu „Nu te iubesc" din locul ei din portofel, unde zăcea putrezind de trei luni, o poezie care din prima clipă fusese o profeție.

Grace mi-o luă din mâini, izbucni în râs și-și împleti brațele în jurul gâtului meu.

— Nu o vreau înapoi, dragul meu Henry. Ți-am dat-o ție.

— Nu vei fi niciodată iubita mea, așa-i?, i-am spus fără vlagă.

Lola aștepta lângă noi, dar eram mai beat decât mă așteptam și nu mi-a păsat. Nu-mi păsa dacă auzea și ea.

— Să-mi bag picioarele, spuse Grace și se desprinse de mine. Te gândești vreodată și la altceva? Ce vrei de la mine?

— Vreau să-mi fii alături.

Cât de patetic.

— Dar îți *sunt* alături. La propriu. Chiar în clipa asta. Suntem împreună.

— Știi la ce mă refer.

— Ce ți-a venit să-mi scrii scrisoarea aia stupidă? De ce nu ne puteam vedea de treabă în continuare? Nu-mi place deloc că vin cu banalități din astea de Hollywood, dar *de ce* trebuie să etichetăm relația dintre noi?

— Doamne sfinte! Îți dai seama ce chestii penibile spui?

La deja se prefăcea cu multă pricepere că e acaparată de ceva incredibil de interesant de pe telefon.

— Eu? Și de tine ce să mai zic? Ce *vrei*? Vrei să anunțăm în mod oficial pe Facebook, ca toți prietenii și rudele să ne poată da Like?

Rupse poezia în două, apoi în patru, în opt și le dădu drumul bucăților de hârtie să cadă pe asfaltul umed.

— Nu poți să obligi lumea din jur să se conformeze fanteziilor din capul tău, Henry. Oamenii nu sunt vase goale pe care să le poți umple cu reveriile tale.

Lola se strecură între noi și-și puse mâinile pe talia lui Grace.

— Hai la Burger King cu noi. Luăm ceva de mâncare. Apoi mergem la mine sau la Henry, să te odihnești.

— Dacă merg la Burger King, am să vomit pe toată lumea, spuse Grace și o apucă pe Lola de umăr ca să se sprijine.

Se uită în ochii mei și clipi des, încercând să-și limpezească vederea, cu părul atârnându-i pe față.

— Am vrut să văd cum reacționezi. Dacă mă forțez să joc

acel rol o singură noapte. Grace Kintsukuroi, lipită toată cu firișoare aurii. Nu te-ai uitat niciodată la mine așa cum m-ai privit când m-ai văzut în mulțime. Cred că sentimentele tale sunt adresate unei persoane care nu există.

Apoi Grace îi dădu drumul umărului Lolei, vărsă pe trotuar și se prăbuși pe jos grămadă. Ne-a luat cinci minute să o ridicăm pe picioare, apoi încă cinci minute să-l convingem pe șoferul de Uber pe care l-am chemat că nu va fi nevoit să cheme pentru Grace un preot bătrân și unul tânăr* pe drumul până la casa ei.

— Mersi că aveți grijă de mine, spuse ea și se strecură pe bancheta din spate a mașinii.

— Nu-i nimic, am spus eu. Ai... Ai grijă să ajungi cu bine acasă.

Apoi spuse „Te iubesc, Dom", fix înainte să trântesc portiera.

În clipa în care se închise cu un bubuit, simții că inima mi se sfâșie încă puțin. Ultimul fir care îmi ținea corpul întreg se rupse. Privind mașina îndepărtându-se în trafic, mi-am dat seama că nu pot să respir. Nu mai voiam să respir. Voiam să mă întind pe trotuar și să mă-nghită asfaltul.

— Mi s-a părut mie sau a zis...?, spuse Lola, în timp ce aduna de pe jos bucățile rupte din Pablo Neruda și le băga în geantă.

Sperasem din toată inima că nu a auzit.

---

* Aluzie la replica lui Dr. Evil din comedia *Austin Powers;* în cazul de față, se face trimitere la filmul *The Exorcist/Exorcistul* (n.t.).

— Da, am spus eu, uitându-mă după mașină cu mâinile în buzunar.

Nu pricepeam cum de eram încă în viață.

— Uite ce e, nu te lăsa distrus de episodul ăsta. Am știut de la-nceput că te paște o experiență de căcat dacă te îndrăgostești de ea. Grace chiar te iubește, bine? În stilul ei propriu. Dacă ai fi fost primul, dacă ai fi apărut înaintea lui, și-ar fi dat seama că sentimentul pe care ți-l poartă chiar *e* un fel de iubire. Doar că relația pe care au avut-o...

— A fost mai puternică? Mai bună?

— Oamenii devin perfecți când nu-ți rămâne decât amintirea lor. Nu-i vei face față niciodată unui tip mort.

— Mersi că ești sinceră.

Am dat din cap.

— Când e trează, e atât de rece și de irascibilă. Doar când e beată îmi dă impresia că mă dorește.

— Dar tocmai atunci sunt oamenii cu adevărat sinceri, nu? Când dispar inhibițiile și spun ce simt cu adevărat.

— Anume că-și iubesc foștii parteneri care acum sunt morți?

— Hai, mă. Știi ce vreau să spun.

— Da. Adică nu ai cum să-ncepi să te săruți cu un tip și să-i iei virginitatea, fără să fii îndrăgostită de el, nu?

— Exact. Ar fi de neimaginat.

Lola se agață cu brațul de umărul meu și mă pupă pe obraz.

— Ştii, chiar te iubeam când te-am sărutat. Încă te iubesc. Foarte tare.

— Mersi, La. Şi eu.

— Excelent. Hai, acum, să vânăm ceva mâncare de la Burger King. Sunt *flămândă*, în pana mea.

Când am ajuns acasă, nu am intrat. M-am dus în curtea din spate, în şopronul unde tata îşi ţinea atelierul de tâmplărie. Am găsit benzină. Am pregătit groapa pentru foc pe care părinţii o foloseau când aveau musafiri în lunile reci. Am făcut un foc. Una câte una, am rupt paginile din *You Are Stardust* şi le-am pus în flăcări.

Nu consideram că distrug cartea; mă gândeam că-i eliberam atomii.

Lola şi Georgia au venit în vizită duminică, la prânz (fără să le fi invitat, firește; amândouă aveau braţele pline cu mâncare, pe care o şterpeliseră din bucătărie).

— Mă gândesc la un cuvânt din cinci litere care începe cu *cu*, se termină cu *ă*, şi are în mijloc un *r*, anunţă La şi-şi vărsă contrabanda pe patul meu.

— *Curbă*?, am spus eu.

— *Curvă*, împătimit nefericit ce eşti. *Curvă*.

— Mă doare inima, La.

— Foarte bine. *Meriţi* să suferi, spuse ea, se strecură sub aşternut şi-şi încrucişă picioarele cu ale mele.

— Lola, nu ne putem da în spectacol de față cu iubita ta! Aventura noastră amoroasă trebuie să rămână secretă!, am spus cu un aer teatral și i-am luat în palme obrajii.

— Ți-o las, dacă vrei, spuse Georgia, aprinse televizorul și PlayStationul și se așeză comod pe canapea. E mahmură, plângăcioasă și așa, în general, o pacoste. Ai auzit de admiratorul ei de aseară? Samuel? Se pare că i-a cerut lui Murray numărul ei de telefon.

— *Pfoai*! Asta-i vreo noutate?, spuse Lola. Bărbații *mereu* cad la picioarele mele.

Desfăcu o acadea, mi-o înmână, apoi mai desfăcu una și începu să sugă din ea.

— Ai mai primit vreo veste de la Cea-care-nu-trebuie-numită?

— Da. I-am scris azi dimineață.

— *Henry*.

— Da, știu.

— Și?

— Și aceeași poveste. A spus că a fost beată și stupidă și că-i pare rău. Oricum, deja ar trebui să-mi dau seama că nu am de ce s-o ascult.

— Băga-mi-aș! Nu te-ai înfuriat pe ea că a făcut-o pe domnul Darcy cu tine, că a venit din senin și că ți-a jurat dragoste veșnică? Și că *apoi* a dat-o pe *Exorcistul* și a vomat pe pantofii mei?

— Nu.

Lola se trase mai aproape și-mi pusa mâna pe frunte.

— Are să-ți treacă.

— Știu.

Am adormit amândoi pe fondul zgomotelor de cranii sparte, pe care Georgia le sfărâma în *Bioshock Infinite*.

Capitolul 24

ÎN PRIMA VINERI din decembrie, am fost scos fără menajamente de la ora de matematică a domnului Hotchkiss de către domnul Hink (care, fără îndoială, s-a bucurat enorm că are ocazia să deranjeze ora de analiză matematică). Am mers în tăcere până în biroul doamnei directoare Valentine, unde Lola era deja așezată pe un scaun în fața mesei. În fața ei erau împrăștiate 30 de pagini de revistă, dintre care jumătate erau goale.

— Poți să-mi dai o explicație, Page?, spuse Valentine.

Anticipasem întâlnirea asta de ceva timp. Pur și simplu nu avusesem suficientă vlagă încât să-mi pese. Grace lipsise de la liceu toată săptămâna de după Ziua Recunoștinței și, în ciuda avertismentelor Lolei, că dacă nu-mi puneam problemele în ordine se ducea direct la Valentine, nu făcusem nimic, pentru că nici măcar nu avusesem tăria să intru în biroul redacției.

— Pare a fi un exemplar nefinisat al ziarului.

— I-am cerut în dimineața asta Lolei să tipărească pe hârtie tot ceea ce ați făcut până acum, spuse Hink. Asta mi-a dat.

Deriziune, își mișcă Lola buzele cu discreție.

Trădătoareo, i-am răspuns pe aceeași cale.

— Uitați ce e, chiar *avem* mai mult material decât ce e aici. Avem o poveste de mari proporții legată de Magic: The Gathering și câteva articole care sunt aproape gata pentru tipar. I le putem da Lolei zilele astea.

— E prea târziu, spuse La. Asta tot încerc să-ți spun. Nu pot să fac designul pentru trei luni de material în câteva zile.

— Ziarul ajunge sub tipar luni, domnule Page. Dacă ar fi doar după mine, te-aș înlătura de la postul tău chiar acum, însă domnul Hink încă are nădejde că vei reuși să scoți ceva până la urmă. Costurile de tipărire deja au fost plătite și, dă-mi voie să-ți spun, au trecut 35 de ani în care ziarul *Westland Post* a fost publicat anual, fără întrerupere. Tu nu vei face excepție. Înțelegi?

— Da.

— Ești scutit de restul orelor de astăzi. Adună-ți redactorii, puneți-vă pe treabă în birou și terminați. Odată. *Ziarul.*

— Da, am spus din nou.

Atunci, Lola m-a tras după ea până-n birou, a sunat la sălile de curs ale tuturor voluntarilor dintr-a unsprezecea, iar după-amiază Hink și Valentine au venit să ne supravegheze și au hotărât că ne vom concentra asupra temei „cei mai frumoși ani" Chiar dacă urma să fie cea mai slabă ediție din istoria oricum mediocră a ziarului *Westland Post*, m-am gândit că poate, poate, voi reuși să-mi adun mințile suficient timp cât să pregătesc blestemata asta de publicație pentru tipar. Asta până când mi-am verificat telefonul și am descoperit două lucruri:

1. Un mesaj de la mama, în care scria:

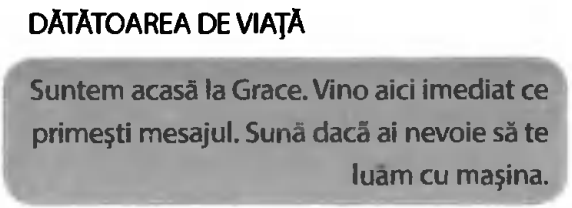

Mesaj care nu avea nicio logică.

Apoi:

2. Un mesaj vocal de la un număr necunoscut. L-am ascultat imediat, încercând să-mi dau seama de ce mama se afla la casa oarecum-fostei-mele-iubite.

„Henry", se auzi în telefon o voce cunoscută, dar panicată și înlăcrimată. Vorbitorul plânsese. În curând mi-am dat seama de ce vocea lui îmi era cunoscută și am înțeles de ce îmi căzuse ceva greu în stomac, auzind această voce atât de speriată. „Sunt Martin Sawyer, tatăl lui Dominic. Poți, te rog, să mă suni imediat ce primești mesajul ăsta? Am, ăă..." Suspină. „E o urgență. E... nu știu dacă ți-a spus Grace, dar e ziua de naștere a lui Dom azi – prima lui aniversare de când ne-a părăsit – iar Grace a... a..." Nu am auzit restul mesajului.

— Grace, am spus. Grace a pățit ceva.

Valentine mă privi de pe canapeaua pângărită, unde citea ceva.

— Îmi dau bine seama că domnișoara Town nu este de găsit, dar de problema asta se ocupă familia ei și poliția.

— *Știați?*, am spus eu pe un ton cu care nu mă mai adresasem niciodată unui adult. Știați și nu mi-ați spus?

— Termenul pentru ziar e luni. Ai mai puțin de 72 de ore la dispoziție pentru a îndeplini o sarcină care ar fi trebuit încheiată în trei luni.

— Trebuie să plec, am spus și mi-am luat ghiozdanul. Trebuie s-o găsesc.

— Henry, dacă părăsești biroul, nu voi avea de ales. Va trebui să te înlătur din funcția de redactor-șef.

Deja alergam. Lola striga în urma mea, dar nu mi-am putut deschide gura, pentru că mă temeam să nu vărs.

Grace Town era moartă.

Eram sigur, sigur, sigur, în profunzimea unui ungher uitat al sufletului unde puteai simți adevărul fără să-ți poți explica de ce. Am alergat așa cum n-am reușit s-alerg la meciul ăla tâmpit de fotbal la care m-a dus cu sila. Se pare totuși că tot nu alergam atât de repede încât să scap de Lola.

— Henry, stai!, spuse ea.

— Lola, du-te-napoi.

— Pe naiba!

Argument care pe mine m-a convins, așa c-am alergat împreună și în timp ce alergam m-am gândit: *Lasa! Și-a luat viața și m-a lăsat aici singur.* Orice îndoieli pe care le-aș fi avut până atunci în privința ei, dacă o iubeam sau nu sincer, în deplinătatea cuvântului, toate au fost spulberate în acele zece minute de agonie în care am alergat până la casa ei, sigur, sigur, sigur de ceea ce aveam să aflu odată ajuns acolo.

O mașină de poliție era parcată în curte. Ușa era larg deschisă, așa cum se-ntâmplă în serialele polițiste când ceva oribil s-a petrecut în interior. Am dat buzna înăuntru. În capul scărilor am văzut un polițist, iar în rest, peste tot, adulți cu chipuri îngrijorate, dintre care doi erau părinții mei. Gâfâind, sprijinindu-mă de genunchi cu mâinile, m-am uitat la ei și am spus, de parcă mi s-ar fi scurs toată emoția din suflet:

— A... murit?

Auzindu-mă, o femeie blondă de vârstă mijlocie, pe care n-o mai întâlnisem, izbucni în lacrimi.

Mama a venit la mine, m-a strâns în brațe și a spus:

— Nu, nu, nu, nu, nu, iar și iar, cu acel glas cu care mamele își liniștesc copiii după un coșmar.

Tata s-a dus s-o liniștească pe femeia înlăcrimată, care, uitându-mă mai bine, mi-am dat imediat seama că era mama alcoolică a lui Grace Town. Aveau același chip subțire, slab, care într-o lumină nepotrivită ți-ar fi dat impresia că aparține unei drogate, dar care era foarte frumos. Avea părul blond, luminos, era mânjită pe chip de machiaj și lacrimi și avea ochi mari, de căprioară. Una peste alta, aducea și mai mult a femeie fatală decât fiica ei.

— Ce se petrece?, am spus eu după ce mi-am tras sufletul și am reușit să mă desprind de mama. Unde-i Grace? Ce căutați aici?

— Grace a dispărut. A plecat din casă pe la răsărit, fără telefon, și nu s-a mai întors. Martin a venit să te caute la noi

acasă, gândindu-se că poate vei ști tu unde s-a dus. I-am dat numărul tău și ne-am întors împreună aici, să te așteptăm. Suntem aici de o oră, doar.

— Mașina poliției... am crezut... ar fi trebuit să mă luați de la liceu imediat ce ați aflat că a dispărut.

— Sunt sigur că e bine, spuse tata.

Martin veni la mine, trecându-și mâinile prin păr. Nu mai văzusem niciodată o ființă umană atât de năpăstuită. Îi vorbi mamei lui Grace, pe al cărei nume nu l-am mai aflat.

— Cei de la poliție sunt de părere că ar trebui să o căutăm mai întâi prin toate locurile unde-și petrece timpul de obicei. Știu că ea și Dom aveau de gând să meargă la casa de pe lac de ziua lui, așa că plec într-acolo cu Mary chiar acum. Am să-i sun pe câțiva dintre prietenii ei de la East River, să-i rog s-o caute în biblioteca unde obișnuia să scrie, în cafeneaua unde lua mereu micul dejun și poate la casa plutitoare de la debarcader.

Atâtea locuri. Atâtea locuri pe care le frecventase, care îi plăcuseră, locuri de care habar nu aveam. Grace într-o locuință pe apă? Ce să facă acolo? Să treacă prin crize existențiale? Să se gândească la praful de stele, la atomi și la lipsa de sens a vieții? Dar nu. Probabil că nu. Probabil că făcea plajă la soare, într-o după-amiază de primăvară, alături de Dom, sorbind amândoi vin dulce pe fondul muzicii de petrecere, privindu-se cu zâmbete senine, hrănite sănătos cu salată. Probabil că asta făcea. Grace cea de pe Facebook, probabil, cea pe care nu am cunoscut-o niciodată.

Pe care poate nu voi mai apuca să o cunosc.

Apoi mi se puse întrebarea pe care o aşteptam cu oroare. Martin se întoarse către mine.

— Henry, ai vreo idee unde ar putea să se fi dus?

Mi-am scotocit disperat prin memorie, cercetând toate locurile în care o văzusem de-a lungul timpului. Grace în biroul nostru acvariu. Grace în sala de arte teatrale, cu pereţii negri. Grace în dormitorul meu de la demisol, cu trupul ghemuit sub aşternutul meu, îmbrăcată numai cu un tricou de-al meu.

— Ăă... poate... hmm... Aţi căutat-o la cimitir? Sau pe pista de alergare?

Martin dădu din cap dezamăgit.

— Am fost în ambele locuri azi-dimneaţă. Şi la locul accidentului, în parcul naţional.

— Accidentul a avut loc în parcul naţional?

— Erau în drum spre un restaurant de-acolo, să ia prânzul, spuse Martin.

Pieptul mi se strânse, aşa cum s-a întâmplat când jucătorul Sfarmă-Maţe m-a zdrobit în timpul meciului de fotbal. Grace m-a luat la o întâlnire tocmai în locul unde murise. A cules flori din grădină şi m-a lăsat singur lângă ţărm, apoi s-a dus să le lase la monumentul lui comemorativ de la marginea şoselei. Doamne!

— Ce să zic, am putea să ne mai uităm odată în după-amiaza asta. Îţi vin în minte alte locuri?

Am dat din cap, conştient că mama lui Grace se oprise din

plâns și mă privea acum fix, fără să clipească, la fel cum făcea adesea fiica ei, de-ți dădea senzația că pielea îți era făcută din sticlă și că toate secretele vieții tale erau gravate pe oase.

— Bine, atunci dacă-ți mai vine vreo idee, spune-ne. Iartă-mă, mă duc să dau niște telefoane.

Urmă etapa cea mai dureroasă.

Așteptarea.

Să aștept în timp ce ceilalți primeau fiecare câte un loc unde să o caute. Să aștept și să vină alți polițiști, să ne liniștească cu vorbe bune și să pună întrebări care sugerau convingerea lor, cu greu ascunsă, că probabil se sinucisese. Să aștept în mașină, mergând de colo-colo prin suburbii, fără țintă, încetinind de fiecare dată când treceam pe lângă câte o persoană care arăta a adolescentă, dând noi înșine impresia că suntem agresori sexuali ieșiți la pândă. Să aștept acasă, după ce soarele a apus și polițiștii ne-au spus să ne odihnim, că Grace își va face apariția „într-un fel sau altul" Ce mizerie de sfat. Să aștept în pat, îmbrăcat din cap până-n picioare, să se facă miezul nopții și tot să nu fi aflat nimic. Să aștept fără să pot face nimic, fără să pot face altceva decât să-mi închipui undeva trupul neînsuflețit, scufundat în apă precum Ofelia și Virginia Woolf, căci așa ar fi procedat Grace dacă ar fi avut asemenea intenții, ar fi făcut un gest dramatic și de calitate literară, să stârnească oamenii să vorbească despre natura tragică, dar poetică, a morții. Aproape că mi-a venit să mă duc sus și să verific dacă nu își vârâse capul în cuptor, în stilul lui Plath. Apoi am început să mă întreb cum se sinucideau

fetele MPDG. Mergeau, oare, cu bicicleta pe căi ferate numai bune de fotografiat, până când venea un tren de noapte în viteză și le rădea de pe fața pământului? Se înecau cumva în iazurile lor secrete?

Iazul.

Am sărit în capul oaselor, pentru că eram un *Idiot. Atât. De. Mare.*

— Știu unde e, am spus cu voce tare.

Știam că o voi găsi acolo, vie sau moartă.

Timpul era scurt, nu aveam de ce să-i trezesc pe părinți – am tras o geacă pe mine, am luat cheile de pe masa din sufragerie și am ieșit în goană spre mașină. Am condus până-n oraș. M-am cățărat pe gardul de fier forjat. Mi-am scrântit blestemata de gleznă când m-am rostogolit peste gardul viu. Am mers șontâc-șontâc până la gara abandonată. Am descuiat lacătul și am intrat. Am alergat în jos pe scările în spirală, care coborau ca un șurub până la demisol.

Și am găsit-o în întuneric, în apa nemișcată, care-i ajungea până la brâu. Vie. În mod glorios, în mod miraculos, era vie. Am simțit că mă topesc pe dinăuntru de ușurare și că nu mai rămâne din mine decât un înveliș din sticlă. Aproape că mi-au cedat picioarele.

— Grace!, am strigat pe jumătate alergând, pe jumătate alunecând în jos pe scări. Grace!

Grace se întoarse. Deși nu era nicio lumină, în afară de lună, am văzut că-i șiroiau lacrimi pe obraji. Își ținea palmele întinse pe suprafața apei și respira des și scurt. În dreptul buzelor îi

apăreau văluri albe. Am încetinit un moment, convins că visez, pentru că arăta ca scoasă dintr-o poveste. În păr avea împletită o cunună de flori palide și era îmbrăcată în alb, numai în alb, din cap până-n picioare, ca o rochie de mireasă.

În fața mea o aveam pe Ofelia în carne și oase.

Am alergat prin apă și, după ce am obosit, am mers până la ea cu pași greoi, mi-am dat jos haina și i-am petrecut-o pe după umeri, pentru că tremura.

— Haide, trebuie să ieșim din apă, am spus eu, dar nu s-a clintit, nu voia.

Grace mă privi cu lacrimi în ochi. Apoi lumea făcu implozie. În sfârșit, crăpătura din sufletul ei plesni și eliberă durerea dinăuntru. Plângea, gemea, năvăleau peste ea suspine mari, violente, aproape că trupul ei nu mai rezista. Îi cedară picioarele și se sprijini de pieptul meu, își lăsă întreaga greutate în brațele mele și jur că *simțeam* amarul pe care-l emana. L-am tras în piept cu fiecare respirație, până când se scurse din ea și nu-i mai apăsă trupul din interior.

— De ce-a murit, Henry?, întrebă iar și iar printre suspine. De ce-a murit? De ce n-am murit eu?

— Îmi pare atât de rău.

Am strâns-o puternic în brațe și nu i-am dat drumul, pentru că nu știam ce altceva să spun sau să fac.

— Îmi pare atât de rău.

Și scena a continuat și a continuat, fără oprire, până când au început să-mi clănțăne dinții și nu-mi mai simțeam picioarele.

Apoi, subit, Grace se opri din plâns, ca și cum ar fi avut în piept o cantitate limitată de lacrimi, pe care le risipise. Se smulse din îmbrățișarea mea și porni înapoi spre scări fără să se uite la mine, iar haina mea îi aluneca pe apă în urma ei. Ajunse la prima treaptă, urcă și se așeză, tremurând, cu picioarele scufundate în continuare în apa ca gheața. M-am dus după ea, desigur, pentru că aș fi urmat-o oriunde s-ar fi dus. În noaptea aceea, dacă ar fi pornit în direcția opusă, în adâncurile reci ale subsolului, și acolo aș fi urmat-o.

M-am așezat lângă ea cu picioarele încrucișate și m-am străduit să nu arăt cât de frig îmi era, pentru că voiam să stau lângă ea, doar noi doi, singuri, înainte să o duc înapoi. M-am aplecat, mi-am scos telefonul din buzunarul de la piept al hainei și l-am sunat pe Martin. A răspuns după un singur ton de apel.

— Spune-mi, Doamne, că e vie, spuse el.

— Am găsit-o. E bine. O aduc acasă.

— Îți mulțumesc, Doamne, Doamne, mulțumesc. Adu-o acasă.

— Așa am să fac. Ne vedem în curând. E bine. E teafără. Puteți să le transmiteți, vă rog, părinților mei că e teafără, că sunt bine și că ajung acasă în curând?

— Da, desigur. Îți mulțumim. Îți mulțumim atât de mult.

Am închis.

— Toată lumea își face griji pentru tine, am spus încet.

— Știai că m-au supravegheat prima lună după ce a murit, de teamă să nu mă sinucid? Au presupus cu toții că

voi încerca să-mi iau viaţa, din moment ce el nu mai era. Adică nici măcar nu l-am putut jeli în pace, veneau şi-mi băteau în uşă la baie, să se asigure că nu mi-am tăiat venele. Dom nu şi-ar fi închipuit niciodată că aş putea face aşa ceva. Numai Dom mă cunoştea cu adevărat.

Nu o puteam privi. Cu câteva ore-n urmă, fusesem convins că era moartă. Că îşi luase viaţa. Eram unul dintre cei care nu-i cunoşteau sufletul. El îl cunoscuse.

— Nu eram deprimată. Nici acum nu sunt. Sunt furioasă, în pana mea. Vreau să-ţi povestesc despre el, spuse printre dinţi, care-i tremurau uşor.

— Grace... nu e nevoie.

Nu-i puteam spune ce gândeam de fapt. *Te rog, nu. Doamne sfinte, te rog, nu-mi spune despre el. Nu mi-ai făcut destule?*

— Ştiu. Dar nu am fost corectă cu tine. Meriţi să afli adevărul.

— Adevărul?

— L-am cunoscut când aveam nouă ani. Atât de multe amintiri din copilărie se pierd în ceaţă, însă ziua în care l-am cunoscut pe el... Era început de toamnă, aşa că era răcoare, dar totul era încă verde-n jur. Tata deja murise, iar mama lipsea de-acasă de trei zile şi nu mai era mâncare în casă. L-am sunat pe unchiul meu, care a venit şi m-a luat, însă nici el nu prea ştia cum să se poarte cu copiii, aşa că m-a lăsat în braţele unei colege de serviciu. Mary. Ţin minte că mi-a spus pe drumul până acolo că avea un băiat cam de

vârsta mea, însă eu nu suportam băieții. Mereu se purtau urât cu mine la școală, când se-ntâmpla să mă duc. Erau niște creaturi ciudate, străine, înțelegi? Mă rog. Când am ajuns, Dom sărea pe o trambulină în curte. Țin minte că mi s-a părut cel mai frumos băiat pe care-l văzusem vreodată, un sentiment ciudat, pentru că niciodată nu-i privisem pe băieți cu ochii ăștia. Eu eram o puștoaică extrem de timidă, dar el nu era așa. Când m-a văzut, s-a dat imediat jos de pe plasă și m-a invitat să jucăm împreună *Mario Kart*. Nu mai jucasem niciodată – nici măcar nu mai *văzusem* o consolă de jocuri video –, așa că a fost nevoit să mă-nvețe cum se face, dar a avut foarte multă răbdare și m-a lăsat să câștig. A fost una dintre cele mai frumoase zile din copilăria mea. Ne-am jucat și apoi, după apusul soarelui, ne-am uitat pe un laptop la desene animate, în căsuța lui din copac, și ne-am ținut de mână. L-am îndrăgit. I-am îndrăgit familia. Înainte, nici nu știusem că există astfel de persoane. Până la finalul zilei am decis că mă voi căsători cu el.

Am râs ușor, fără să vreau, și Grace a râs și ea.

— Știi cum e când ești copil, spuse ea și își șterse o lacrimă de pe obraz. Numai că și el s-a îndrăgostit de mine și dragostea asta, în loc să se estompeze pe măsură ce creșteam, a devenit din ce în ce mai reală. Dom a fost primul băiat cu care m-am ținut vreodată de mână. Primul băiat pe care l-am sărutat. Primul și singurul în toate privințele, până să apari tu.

— Nu... m-am gândit la asta.

— Nu-ți pot spune ce-nseamnă să iubești așa pe cineva.

Sau să pierzi o astfel de persoană. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care m-am lăsat de scris. Cuvintele sunt insuficiente. Mulți spun că nu-și dau seama de ce fericiri au parte până când nu mai sunt, dar eu știam. Știam. Am știut în fiecare zi petrecută împreună că între noi era ceva deosebit. Și-mi era atât de teamă, în fiecare zi, că l-aș putea pierde, că i-aș putea pierde pe toți. Uneori îmi făceam atât de multe griji să nu pățească ceva, îmi făceam griji că ai lui se vor sătura până la urmă să aibă de-a face cu familia mea scrântită, dar asta nu s-a-ntâmplat niciodată. Și uneori eram uimită, cum de puteam fi două persoane atât de norocoase? Cum de și-a permis Universul să ne apropie, când noi aveam numai nouă ani? Cum să fie corect faptul că ni s-a pus în brațe o bucurie pe care lumea o caută toată viața, iar noi nici nu eram suficient de mari, încât să ne dăm seama că ne-o dorim? Se pare că am primit răspunsul. Am consumat toată iubirea care, în mod normal, se întinde pe toată viața, în opt ani de zile. Ne aşteptam să creştem împreună. Să mergem împreună la facultate. Să călătorim împreună prin lume. În momentul în care a murit, am simţit că întregul meu viitor s-a dus odată cu el. Dom nu era perfect. Adică îmi dau seama. Era meticulos în anumite aspecte şi delăsător în altele. Își rodea unghiile când era stresat sau când se uita la competiții sportive, iar asta mă scotea din sărite. Actrița lui preferată era Katherine Heigl şi m-a pus să mă uit la toate filmele cu ea. Îi plăcea mult prea mult Carl Sagan. Dar, Doamne, Henry, avea un suflet *atât* de extraordinar. Câte ar

fi putut face cu viaţa sa... Ţi-ar fi plăcut mult de el. V-aţi fi împrietenit.

În acea clipă, m-am simţit apăsat de nedreptatea asta oribilă. Grace Town nu se îndura să creadă în existenţa sufletului în privinţa restului speciei, dar pentru Dom făcea o excepţie.

— Eram în spital când l-au înmormântat, spuse ea în continuare. Au aşteptat cât au putut, dar starea mea era prea gravă şi nu aveau de ales, ştii? Aşa că m-au rugat să scriu ceva pentru el. Un text pe care să-l poată citi cineva, un fel de necrolog, pentru că ştiau toţi că sunt scriitoare şi-mi spuneau mereu cât de frumos scriu. Dar am refuzat. M-am prefăcut că nu sunt în stare, din cauza durerii, nu l-am scris şi nu am mai scris nimic de atunci. Nu cred că voi mai putea scrie nimic, dacă nu mă *forţez* să scriu necrologul ăla.

— De ce nu l-ai scris?

— E vina mea. N-am mai spus nimănui, dar chiar e. E vina mea că am făcut accidentul şi e vina mea că a murit.

— Nu e nimeni de vină. A fost un accident.

— De asta nu am spus nimănui. Pentru că am ştiut că toţi aţi spune la fel. Că e o reacţie de vinovăţie obişnuită a supravieţuitorului. Dar îl tachinam. Îi distrăgeam atenţia. Mi-a spus să încetez, dar nu m-am oprit şi apoi, deodată, ne-am trezit pe banda greşită. Ştii povestea aia, că întreaga viaţă îţi trece prin faţa ochilor în clipa de dinaintea morţii?

— Da.

— E o aiureală. Am văzut maşina din faţă, am simţit că trage de volan şi mi-am dat seama în fracţiunea aia de

secundă, într-o singură zvâcnire a inimii, că urmează să murim amândoi. Iar singurul gând pe care a avut timp să-l născocească creierul meu a fost: *Ei, ce căcat.* La propriu. Ultimul meu gând ar fi putut fi o înjurătură. Nu m-am gândit la viața mea, nici la familie sau la prieteni, nici măcar la el. Mă întreb ce-o fi trecut prin mintea lui, știi? Poate același lucru.

— Probabil se gândea la tine.

— Nu a murit imediat. În presă, toate articolele au spus că a murit instantaneu, în momentul impactului, dar nu a fost așa. A durat puțin. Eram în mașina răsturnată, amândoi sângeram, iar el încerca să vorbească. Nu a fost ca în filme. Nu a șoptit: „Te iubesc", înainte să moară, sau mai știu eu ce. Era cuprins de dureri și îngrozit, încerca să respire, dar nu putea. Iar eu nu puteam face nimic. Nu am putut decât să-l privesc cum își dă duhul. Știi ce am făcut în ziua înmormântării? Am urmărit în întregime *Cosmos*, documentarul cu Neil deGrasse Tyson. Treișpe ore întregi. Încercase luni de zile să mă convingă să-l văd, iar eu îl tot făcusem tocilar, pentru că era atât de interesat de spațiul cosmic. Doar așa am știut să-l jelesc. Fiind uluită de univers și amintindu-mi că, deși conștiința lui nu mai exista, toate moleculele lui au rămas.

Îmi luă chipul în mâini și-și lipi fruntea umedă de a mea.

— Aș vrea să poți vedea lumea așa cum o văd eu. Să înțelegi că moartea e recompensa pentru faptul că ai trăit.

— Nu vorbi așa, te rog. Mă sperii când vorbești așa.

— Nu mă refer la sinucidere, spuse ea și-mi șoptea și mai încet acum, ca și cum mi-ar fi spus un secret teribil. Știi cum e când ești extenuat după o zi plină și abia aștepți să ajungi acasă, să te-ntinzi în pat și să dormi ore-n șir? Aceeași senzație o am în privința vieții. Există oameni care citesc cărți despre vampiri și tânjesc după nemurire, dar eu sunt *atât* de recunoscătoare că, în cele din urmă, ne permitem să dormim veșnic. Gata cu durerea. Gata cu istovirea. Moartea e răsplata pentru faptul că ai trăit.

— Hai să mergem acasă, am spus eu și de data asta nu s-a mai împotrivit.

În schimb, Grace se întoarse și luă o cutie mică de metal care zăcea pe trepte. Înăuntru erau obiecte luate din altarul lui Dom: colierul cu ancoră pe care-l purtase în ziua în care am văzut-o prima oară, brelocul cu The Strokes, tricoul cu The Ramones pe care nu reușise să-l spele. Se ridică, mă luă de mână și mă conduse înapoi în iaz. În apă nu se vedea că șchioapătă. Ne-am ținut de mână, în timp ce respirația noastră înflorea albă în aer, iar Grace îi dădu drumul lui Dom în adâncuri, bucată cu bucată. La urmă, îi dădu drumul cutiei înseși: pe margine erau gravate cuvintele DOM CLASA A 10-A. Am urmărit cum s-a scufundat printre miriadele de trupuri argintii, până la fundul acoperit cu resturi de la picioarele noastre.

Privind-o, m-am întrebat dacă așa arată mântuirea. Dacă era vorba despre un fel de iertare a păcatelor și dacă, din

moment ce-şi iertase greşelile – dacă într-adevăr şi le *iertase* –, va putea de acum înainte să-şi depăşească amarul. Însă Grace văzu că mă uit la ea şi spuse, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile:

— Poveştile cu final fericit sunt doar poveşti care încă nu s-au terminat.

Apoi se întoarse prin apă şi urcă scările, îmbrăcată cu haina mea şi cu rochia ei albă, care-i atârna udă pe trupul mlădios. Ieşi desculţă din gară, urcarăm dealul şi ne căţărarăm peste tufişuri, apoi peste gard, iar când am ajuns la maşină, se dezbrăcă în stradă până la chiloţi şi aruncă rochia în şanţ.

— Aveam de gând să mă mărit cu el îmbrăcată-n rochia aia, spuse fără emoţie, privind grămada de dantelărie udă leoarcă. Am apucat să-i accept propunerea.

Apoi intră în maşină, tremurând toată, îşi puse centura de siguranţă şi îşi aduse genunchii la piept, vie, dar pustiită, cu o coroană de flori în păr, ca un mormânt uman.

Nu am vorbit pe drumul spre locuinţa ei. Am dat drumul la căldură, să se încălzească Grace, însă, deşi pielea i se făcuse de găină, a stat perfect nemişcată, ca o statuie închinată unui înger căzut din cer.

Când am ajuns, am găsit casa cu toate luminile aprinse. Pe gazonul din faţă ne aşteptau Martin şi soţia lui, Mary, mama lui Grace şi doi poliţişti. Au dat să se apropie de maşină când am încetinit, dar Grace scuturã din cap şi ridică mâna să-i oprească, iar ei încetiniră, se opriră şi aşteptară.

Grace se întoarse către mine.

— Le-am ucis fiul, iar ei, drept răsplată, îmi plătesc facturile medicale și mă lasă să locuiesc în casa lor. E unul dintre motivele pentru care nu-ți pot fi alături. Nu pot să... îi scuip în față în felul ăsta. Nu pot să fiu martoră la moartea fiului lor și apoi să mă îndrăgostesc de altcineva după câteva luni. Înțelegi?

Înțelegeam în mare parte, dar nu-mi era mai ușor. Oare părinții lui Dom chiar nu-și doreau ca ea să-și vadă mai departe de viață? Chiar își doreau ca ea să sufere atât de mult, ca un soi de răsplată sucită pentru crima pe care ea își închipuia că o comisese?

În acea primă noapte petrecută în gară am întrebat-o ce păcate își dorea ea să-i fie iertate și iată că am aflat, în sfârșit, adevărul.

— Ai impresia că meriți să fii îndurerată. Ai impresia că-ți achiți un fel de datorie cosmică dacă te chinui singură. Ți se pare că asta e mântuirea ta.

— Mă simt mai puțin vinovată și nenorocită când sunt tristă decât când sunt fericită. Măcat atât pot să fac pentru Dom și pentru părinții lui. Nu pricepi? E singurul mod în care pot să fac dreptate cât de cât.

— Deci ți-ai dat singură o sentință. Cât timp? Un an? Doi ani? Toată viața ta? Câtă durere trebuie să suporți înainte să-ți fi achitat datoria?

— Măcar încă puțin.

— Doamne! Nu e vina ta. Nu tu l-ai omorât. A fost un *accident.*

Grace își dădu jos centura, își prinse părul după ureche, se aplecă și mă sărută, apăsându-mi pieptul cu sânii aproape goi. Am strâns-o de bărbie, își trecu mâna prin părul meu, iar viața mi se păru mai bună câteva clipe, deși era atât de al naibii de făcută praf. Însă apoi se dădu înapoi, după cum făcea mereu, și mă privi de parcă ar fi încercat să-mi spună ceva pentru care nu-și găsea cuvintele.

— De ce m-ai sărutat?, am întrebat-o încet, pentru că efectiv nu înțelegeam. În acea primă noapte. De ce m-ai sărutat, dacă știai că nu vei putea să renunți la el?

— Nu vrei să știi, șopti Grace. Nu vrei să știi asta.

— Ba da. Trebuie.

— Pentru că eram beată, tu erai cu mine și-mi era dor de el.

Grace dădu din cap.

— Doamne, cum poți să te uiți așa la mine după câte ți-am făcut?, șopti ea.

— Pentru că sunt îndrăgostit de tine.

Nu mai avea sens să mă ascund. Nu era nicio rușine să-i spun deschis. Era adevărat. Nu știam când anume dorința mea se transformase în dragoste, dar uite că se-ntâmplase.

— Nu știi ce-i dragostea, Henry, spuse ea, pe același ton cu care îi spui cuiva că-i idiot. Nici măcar nu mă cunoști. E doar o pasiune adolescentină. Asta-i tot.

Nu am spus nimic. Am respirat adânc și am privit înainte prin parbriz, în timp ce Grace își luă pantofii uzi și coborî din mașină îmbrăcată numai în chiloți și în haina mea.

— Noapte bună, spuse ea, dar eu nu am putut decât să dau din cap, pentru că nu puteam vorbi.

Apoi Martin, Mary și mama ei o strângeau în brațe, polițiștii o conduceau înăuntru, la căldură, înapoi în casa unde trebuia să-și ispășească pedeapsa față de părinții iubitului ei mort, iar eu am rămas singur în întuneric.

Mă întrebam dacă chiar credea că poate înlesni viața ei și pe cea a familiei Sawyer, dacă permitea amarului să o infecteze sau dacă îi plăcea pur și simplu durerea. Dacă îi plăcea suferința. Mă întrebam dacă o primea în toate miliardele ei de atomi, pentru că era sincer convinsă că asta merita.

I-am scris mamei și i-am spus că Grace e bine, dar că aveam să ajung mai târziu acasă. Apoi am condus până în locul pe care îl evitam de luni de zile, locul care mi se-nfipsese în fundul minții ca un scaiete, pe care abia în seara asta mi-am dat seama că vreau să-l vizitez.

Cimitirul nu era atât de înspăimântător pe cât îmi închipuisem. Nu era nicio ceață, nu se auzea niciun urlet îndepărtat de lup și nu am văzut nicio cioară zburând de colo-colo. La început am mers repede printre rândurile de morminte și am tresărit la fiecare zgomot, dar în cele din urmă, m-am liniștit. L-am găsit pe Dom acolo unde o văzusem pe Grace în genunchi cu luni în urmă. Încă erau flori așezate pe tot mormântul, dintre care unele erau de mult acolo, vântul le luase petalele în zbor, dar altele fuseseră

puse recent, erau coroane întregi. Continuase să vină aici. Deşi a spus că va încerca să înceteze, nu se schimbase nimic.

Epitaful de pe piatra de mormânt era simplu. Pe trei rânduri scria:

Dominic Henry Sawyer
17 ani
„Dacă te-ar fi putut salva iubirea celor din jur, ai fi trăit veşnic."

Am privit numele lui mijlociu. Henry. Dom şi cu mine aveam atât de multe în comun. Un nume. Un parfum. Am încercat să-mi închipui o lume în care eram prieteni, în loc să fiu gelos pe rămăşiţele lui. Dar nu. Probabil că nu. Dragostea de care vorbea Grace depăşea limitele timpului şi ale spaţiului. În orice univers, în orice viaţă, ei doi ar fi fost împreună, iar eu aş fi venit după. Aş fi venit la urmă.

Am văzut odată o piatră funerară sub care fuseseră înmormântaţi împreună doi îndrăgostiţi, pe acelaşi teren, la distanţă de 54 de ani. Femeia a trăit în continuare 54 de ani, singură şi cu inima zdrobită, aşteptând să i se poată alătura iubitului ei sub pământ.

Oare Grace avea să fie îngropată aici? Avea să se-ntoarcă aici, peste 60-70 de ani, să fie aşezată lângă iubitul ei mort de tânăr? Chiar dacă s-ar fi îndrăgostit din nou, dacă s-ar fi căsătorit şi ar fi avut copii, aici s-ar fi dizolvat trupul ei înapoi în univers? Aş fi în stare să suport aşa ceva? Dacă prin cine

știe ce miracol absurd, Grace și cu mine am ajunge totuși împreună, dacă am merge la facultate împreună, dacă ne-am căsători, am cutreiera lumea și am avea copii, aș putea accepta să fie îngropată, în cele din urmă, alături de el? Câtă singurătate, să zac de unul singur în mormântul meu, în timp ce dragostea vieții mele va fi împreunată cu oasele altcuiva.

Aș fi putut rezista în fața acestei gelozii de-o viață, față de un tip mort? Și apoi, dincolo de moarte?

M-am așezat în întuneric pe mormântul lui, cu picioarele încrucișate, și am început să smulg câte-un fir de iarbă, încercând să-mi amintesc – odată ajuns aici – ce naiba venisem să-i spun.

— Băi, coaie, am spus după o vreme.

Cuvintele au țâșnit din mine pur și simplu, pline de o ură și de un venin la care nu mă așteptasem.

— Doamne, te iubește atât de mult, iar tu ai părăsit-o. Ai idee cât de distrusă e, în pana mea? Adică, dacă ești acolo, undeva – dacă îmi auzi cuvintele –, trebuie să-ți miști curul de fantomă în clipa asta și s-o faci pe Patrick Swayze cu ea, pentru că suferă în draci, iar eu nu pot... nu pot...

Am închis strâns ochii și am respirat adânc de câteva ori. Era prea frig ca să pot plânge.

— Nu o pot ajuta, Dom. Vreau s-o ajut, dar nu pot, pentru că nu sunt ca tine. Așa că, dacă ești acolo – vorbesc serios, nu-mi pasă de cine știe ce căcat de cod al fantomelor sau de ordinea naturală a lumii ori alte prostii –, dacă ești acolo, trebuie neapărat să-ți faci chiar acum apariția. E o urgență de

ordinul lumii carnale. Mişcă-ţi curul laş, bântuit, din piatra aia şi spune-mi de ce ai părăsit-o.

Am aşteptat o oră în întuneric, până când ochii mi s-au adaptat la bezna adâncă, iar coastele au început să-mi tremure. Fantoma Dom nu a apărut. Zombie-ul Dom nu a ieşit din mormânt.

— Ei, să te fut, am spus şi m-am ridicat să plec.

Am mers în frig până acasă, în loc să iau maşina, hotărât să-mi demonstrez că, dacă sufeream, făceam cumva ceva corect, după cum gândea Grace.

Capitolul 25

DIMINEAȚA, CÂND M-AM TREZIT, primul meu gând a fost la Grace, un gând involuntar a cărui durere chinuitoare îmi pulsa de la creier până-n inimă. M-am gândit la Grace, la ziar, la rezultatele mele execrabile la engleză și la matematică, la care ajunsesem, pentru că pur și simplu nu reușeam să mă fac să-mi pese, și la faptul că cererile de înscriere la orice facultate care m-ar fi acceptat ar fi fost ștampilate cu PE NAIBA, în litere mari, din cauza notelor din primul semestru, pentru că stricasem totul, pierdusem atât de mult controlul asupra situației, și pentru ce? Pentru ce?

Nu m-a surprins faptul că mama și tata s-au hotărât să ia atitudinea obișnuită de părinți îngrijorați fix în sâmbăta aia, ceea ce nu mai făcuseră de când plecase Sadie la Yale. Au coborât la demisol cu puțin timp după răsărit și au început să cotrobăie prin încăpere, să-ncerce să-și dea seama cât de grav îmi păgubisem viața. Au tras draperiile. M-au forțat să mă dau jos din pat și să mă schimb din pijamale. Mi-au vârât sub nas un bol cu cereale și au refuzat să se oprească din cântat

„Baby Got Back", până nu am acceptat să mănânc, iar eu am acceptat, pentru că *să-mi bag picioarele.*

Sub supravegherea lor, am aspirat covoarele, mi-am spălat hainele, mi-am făcut ordine pe rafturi și m-am mutat cu temele la parter, la masa din bucătărie, ca să poată să mă supravegheze în continuare, cât recuperam temele infernale ale lui Hotchkiss din ultimele săptămâni și compunerea la engleză pe care nu mă simțeam în stare s-o scriu cu abureli. La ora unsprezece, mama m-a obligat să ies cu ea la alergat. La ora prânzului, tata m-a obligat iar să mănânc. Sadie avea zi liberă și a venit pe la ora două, moment în care zăceam în pat, întins ca o plăcintă, pentru că îmi fusese permis să dorm puțin.

— Bună, Henry, ai văzut... Asculți Taylor Swift?, spuse Suds de pe marginea patului.

— Da, Sadie. Sunt două ore de când ascult Taylor Swift încontinuu. Numai ea mă înțelege.

— Dumnezeule!

— Cine te-a rănit, Taylor?!, am strigat și am ridicat amenințător pumnul. Cum poate o singură persoană să suporte atâta durere?!

— Doamne sfinte! Hai, fă-mi loc. E timpul să stăm puțin de vorbă.

— Suds... chiar nu vreau să discut subiectul. Nu prea știu să-mi împărtășesc sentimentele.

— Sunt sora ta, nătărăule. Nu vorbești cu părinții, nu vorbești nici cu prietenii. Ai de gând să ții totul închis în tine până când se manifestă sub forma unei boli psihice?

fblondi

— Cam ăsta e planul.

— De cât timp zaci în pat, de fapt? Ai să faci tromboză venoasă profundă.

— Lasă-mă, Sadie. Lasă-mă singur cu infarctul și cu tromboza mea cu tot.

Sadie nu-mi luă în seama protestele și se așeză greoi în pat, pe pieptul meu, de dădui tot aerul afară. Apoi începu să mă-mpungă-n obraz iar și iar, în același loc, și să mă piseze: „Vorbește, vorbește, vorbește", până când, în cele din urmă, am vorbit și am spus:

— Vai, bine, scorpie. E... vorba de Grace și... și nu știu ce se-ntâmplă.

— De asta m-am prins, de la maratonul cu Taylor Swift.

Sadie așteptă să vorbesc mai departe.

— Ai de gând să-mi spui mai multe?

— Sunt... atât de buimăcit de toată povestea asta. Și cred că am o boală cronică a aparatului respirator. Simt că mă strânge pieptul încontinuu.

— Probabil că e vorba de coastele pe care ți le-am crăpat când am sărit pe tine.

— Asta să fie dragostea?

— Nu, nu e așa, pușiule. Nu știu ce să zic de prostiile alea, că „dragostea ne înalță la locul nostru cuvenit", însă nici nu e normal să te dea peste cap.

— Știu. La o adică, uită-te la mama și la tata.

— Mama și tata sunt personaje dintr-o poveste pentru copii. Nu există.

— Totuși tu l-ai iubit pe Chris.

Sadie trase adânc aer în piept.

— Da. Așa e. Au fost și momente în care mă trezeam dimineața și-l vedeam cum zace cu gura căscată și salivează pe pernă și mă gândeam: *Ce naiba o fi fost în capul meu când m-am reprodus cu el?* Nu era perfect. Nici măcar pentru *mine* nu era perfect. Mi-a fost mereu greu. Dar, da, l-am iubit. Și a meritat. Atât cât a ținut.

— Și nu te-ai gândit niciodată că e sufletul tău pereche?

— Dragul meu. Încă mai credem în suflete-pereche?

— Tu *nu* crezi în suflete-pereche? Cum poți să-i vezi pe mama și pe tata și să nu fii convinsă că universul a creat oamenii în perechi?

— Doamne, chiar că ți-au sucit viziunea asupra vieții. Au crezut că te protejează dacă te păcălesc, dar nu au reușit decât să-ți bage pe gât o poveste fantastică. Mai că aș zice că-s liderii unei secte. Te-au spălat pe creier.

— Ce vrei să zici?

— Henry... dragul meu...

— De ce te porți atât de ciudat?

— Of!

Sadie închise ochii și-și mușcă buzele.

— Înainte să te naști tu, mama l-a părăsit pe tata vreo trei luni de zile, spuse ea cu ochii strâns închiși.

Am clipit de câteva ori. Sadie deschise încet ochii, pe rând.

— Mama m-a pus să-i promit că nu-ți spun până nu termini facultatea. Și-au dorit să ai o „copilărie stabilă" Dar nu pot să te las să umbli de colo-colo, încă o jumătate de

deceniu în căutarea a ceva care nu există. De ce crezi că mi-am sărbătorit ziua de naștere la doișpe ani la locul de joacă al unui parc de rulote?

— Nu am privit niciodată cu atenție pozele de la aniversarea ta de doișpe ani.

— Te tot otrăvesc cu balivernele astea cu „dragostea e blândă și răbdătoare", de când erai mic. Însă dragostea e științifică, frate. Adică e vorba doar despre o reacție chimică în creier. Uneori, reacția asta ține o viață întreagă, se repetă iar și iar. Alteori, nu. Uneori se produce o explozie ca o supernova și apoi sentimentul se risipește treptat. Suntem cu toții doar inimi chimice. Oare dragostea e mai puțin sclipitoare din cauza asta? Eu nu cred. De asta nu pricep de ce lumea nu vrea să se căsătorească explicând că, „în 50% dintre căsnicii, se ajunge la divorț". Dragostea dispare, dar asta nu înseamnă că nu a fost adevărată. Mama și tata se certau tot timpul. Știu că nu i-ai văzut niciodată să fi purtat măcar o discuție în contradictoriu, dar înainte chiar își săreau unul celuilalt la gât. Apoi, într-o noapte, mama m-a trezit, m-a ajutat să-mi fac bagajul, și asta a fost. Nu mi-am mai văzut dormitorul până când ne-am mutat înapoi, după trei luni.

— Ai aflat de ce a plecat?

— Pentru că nu mai era îndrăgostită de el. Reacția chimică s-a terminat. De aia. Asta-i tot. Dragostea nu e niciodată perfectă, Henry.

— Cum de s-au împăcat?

— Mama a aflat că e însărcinată.

— S-a întors din cauza *mea*?

— Nu știu. Poate. Probabil. Se iubesc reciproc fără rezerve și sunt prieteni foarte apropiați, dar nu mai sunt îndrăgostiți. Nu mai sunt de mult timp. Așa că nu ai cum să umbli cu gândul că fiecare tipă pe care ți se pune pata e „Perechea" ta. Oamenii nu *au* suflete-pereche. Oamenii își *creează* suflete-pereche.

— Știu asta. Chiar știu. Doar că... nu pot să-mi închipui că voi mai fi vreodată dispus să fac din nou atâtea eforturi pentru o altă ființă umană. E vorba despre atât de mult timp și energie. Cheltuiesc atât de mult din propria-mi persoană. Cum e posibil s-o iei de la capăt cu altcineva?

— Cum începe un romancier o nouă carte, după ce a terminat-o pe ultima? Cum o ia de la capăt, cu antrenamentul, un atlet accidentat?

— Dumnezeule! De ce ar face cineva chestia asta de mai multe ori?

— Să se-ndrăgostească?

Am dat din cap.

Sadie chicoti.

— Biologic vorbind? Pentru perpetuarea speciei. Din punct de vedere logic? Pentru că drumul e fermecător la început. Și nimeni nu vede curba de la calea ferată înainte să fie deja prea târziu să se oprească trenul. Iar când urci în tren...

— Începi să deraiezi cu metafora asta feroviară.

— Șșș, deja nu mai pot schimba mersul conversației. Când te urci în tren, o faci cu speranța că de data asta nu va deraia.

Chiar dacă e posibil să se-ntâmple, chiar dacă probabil chiar se va-ntâmpla, merită oricum să urci, să vezi cum e de fapt.

— De ce nu pot rămâne-n gară?

— Ai putea. Dar, dacă ai face asta, n-ai ajunge nicăieri.

— Oau! Cât de profund.

— Ar fi trebuit să mă fac filosoafă.

— O vreau înapoi, Sadie.

— Știu c-o vrei înapoi, puștiule. Și știu că te simți și mai rău dacă oamenii îți zic chestii de genul „mai sunt multe ca ea". Și aș putea să-ți explic științific prin ce trece creierul tău în clipa asta. Percepe o durere la fel de puternică precum cea în care ți-ar fi fost atins nervul unei măsele, însă nu găsește sursa durerii, așa că parcă o simți peste tot. Aș putea să-ți spun că, atunci când te-ndrăgostești, sunt stimulate aceleași părticele din creier care corespund senzației de foame sau de sete. Și ți-aș putea spune că, atunci când persoana iubită te părăsește, flămânzești din cauza ei, tânjești după ea, ești în sevraj, ca un drogat lipsit de doza lui. Și știu că toate astea par foarte poetice, exagerate sau dramatice, dar nu e așa. Inimile frânte sunt o știință, la fel și dragostea. Așa că ai încredere în mine: deocamdată, suferi de răni, dar ai să te vindeci.

— Vai, Suds. Azi joci dur de tot.

Sadie își dădu ușor capul pe spate și flutură din gene.

— Aproape că-mi dau lacrimile, hoțomanule. Auzi la mine, câte sfaturi dau. Ai fost vreodată cu adevărat fericit alături de ea? Privită din afară, toată povestea asta parcă a fost un chin încă din prima zi. Iubitul mort, dispariția ei. A

trecut vreo lună, vreo săptămână sau vreo zi, pe care ți-o poți aminti cu plăcere, și să zici: „Gata, asta-mi trebuie. Așa vreau să trăiesc. De vremurile alea bune am nevoie"? Ai avut așa ceva în relația cu ea?

Am închis ochii și m-am gândit. Am încercat să-mi amintesc un interval mai mare de câteva ore, în care am fost cu adevărat fericit alături de Grace. Agitație, stres, durere, amar, acidul din stomac, care-mi rodea plămânii. Un sentiment de dragoste disperată. Aș putea vorbi despre seara aia, în care ne-am întors pe jos de la film, mână-n mână, când am avut certitudinea că mă voi căsători cu ea. Sau de târgul de Ziua Recunoștinței, abia a doua oară când am văzut-o îmbrăcată cu alte haine decât cele ale lui Dom. Sclipiri luminoase și scurte de fericire, doar fulgere în întuneric.

Am deschis ochii.

— Căcat, am spus încet.

— Așa-mi închipuiam.

— Dar nu știu dacă pot accepta ideea că a fost doar o pierdere de timp. Că toată suferința a fost degeaba. Că sentimentele noastre au fost doar iluzii.

Sadie îmi dădu un ghiont în cap.

— N-asculți ce zic, tembelule? Nu e nevoie ca dragostea să dureze o viață întreagă ca să poți spune că e adevărată. Nu poți judeca calitatea unei iubiri după durata ei. Totul moare, inclusiv dragostea. Uneori moare odată cu persoana respectivă, alteori moare de la sine. Cea mai impresionantă poveste de dragoste nu e neapărat cea în care două persoane

își petrec toată viața împreună. Poate fi vorba despre o iubire care a durat două săptămâni, două luni sau doi ani, dar care a strălucit mai puternic, mai aprins, mai fierbinte decât toate iubirile de dinainte sau de după. Nu jeli o iubire ratată; nu există așa ceva. Toate iubirile sunt egale la nivelul creierului.

— Totuși durerea nu dispare.

Sadie îmi șterse o lacrimă de pe obraz și-mi trecu mâna prin păr.

— Știu, puștiule. Uneori, pur și simplu nu merge treaba, știi? De fapt, cum poate fi ea sufletul tău pereche? Nu mi-ai spus tu că nu a citit niciodată Harry Potter? Chiar vrei să-ți petreci tot restul vieții cu o astfel de persoană? Adică, gândește-te la binele copiilor tăi, în numele lui Dumnezeu. În ce mediu crezi că ar crește cu o astfel de mamă?

Am izbucnit în râs, a râs și Sadie, mi-am închis ochii și am luat-o în brațe.

Am rămas ghemuiți împreună și m-a mângâiat pe cap, așa cum făceam de când mă știam.

Am privit în tavan, în timp ce Sadie îmi fredona cântece de-ale lui Taylor Swift, m-am gândit la Grace și am simțit cum îmi zvâcnește prin tot trupul acea durere de măsea despre care vorbea Sadie. Dragostea dintre mine și Grace era grea, o iubire în care ne-am fi înecat, dacă am fi intrat în ea prea adânc. O iubire care îmi lega de inimă greutăți de plumb, una câte una, până când mi-ar fi îngreunat-o atât de mult, încât mi s-ar fi desprins pur și simplu din piept.

— Suds... îmi dau seama că a trecut mult timp de când

erai delincventă juvenilă, dar mai ții minte cum se poate intra în catedra de engleză din liceu?

Sadie rânji înviorată.

— Unele obiceiuri nu se uită niciodată.

Capitolul 26

ERA TÂRZIU DUPĂ-AMIAZA când am comis a cincea intrare prin efracție din viața mea. În clădirea liceului, în weekend, aveam senzația că mă aflu la bordul navei *Mary Celeste* – aveam acea impresie că fuseseră oameni aici recent, dar că asupra lor se abătuse cine știe ce tragedie misterioasă (adică examenele), care îi alungase. Locul era slab luminat și tăcut, iar în parcare sunetele pașilor noștri răsunau peste tot, cu ecouri stranii.

— Ești sigur că e o idee înțeleaptă?, spuse Lola, în timp ce ne cățăram pe gardul de la marginea terenului.

Ryan era agățat de gâtul lui Sadie, ca o maimuțică, și chicotea de zor, ca și cum ar fi fost vorba despre cea mai tare aventură.

— N-o să vină nimeni.

— Vor veni, am spus eu. Cineva tot va veni.

În cursul săptămânii, i se ridicase în sfârșit pedeapsa lui Heslin pentru Petrecerea pe care o organizase cu câteva luni în urmă, așa că, evident, începuse să circule un zvon cum că, în noaptea aceea, s-ar organiza un nou eveniment, poate de

proporții și mai mari decât cel anterior. Părinții lui Heslin, care ori erau idioți, ori aveau mult prea multă încredere în fiul lor delincvent, plecaseră din oraș și-i lăsaseră casa în grijă. După cum era de așteptat, a apărut un eveniment pe Facebook, chiar în după-amiaza aia, la care aveau să participe vreo 300 de elevi – mai puțin eu, Lola și Murray. Și – în mod neașteptat – Madison Carlson.

Aveam chestii de rezolvat.

Cu o oră în urmă, lăsasem un mesaj pe pagina evenimentului lui Heslin. Începea așa: *Către toți cei care vor să-și răscumpere greșelile* și se termina cu o rugăminte: vă rog, în numele a tot ce e sfânt, ajutați-ne să salvăm ziarul *Westland Post* de la certitudinea anihilării. Deocamdată, dăduseră Like 25 de persoane.

— Vor veni, am spus din nou, ca pentru mine, și am pornit-o de-a latul curții, către biroul lui Hink.

Trebuiau să vină.

Am descoperit că încuietorile de pe vremea anilor de adolescentă delincventă, pusă pe șotii, ai lui Sadie, fuseseră înlocuite, după cum fusese îmbunătățit – fără să ne dăm seama – și sistemul de supraveghere video. Prin urmare, în timp ce Sadie stătea ghemuită la ușă și încerca s-o descuie, iar Lola și cu mine îl plimbam în cârcă de colo-colo pe Ryan, cu rândul, nimeni nu-l văzu pe paznicul corpolent care alerga înspre noi.

— Stați!, spuse el.

Am surprins sclipirea fugară din ochii lui Sadie, moment în care s-a gândit să dea bir cu fugiții, însă a rămas pe loc –

probabil din cauza faptului că fiul ei era încă agățat de gâtul meu –, și s-ar fi dovedit un părinte mai puțin responsabil, dacă l-ar fi abandonat.

Așa că am stat. Și Lola a stat. Și Sadie a stat.

Nu contează, am repetat în gândul meu. *Nu contează, nu contează, nu contează.* Nu contează că ziarul nu va ajunge la tipar, că am distrus de unul singur o tradiție a liceului veche de 35 de ani, că l-am dezamăgit pe Hink cu fiecare ocazie. Nu contează că vom fi, probabil, arestați toți trei, că vom fi acuzați de intrare prin efracție, că Lola și cu mine nu vom mai merge la facultate din cauză că vom avea cazier, că Sadie își va pierde slujba. Nu contează – Soarele va înghiți Pământul, iar tot ceea ce facem noi aici nu are importanță, nu ar trebui să conteze –, dar contează.

Contează.

Grace nu avea dreptate, mi-am dat eu seama în clipa în care paznicul hârâit mă apucă de braț, deși nu încercasem să fug. La nivel macrocosmic, stăpânea entropia, însă ființele umane erau atât de mici, încât legile universului nu se aplicau în cazul nostru. Nu puteau fi relevante pentru noi. Eram prea mici; viețile noastre treceau prea repede. Niciunul dintre noi nu avea să fie prezent, să primească mântuirea cosmică, când Soarele avea să se extindă, să înghită Pământul și să înapoieze toți atomii noștri universului. Niciunul dintre noi nu-și permitea să aștepte atât de mult.

După haos vine regenerarea: lumea se destramă, dar apoi ne reîntregim și ne vedem de viață. Trebuie să ne iertăm singuri păcatele. Trebuie să ne mântuim cu mâna noastră.

Sadie se ridică în picioare, se întoarse și – pe neașteptate – zâmbi larg.

— Jim!, strigă ea când văzu fața pazncului. Nu-mi vine să cred! Sunt Sadie Page, omule, mă mai ții minte?

— *Tu*, spuse Jim, încleștându-și și mai tare mâinile de brațul meu. Mi-au promis că ai plecat pe vecie.

— Vai, Jim, spuse Sadie, îl bătu prietenos pe spate, îi dezlipi degetele de pe brațul meu și îl conduse până la una dintre băncile care încercuiau clădirea. A trecut ceva timp. Avem multe de vorbit.

Astfel, după zece minute – după ce-i strecură o bancnotă de 50 de dolari și-i promise că-i face cafea în camera de recreere a profesorilor, dacă nu ne pârăște –, Sadie îl convinse pe Jim Jenkins, un paznic îndelung oprimat al Liceului Westland, să ne permită accesul nelimitat în departamentul de engleză și deci în biroul redacției.

Ricky Martin Knupps II înota leneș în acvariul său, iar soarele de după-amiază pătrundea printre jaluzele și transforma aerul într-o constelație șerpuitoare de particule aurii. Încăperea încă purta mirosul lui Grace – mirosul nostru –, însă se pierduse parțial pe parcursul săptămânii, dovadă a faptului că se desprindea încet de mobilier, de teancurile de hârtie albă, de cărți și de ecranele calculatoarelor. În scurt timp, nimeni nu-și va mai putea da seama că am fost aici.

Lola se așeză la Mac și începu să pagineze coperta, iar eu m-am pus să scotocesc printre articolele cu ortografie mizerabilă pe care le predaseră elevii dintr-a unsprezecea,

de-a lungul semestrului, în speranța că voi găsi vreun text care putea fi recuperat, vreun text care se potrivea temei. Lucrarăm în tăcere și așteptarăm.

După cincisprezece minute de când intraserăm în școală, au început să apară voluntarii.

Dacă-ți închipui că și-a făcut apariția întregul an, e clar că nu prea cunoști apatia adolescenților. Ne putem pune-n mișcare uneori, de exemplu, când se-ntâmplă să moară părintele vreunui coleg sau când vreunul dintre noi ajunge la *America's Next Top Model*. Însă dispariția iminentă a unui ziar nu prea inspiră loialitate de tip *Braveheart*.

Totuși, până la urmă, și-au făcut apariția șapte persoane, adică șapte persoane în plus față de așteptările mele (nici atât nu meritam). Fiecare dintre ei a început cu introducerea: „Știi, de fapt, nu prea știu să scriu, dar..." La care le-am explicat că, de fapt, în deplinătatea adevărului, puțin îmi păsa. Știam deja că trebuiau să vină Muz și Maddy (după cum îmi ceruse Madison Carlson să-i spun – bizar), însă a fost o surpriză plăcută să-i văd pe Suki Perkins-Mugnai, pe Buck, Chance Osenberg, Billy Costa (două dintre cele trei chipuri ale faimoasei Treimi a Tricomoniazei) și pe însuși Heslin. Împreună, cu tot cu Galaxy și cu ceilalți trei redactori de-a unșpea, pe care am jurat că-i omor cu mâna mea dacă nu vin, formam o echipă pestriță de paisprezece oameni.

Paisprezece oameni care să depună munca de trei luni în două zile. Cât de greu putea fi?

Sadie ne-a ajutat să punem câteva dulciuri la dispoziția

tuturor (răsplata promisă în mesajul de pe Facebook), apoi Lola și cu mine ne-am așezat pe canapeaua pângărită, iar ceilalți, în fața noastră, pe podea, cu picioarele încrucișate, cu batoane KitKat și cu doze de Mountain Dew în mâini.

— După cum poate ați ghicit în urma mesajului meu de pe Facebook, tema va fi „răscumpărarea", am spus eu.

— Adică... ca în *Shawshank**?, întrebă Suki Perkins-Mugnai.

— Ce temă de căcat, frate, spuse Murray. Eu propun în continuare „disforia de specie"

— Oare chiar e de căcat? Toții liceenii își doresc să fie iertați pentru anumite greșeli. Suki, eu aș vrea să îmi se ierte performanța de doi bani de la meciul ăla de fotbal. La, tu probabil că vrei iertare pentru faptul că l-ai ucis pe Ricky Martin Knupps. Chance și Billy, ei bine... na, știți voi.

— Parcă am fost cu toții de acord să renunțăm la acuzația de ucidere din culpă, spuse Lola. De parcă nu mi-aș face deja suficiente probleme.

— Uitați ce e, nu ne pricepem toți să scriem, dar fiecare dintre noi avem câte-o poveste de spus și păcate care vrem să ne fie iertate. Nu mă interesează dacă scrieți acrostihuri, dacă desenați benzi desenate sau dacă compuneți partituri muzicale. Vreau să-mi dați ceva. Vreau să-mi dați un fel de răscumpărare a păcatelor.

Apoi am dat drumul playlistului meu de pe Spotify (fără Strokes, fără Pixies) și ne-am apucat de lucru.

Heslin a plecat după vreo trei ore să supravegheze (adică

* Film difuzat și în România cu titlul *Închisoarea îngerilor* (n.t.).

să se-mbete criță la) petrecerea sa, dar mai întâi a scris un monolog despre cum a recăpătat încrederea părinților săi în urma ultimei petreceri. Suki Perkins-Mugnai a plecat puțin după aceea. A scris două texte – unul despre echipa Sfarmă-Mațe, celălalt, un poem despre faptul că nu l-a sunat pe bunicul ei înainte să moară, crezând că mai are timp, atât de mult timp, iar el, cu ultimele cuvinte, a întrebat de ea. Chance Osenberg și Billy Costa n-au vrut să imortalizeze în scris Treimea Tricomoniazei, însă Chance se rugase de tatăl său să-i cumpere un telefon nou imediat după ce părinții săi divorțaseră, deși știa că nu-și permite, așa că a scris un scurt text despre asta.

— Aveam treișpe ani, spuse Chance, după ce mi-l trimise pe e-mail. Eram un puțoi.

Billy a povestit cum s-a îmbătat atât de rău când i-a cunoscut pe părinții iubitei sale, încât a vomitat în patul lor. Murray a desenat o povestioară despre urșii Koala, o metaforă care făcea limpede aluzie la familia sa din Australia, de care îi era foarte dor. Madison a povestit cum și-a pierdut cățelul în copilărie. Încă nu-și putea aminti sigur dacă nu cumva lăsase ea poarta descuiată. Lola a compus un haiku despre „weenus", în semn de căință pentru faptul că a convins-o pe mama ei că așa se numește pielea de la cot, și dedică un articol de două pagini în amintirea lui Ricky Martin Knupps, care plutea veșnic în castelul toxic, ucigaș, din ceruri. Elevii de-a unsprezecea au scris despre cei pe care i-au chinuit în gimnaziu, despre părinții lor, pe care i-au dezamăgit, despre frații și surorile pe care îi făcuseră să plângă.

Din moment ce era aproape analfabet, Buck nu a scris nimic, însă la desenat avea o mână mai bună chiar decât a Lolei, așa că a fost desemnat să o ajute cu grafica paginilor. Până la două noaptea, Buck schițase ceasuri de mână, câini, pești morți și o reprezentare deosebit de înfiorătoare a pielii de pe cotul stâng al lui Billy, apoi a trebuit să plece și el.

La trei noaptea, după două pizza livrate prin curier (mulțumită lui Sadie) și câteva drumuri până la cel mai apropiat magazin 7-Eleven, de unde am luat, în total, patru sticle de Dr. Pepper, o cutie întreagă de doze de Red Bull, șapte rulouri cu crenvurști și un rucsac plin cu dulciuri, ne-am hotărât, în cele din urmă, să încheiem pe ziua respectivă.

Murray și Madison Carlson adormiseră unul lângă celălalt pe podeaua de linoleum de pe hol. Geaca lui Murray era făcută sul, sub capul lui Madison, care stătea întinsă, cu mâna pe pieptul lui Murray, între ei fiind foarte puțin spațiu gol. Interesant fenomen.

Sadie adormise pe canapea, cu Ryan înfofolit la piept, și amândoi se odihneau cu gura căscată, iar ochii li se zbăteau de colo-colo, sub pleoapele subțiri.

— Suds, am șoptit și am împuns-o în umăr. Hai acasă!

— Am dat intenționat foc bucătăriei de la cursul de gospodărie, spuse Sadie somnoroasă, când se ridică în capul oaselor cu Ryan la piept, sprijinindu-i capul cu degetele ei subțiri. Pentru asta aș vrea să fiu iertată. Bine, în privința anilor de adolescență.

— Nu pentru toate drogurile, sexul și muzica rock'n'roll?, spuse La din scaunul ei de birou și-și întinse brațele.

Înfățișarea ei îmi oglindea și mie starea: simțeam că 90% din sângele meu fusese înlocuit cu un sirop de porumb bogat în fructoză, cofeină și în praf de ciment.

— Ba bine că nu. Nu vreau să le răscumpăr pe alea. Nu am *nevoie* să le răscumpăr pe alea. Singurul lucru pe care-l regret e incendiul. Nu cred că Hotchkiss și-a mai revenit vreodată.

— *Domnul Hotchkiss* a fost profesorul tău de gospodărie?, am spus eu.

— Da. Tipului îi place la nebunie să facă prăjituri. Adică e chiar un fel de hobby. Dar, într-o zi, am făcut niște brioșe cu cremă de lămâie – le știi și tu, Henry – și am primit nota maximă, însă aveam o stare din aia, de genul „jos patriarhatul", și mă enerva simplul fapt că se predau așa-numitele științe ale familiei și consumatorului, adică e secolul 21, în pana mea, știi... așa că am cam... dat foc bucătăriei.

Sadie căscă.

— E cel mai mare păcat al meu din adolescență. De-a dreptul cel mai mare păcat. Mi s-a părut că văd cum i se frânge inima lui Hotchkiss, în timp ce se chinuia să stingă flăcările.

— Mai avem pagini libere, spuse Lola, apucă o foaie de hârtie și un pix și le împinse spre Sadie. Vreau să fac un capitol special cu mărturisiri scrise de mână.

Sadie privi instrumentele de scris.

— Cum sunt legile de prescripție pentru incendierea premeditată?, spuse ea, însă nu așteptă să aflăm răspunsul de pe Google și se apucă imediat de scris.

Ryan se trezi cât stătea aplecată.

— Bună, mami, spuse el și-i atinse fața.

— Bună, puiule, spuse ea și-i înmână înapoi Lolei bucata de hârtie. Ești gata s-o luăm din loc?

Ryan dădu din cap. Cât timp Lola și cu mine am stins luminile, ei au ieșit și au așteptat ținându-se de mână pe holul slab luminat, vorbind în liniște despre tot ceea ce vor face a doua zi. Dimineața, grădina zoologică. Prânzul luat în parc. O petrecere în pijamale alături de tati, cât timp mami se ducea la serviciu.

Privindu-i, m-am gândit la acuzația lui Grace din noaptea în care s-a îmbătat la târg. Că nu pe ea o iubeam, de fapt, că iubeam o idee care nu mai există, urmele unei ființe care fusese cândva.

În copilărie am fost îndrăgostit de legenda lui Sadie. Am îndrăgit anecdotele care zumzăiau în jurul ei ca niște musculițe oriunde se ducea. Încă le îndrăgeam. Dar și mai mult îmi plăcea versiunea de față: Sadie, cea care se uita la copilașul ei ca și cum ar fi fost compus din diamante strălucitoare, din clătite mâncate în pat, într-o dimineață de sâmbătă, și o furtună cu tunete ivită după o secetă de șapte ani de zile.

Poate că nu era imposibil să îndrăgești două versiuni ale aceleiași persoane, în același timp. Și poate unele persoane încă-și doreau să le fie răscumpărate păcatele, chiar dacă nu mai aveau nevoie să le fie iertate.

Duminica fost o zi chinuitoare. M-am întâlnit cu Lola în fața casei, la șapte dimineața, când becurile din stradă luminau

mai puternic decât răsăritul pictat pe cer în acuarele. Îmi vârî o cafea mare în mâinile înmănușate și spuse:

— Nu-mi vorbi două ore.

Așa că am tăcut.

Ne-am întâlnit cu Jim Jenkins în fața biroului lui Hink. Ne-am așezat la birouri. Am pornit calculatoarele. Ne-am străduit să nu picăm de oboseală. Am picat în repetate rânduri. Se pare că ochii mei își pierduseră funcția de secreție a propriei umidități, încât am petrecut dimineața ba abuzând de sistemul meu digestiv și consumând cantități masive de Red Bull, ba frecându-mă la ochi până când se făceau de-un roșu-aprins.

Când La fu în sfârșit pregătită să interacționeze cu mine, înainte de toate îmi arătă coperta: o imagine în alb și negru a unei fete pe fundalul unui univers în nuanțe de cenușiu, capul ei fiind înlocuit cu o explozie de supernova. Arăta ca un roman de duzină de pe vremuri. Chiar dacă pe imagine scria RĂSCUMPĂRAREA WESTLAND, cu litere portocalii, împroșcate pe pagină, se vedea că fata respectivă fusese întrupată dintr-o imagine cu Grace, era un fel de imitație fantomatică a adevăratei ei înfățișări.

— Mi-au rămas fotografii de când ați pozat pentru mine. Aș putea folosi alt model dacă vrei, să caut pe cineva pe Flickr.

— E perfectă, i-am spus. Tipărește-o la dimensiunea revistei. S-o lipim de perete, să vadă toți.

Așa am făcut și așa au făcut. Elevii de-a unșpea au ajuns la ora zece, iar după scurt timp a venit și Buck. Apoi – curios –

au venit două fete, care participaseră la petrecerea lui Heslin de noaptea trecută. Heslin le-a spus cu ce ne ocupam aici și le-a încurajat să ne facă o vizită. Majoritatea paginilor erau deja pline, mai puțin capitolul Lolei, cu mărturisiri scrise de mână, despre care fetele au zis – în starea lor de puternică mahmureală – că e o idee genială.

Și-au scris păcatele. Ni le-au dat. Noi le-am promis că vor fi iertate.

Apoi veni încă o persoană. Și încă una. Apoi încă două. După a opta persoană, Lola redactă un afiș, pe care scria *Mărturisiți-vă păcatele și vă vor fi iertate,* și-l lipi pe hol, deasupra unei cutii în care-și puteau lăsa păcatele scrise. Murray se prinse de situație și-și făcu apariția la amiază îmbrăcat în vestimentație de preot, cu tot cu apă sfințită, și-ncepu să primească sufletele pierdute în dreptul standului nostru improvizat de spovedanie. Ne-am primit colegii, prietenii și necunoscuți de la alte clase, care au venit și au plecat pe parcursul zilei, pe măsură ce s-a răspândit pe Facebook vestea despre ceea ce făceam noi aici.

La cinci după-amiaza, am întrebat-o pe Lola:

— Cum stăm cu paginile?

— Mai avem o singură pagină liberă, răspunse ea.

— Căcat, ce facem cu aia?, am spus eu.

Lola își dădu ochii peste cap și spuse:

— E pentru răscumpărarea păcatelor tale, deșteptule.

— A, am spus eu.

Și mi-am înălțat privirea spre fata supernova tipărită în alb

și negru și m-am gândit, retrospectiv, că ne putem da seama când avem de-a face cu otravă încă din prima clipă. Grace m-a sfâșiat în bucăți, pe care apoi le-a lipit la loc, de atâtea ori, încât la un moment dat a început să mi se pară că asta-mi doresc. O relație Kintsukuroi, mai frumoasă tocmai pentru că era sfărâmată. Însă anumite lucruri nu pot fi sfărâmate la infinit, la un moment dat nu mai pot fi reparate, așa cum o foaie de hârtie nu poate fi împăturită la infinit, ci până când nu mai poate fi împăturită deloc.

Stăteam acolo cu senzația că tresare-n trupul meu durerea aia de măsea și au început să-mi treacă prin minte o grămadă de gânduri, de genul *Aș vrea să n-o fi cunoscut* și *Aș vrea să nu mă fi sărutat niciodată*. Dacă ar fi fost posibil, în clipa aia aș fi făcut ca în *Strălucirea eternă a minții neprihănite*. Aș fi șters-o cu totul din amintirea mea. Aș fi smuls-o din locul unde fusese cusută în materialul sufletului meu.

Însă mi-am amintit din nou de Kintsukuroi. Că lucrurile trebuie sfărâmate ca să poată fi lipite la loc, într-un mod care le dă mai multă frumusețe ca la-nceput. Mi-am amintit că mie îmi plac lucrurile stricate, lucrurile zgâriate, îndoite sau crăpate și că, probabil, de asta mă-ndrăgostisem, de fapt, de Grace, încă de la început. Grace era un lucru stricat sub formă umană, iar acum – datorită ei – și eu eram la fel.

Poate că Grace avea să fie veșnic defectă, dar eu speram că bucățile mele împrăștiate vor fi lipite la loc și fixate cu firișoare de aur. Că fisurile din inima mea se vor vindeca și vor face cicatrici sclipitoare.

În acel moment îmi vibră telefonul în buzunar.

GRACE TOWN

Sunt în fața biroului lui Hink.

HENRY PAGE

De ce?

Lola mi-a zis de tema ziarului.
Vreau să scriu ceva.

— Ești o bestie, i-am spus Lolei și m-am ridicat în picioare, cu inima înfiptă în gât, jupuită și umflată.

La care ea dădu replica:

— La pat!

Am ieșit pe holul zugrăvit în acel roz și galben-pal de coșmar și nu m-am putut stăpâni să nu-i urez în gând niște chestii rele lui Grace Town. Speram să regrete decizia asta tot restul vieții. Că o va împunge ca o țepușă încinsă până în ziua morții ei. Mi-am închipuit-o bătrână și uscățivă, cu pielea atârnându-i pe oase ca hârtia umedă. Mi-am imaginat ultimul ei suflu, pe patul de moarte, și privirea ei plină de regret, pentru că a dat cu piciorul unei vieți petrecute alături de mine, și m-am simțit răzbunat.

În acea clipă, mi-am dorit lucruri la care nu mă gândisem niciodată. Îmi doream să fiu bogat. Să fiu faimos. Să mă căsătoresc cu un fotomodel și să mi-o trag în fiecare noapte cu

un trup acoperit cu lenjerie fină. Îmi doream ca toate reușitele vieții mele să se înalțe falnic ca un monument pe care să scrie „Să te fut, Grace Town" Voiam s-o distrug cu măreția mea.

Însă când am ajuns în capătul culoarului, acidul din stomac deja se retrăsese în parte. *De ce suntem atât de dornici*, gândii eu, să-i rănim pe cei la care ținem cel mai mult? Acum două zile o iubeam, iar acum îmi doream să-i sfâșii bucăți din suflet. De ce? Pentru că m-a rănit? Pentru că nu mi-a răspuns la iubire?

Nu le poți purta ranchiună oamenilor din cauza sentimentelor lor. Grace a procedat așa cum i s-a părut mai bine pentru ea. N-aveam dreptul să-i cer mai mult.

Era așezată pe banca pe care așteptasem în după-amiaza aia, în care am fost chemați în biroul lui Hink. Un început și un sfârșit, în același loc.

— Henrik, spuse încet și-mi făcu semn să mă așez lângă ea, în locul unde stătusem chircit din cauza prezenței ei. Vreau să-ți dau ceva.

— Nu pot, Grace. Nu pot să o țin tot așa.

— Știu. Știu. Crede-mă: e ultima oară.

Într-o conversație normală, în clipa asta, Grace și-ar fi cerut iertare pentru faptul că mi-a smuls inima din piept. Însă Grace nu era o fată normală și nu pricepea că uneori cuvântul *scuze* e suficient. În loc de asta, îmi dădu un plic mic, pe fața căruia scria „În atenția redactorului-șef" și spuse:

— În ziua în care am început să lucrăm la ziar m-ai

întrebat de ce m-am răzgândit. Nu ți-am răspuns, dar așa ar fi trebuit, pentru că știam deja motivul.

— Bine.

— După ce a murit, în fiecare zi mă gândeam numai la el. În primele săptămâni după accident, am acceptat amarul. Mi-am impus să-l simt în deplinătatea lui. Se mai întâmplase să pierd oameni la care țineam. Știam cum funcționează starea asta. Doar trecerea timpului ameliorează suferința, îți umple mintea cu amintiri noi și te desparte treptat de tragedie. Am așteptat să treacă. Am așteptat să înceteze amintirile legate de cele mai fericite zile petrecute împreună. Am așteptat să nu mi se mai taie respirația de fiecare dată când eram străfulgerată de durere. Dar nu a trecut. După un timp, mi-am dat seama că suferința nu dispare pentru că nu-mi *doresc* să dispară. Îl purtam cu mine în permanență, ca pe o povară grea, și mă epuiza, dar o făceam pentru că asta meritam. Meritam să-i duc povara și durerea, iar când durerea părinților lui devenea prea apăsătoare, o luam și pe-a lor în spinare. Apoi te-am întâlnit pe tine. În după-amiaza în care ne-am cunoscut, nu m-am gândit la el timp de 20 de minute. Îmi dau seama că nu ți se pare mult, dar pentru mine a fost un record și m-am simțit foarte ușoară și înviorată după aceea. În noaptea respectivă, am dormit patru ore fără să mă trezesc măcar o dată. Știam că astea ți se datorau ție. Nu știu cum și de ce, dar în preajma ta, durerea dispărea.

— Și totuși nu-i de-ajuns.

— Henry, spuse ea, se apropie și-mi luă obrajii în mâini.

Am închis ochii, impresionat de gingășia atingerii ei, și m-a sărutat cu o delicatețe imposibilă.

— De ce mă săruți așa?, am spus la urmă.

— Cum așa?, spuse ea și se trase ușor înapoi.

— Ca și cum ai fi îndrăgostită de mine.

Grace mă privi în ochi, îmi privi buzele și iarăși ochii.

— Doar așa știu să sărut.

Pentru că Dom a fost pentru ea primul în toate privințele, înainte să apar eu. A învățat să sărute alături de marea dragoste a vieții ei.

Și abia în acel moment mi-am dat seama, în sfârșit, că eram un personaj mărginaș în povestea de dragoste a altcuiva. Că la mijloc era o mare iubire, însă nu a mea, după cum îmi dorisem; eram un instrument periferic al narațiunii, un artificiu narativ care despărțea personajele principale. Dacă am fi jucat în filmul *The Notebook* și Dom ar fi fost în viață, el ar fi fost Allie, Grace ar fi fost Noah, iar eu aș fi fost roșcata aia, al cărei nume nu mi-l amintesc, cea căreia i se dau papucii și care e nevoită să se prefacă că nu e mare brânză.

Nu numai că eram pe locul doi pentru ea, fapt cu care mă împăcasem: eram un personaj episodic, un figurant, un invitat la spectacol și muream de ciudă pentru că înțelegeam abia acum situația, după atâta timp.

Iar primul gând care mi-a venit în minte, pentru că sunt un idiot, a fost că, dacă i s-ar năzări că mă vrea înapoi, aș face-o să se chinuie fără milă. Că după o lună, un an sau zece ani, Grace Town va apărea din nou în viața mea, cu datoria

achitată față de iubitul ei mort, după ce va fi suferit toată durerea pe care o cerea moartea lui, și că o voi pune să alerge după mine, așa cum am alergat eu după ea. Va apărea în fața casei mele în mijlocul unei ploi furtunoase, cu un casetofon ținut deasupra capului, și voi apuca, în sfârșit, s-o văd udă leoarcă, acoperită de ploaie, după cum mi-am dorit încă de la-nceput. Și se va arunca în brațele mele și, Dumnezeule, va fi incredibil.

Dar văzând cum se uită la mine, mi-am dat seama că nu se va întâmpla niciodată. Văzând cum mă privește-n ochi, mi-am dat seama cât de puține știam despre ea. Nu am apucat să-i pun toate acele întrebări pe care-mi dorisem cu disperare să i le pun: despre copilăria ei, despre mama ei, despre viitorul ei.

Grace aștepta să spun ceva, dar nu am scos niciun cuvânt, pentru că deja spusesem de o sută de ori tot ceea ce era de spus și eram sătul, atât de sătul să repet aceleași lucruri iar și iar, fără să se schimbe nimic. Își puse mâinile în creștet și respiră puternic. Apoi făcu un gest la care nu mă așteptam deloc. Grace Town zâmbi. Zâmbi atât de larg, încât i se încrețiră colțurile ochilor. Soarele îi lumină irisurile, care părură de o limpezime aproape cristalină, iar inima mi se cutremură, văzând cât de frumoasă era, o frumusețe atât de dureroasă, și am urât-o pentru că nu era a mea.

— Ești un amalgam de atomi extraordinar, Henry Page, spuse ea, iar zâmbetul îi deveni și mai larg și râse tăcut, așa cum făcea ea, mai degrabă suflând aer pe nări. Apoi zâmbetul

îi dispăru cu totul, își lăsă mâinile pe lângă trup, își strânse buzele și dădu o singură dată din cap.

Am urmărit-o cum s-a ridicat și a plecat – iar, iar, iar – și am înțeles, în sfârșit, că eram îndrăgostit de versiuni ale lui Grace din universuri multiplicate la infinit.

Grace cea în carne și oase, Grace care purta hainele nespălate ale lui Dom, dormea în așternuturi murdare și alerga cu piciorul rănit ca să se asigure că nu se vindecă prea repede. O zeciuială a vinovăției, plătită cu durerea ei. Singura dreptate pe care i-o putea oferi; singura răscumpărare pe care și-o putea oferi sieși.

Grace cea care a fost cândva, creatura diafană care acum exista doar în poze și în fantezii pe jumătate uitate.

Și Grace cea de vis, Grace Kintsukuroi, lipită la loc cu firișoare de aur. Versiunea curată, întregită, îmbrăcată în rochii înflorate, iluminată din spate de soarele de asfințit. Versiunea care fredona The Pixies și The Strokes în timp ce dansam împreună sub șiraguri de lumini. Cea pe care am ajutat-o să se recompună.

Un univers multiplu ascuns în trupul unei singure fete.

Am deschis plicul, contribuția ei la ziar. Era o foaie de hârtie care fusese ruptă-n bucățele și apoi lipită la loc cu scotch transparent pe spate. Peste toate marginile rupte scrisese cu cerneală aurie. Poezia lui Pablo Neruda, Kintsukuroi pe hârtie. Probabil că Lola i-a dat-o înapoi lui Grace, draga de ea. Un demon și-un înger uniți într-un singur trup. Titlul, „Nu te iubesc", fusese încercuit cu aur și mă așteptam să mă

doară nespus, dar nu a fost așa. Așa că am citit-o încă o dată, pentru ultima oară.

Te iubesc așa cum trebuie iubite anumite lucruri întunecate, în secret, undeva între umbră și suflet.

Nu pot să vă mint și să vă spun că nu e o tragedie să vă aflați înaintea cuiva, să-i oferiți sufletul vostru și să fiți respinși. Când vi se va întâmpla așa, vă veți întreba, timp de săptămâni, luni sau ani de zile, ce anume din ființa voastră a fost atât de nepotrivit, defect sau urât, încât acea persoană să nu poată să vă iubească așa cum ați iubit-o voi. Veți scotoci în interiorul vostru, în căutarea tuturor motivelor pentru care nu v-a dorit, și veți găsi mii și mii.

Poate de vină a fost înfățișarea voastră din timpul dimineții, când vă treziți și nu ați făcut încă duș. Poate a fost vorba despre faptul că ați fost prea deschiși și ușor de impresionat, pentru că, indiferent de ce se spune, sunteți mai atrăgători dacă nu vă lăsați ușor.

În unele zile, vi se va părea că toți atomii ființei voastre sunt defecți într-un fel sau altul. În acele clipe, trebuie să vă amintiți, așa cum mi-am amintit eu, privind-o pe Grace Town din urmă, că sunteți extraordinari.

Grace Town a fost o explozie chimică în interiorul inimii mele. A fost o stea ajunsă la stadiul de supernova, care a explodat. Preț de câteva clipe, a împrăștiat lumină, căldură și durere, mai luminoasă ca o galaxie, iar în urma ei a lăsat

doar întuneric. Însă moartea stelelor e fundamentul vieții. Cu toții suntem compuși din praf de stele. Cu toții suntem compuși din Grace Town.

— Răscumpărarea mea, i-am spus Lolei și i-am dat plicul de la Grace.

Îl deschise. Citi poezia. Zâmbi larg.

Capitolul 27

RESTUL SEMESTRULUI a decurs în felul următor: după o săptămână, când m-am trezit dimineaţa şi am deschis ochii, nu m-am gândit întâi la Grace Town, ea a fost al doilea gând. Nu mai ţin minte exact care a fost primul gând, ţin minte doar că nu era legat de ea. Grace nu mi-a străbătut trupul arzându-mi venele ca un fulger. Infecţia începuse să se amelioreze. Rana se vindeca.

În acel moment am avut convingerea că voi supravieţui.

Şi aşa a fost.

Dacă vă închipuiţi că *Răscumpărarea Westland* a avut un succes răsunător, înseamnă că nu aţi fost atenţi la povestea de faţă. Documentul care a ajuns sub tipar (cu două ore mai devreme chiar) se situa undeva între *catastrofă* şi *dezastru* pe scara eşecului. Era monstrul lui Frankenstein din lumea publicaţiilor de liceu, care – dacă e să fiu sincer – oricum nu au o reputaţie de literatură de o claritate şi stil deosebite.

Se vedea de la o poştă că fusese conceput de vreo zece persoane cu viziuni diferite legate de forma produsului final. Desenele de mână ale lui Buck contrastau neplăcut cu grafica

aspectuoasă a Lolei, iar eu nu am avut timp să redactez toate textele elevilor din anul al treilea, așa că majoritatea scrierilor lor arătau, în cel mai bun caz, ca niște interpretări postmoderniste ale gramaticii tradiționale. Însă era un ziar mare și îndrăzneț, portocaliul, negrul și albul îți luau ochii, desenele erau frumoase, mărturisirile erau comice, caraghioase sau sfâșietoare, iar Lola le aranjase pe toate astfel încât, într-adevăr, cu cât mă uitam mai atent la ansamblu, da, mi se părea o chestie destul de reușită. Într-adevăr, în paginile alea se regăseau un fel de răscumpărare și mântuire.

Hink nici măcar nu a știut că am terminat înainte de termen, până când nu am dat bunul de tipar pe baza șpalturilor. Când a aflat, a început frumușel să-și iasă din minți, pentru că am încălcat toate directivele editoriale. Se pare că aproape toate păcatele pe care adolescenții voiau să le răscumpere constau în sex, droguri și rock'n'roll, iar Lola și cu mine am fost nevoiți să depunem o cerere la consiliul profesorilor și al părinților, să se organizeze un vot pentru a se hotărî dacă ziarul putea să fie efectiv publicat.

Votul decisiv i-a revenit lui Hotchkiss. Din fericire, cu două ore înainte de întâlnirea decisivă, pe biroul lui a apărut o cutie cu brioșe cu cremă de lămâie, fapt care l-a îmbunat nespus. A votat în favoarea noastră și tot restul anului a ținut pe birou o copie înrămată a textului scris de mâna lui Sadie, în care-și cerea scuze pentru crima ei.

Răscumpărarea Westland a fost distribuită a doua zi, moment în care a spulberat complet faima lui Kyle, adică

60% dintre elevi au cumpărat câte un exemplar. O creștere subită în vânzări, de 15% – astfel încât Hink și Valentine s-au convins că, în ciuda atitudinii mele de deriziune, mi-am răscumpărat greșelile atât cât să rămân la conducerea ziarului pentru încă o ediție, cel puțin.

Când Lola s-a despărțit de Georgia fără avertisment și fără explicație, Murray și cu mine am purtat-o pe sus așa cum era, lovind din picioare și zbierând, întocmai cum ne purtase și ea pe noi. Am obligat-o să cânte colinde de Crăciun și să bea lichior de ouă. Am forțat-o să-și ia căciula, fularul și mănușile și să meargă cu noi (și cu Maddy) la mall, să facem poză cu Moșul. În Ajunul Crăciunului, i-am impus să urmărească, alături de noi, *Coșmar înainte de Crăciun*, ghemuită cu micul ei trup între noi, sub cuvertura patului meu. Am ajutat-o să-și revină. Nu imediat. Nici pe departe. Dar am ajutat-o.

După Crăciun, părinții mei au anunțat că au hotărât să meargă separat în concediu. Unul s-a dus în Canada, celălalt, în Mexic, însă de data asta nu a fost nicio sarcină nedorită la mijloc, care să-i apropie din nou. La întoarcerea sa acasă, tata și-a făcut bagajele... și s-a mutat tocmai până-n atelierul lui de tâmplărie din curtea din spate. Au continuat să ia micul dejun împreună în fiecare dimineață.

Treptat, pe măsură ce zeciuiala ei a fost plătită, în Grace Town au început să se vadă firișoarele de aur. După vacanța de Crăciun, șchiopăta mai puțin, iar în cele din urmă nu a mai avut deloc nevoie de baston. A început să vină la școală cu mașina. Uneori, purta câte-un articol din îmbrăcămintea

lui Dom: o căciulă împletită, un colier, o haină. Însă, în mare parte, purta hainele ei. Încetul cu încetul, pe măsură ce și-a achitat datoria închipuită, și-a permis să fie iertată. Se făcuse dreptate.

Ne-am desprins unul de celălalt. Ne-am șters unul pe celălalt din lista de prieteni de pe Facebook, Instagram și Snapchat. Am semnat o declarație de predare a lui Ricky Martin Knupps II lui Ryan, care i-a schimbat numele în „Peștișor" și l-a îndrăgit mai mult decât am reușit noi vreodată. Toate legăturile care ne uniseră s-au rupt încetul cu încetul și ne-am vindecat, până când am redevenit entități separate. Până când am ajuns să-mi amintesc de ea doar când mă cuprindea vreun dor dureros: de Anul Nou, în timp ce priveam artificiile, când urmăream filme de unul singur, pe întuneric, dar cel mai adesea dimineața, când mă trezeam și ea nu era alături.

Și am iubit-o în continuare, așa cum ea îl iubea pe el.

În secret, undeva între umbră și suflet.

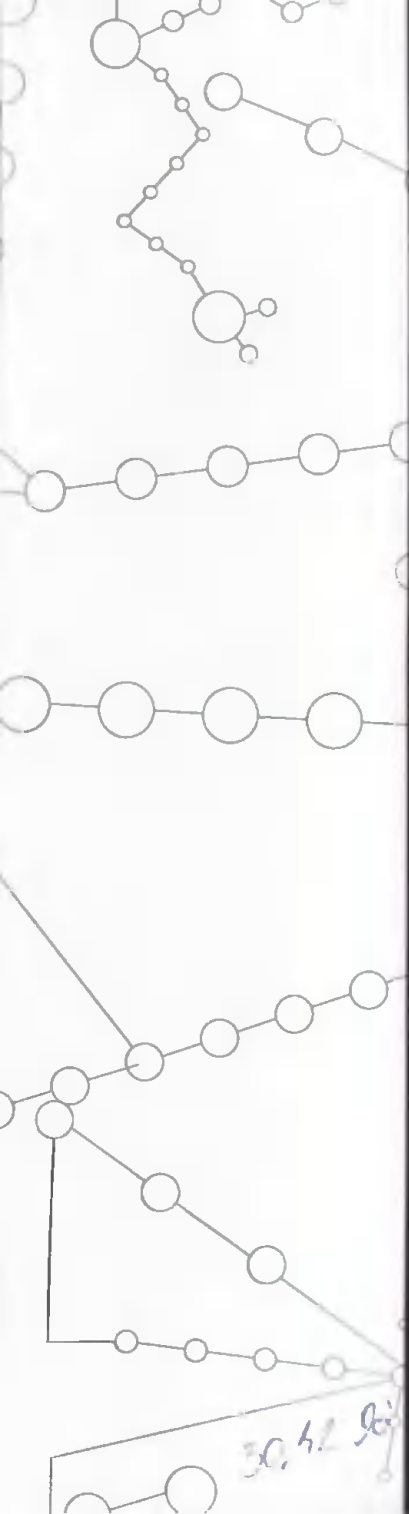

Krystal Sutherland dezvăluie complexitatea sentimentelor de iubire și durere și creează o poveste plină de personaje fascinante și memorabile.
Publishers Weekly

Această carte surprinde emoțiile dezordonate, stânjenitoare și mistuitoare, inerente primei iubiri.
Entertainment Weekly

Această minunată operă de debut urmărește iubirea improbabilă dintre Henry Page și Grace Town, doi adolescenți foarte diferiți, aleși să conducă împreună ziarul liceului... Probabil că veți avea de învățat din odiseea emoțională a lui Grace și a lui Henry.
Teen Vogue

STORIA
storiabooks.ro

Henry Page nu a fost niciodată îndrăgostit. Se consideră un spirit romantic fără speranță, căruia nu i-a fost dat să întâlnească iubirea la care speră – una de tipul celor din filme, care să-i facă inima să tresară și să nu-l lase să doarmă și să mănânce. În schimb, s-a mulțumit să învețe ca să ia note mari și să intre la o facultate bună, dar și să devină în sfârșit redactor-șef al ziarului de liceu. În clasa a XII-a, într-o zi de joi, la prima oră, își face apariția Grace Town, iar Henry își dă seama că totul se va schimba.

Grace nu seamănă cu fata din visurile lui – merge în baston, poartă haine bărbătești care-i sunt prea mari și pare să facă duș cam rar. E limpede că ceva e defect în ființa lui Grace, dar lui Henry i se pare cu atât mai frumoasă și își dorește mai mult ca orice s-o ajute să-și lipească bucățile pierdute din suflet.

storiabooks.ro

ISBN 978-606-94251-6-9

9 786069 425169

STORIA

COLECȚIA YOUNG ADULT